

38

VP magazin

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

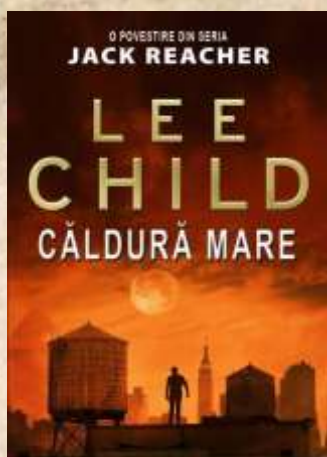
FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Noi episoade și noi aventuri, thrillere,
Science fiction, acțiune cât cuprinde,
westernuri de altădată...

Lectură plăcută și Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

Lee CHILD
Căldura mare
Episodul II

Eric MEYER
Forțele Speciale
Episodul IV

Lee CHILD
Regulile lui Jack
Reacher

Eric S. BROWN
Sasquatch

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul II

Jay WERKHEISER
Drone

Zane GREY
Grănicerii din
Texas
Episodul II

Dayton WARD
Predator

Banda desenată
Ruină tăcută

O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER

LEE
CHILD
CĂLDURĂ MARE

LEE CHILD

CĂLDURĂ MARE

O povestire din seria Jack Reacher

Traducerea: Ștefi Todo

EPISODUL II

Au mers din nou pe strada 34, înapoi spre centrul insulei, înapoi spre inima întunericului. Orașul era tot negru ca smoala, tot mort, ca o creatură uriașă căzută pe spate. Erau ferestre sparte. Erau oameni strânși în grupuri, cărând lucruri. Erau mașini de poliție și de pompieri grăbindu-se pe străzi, toate luminate și cu sirenele funcționând, dar luminile lor nu făceau cine știe ce impresie în întuneric și sirenele lor nu păreau să impresioneze grupurile de oameni. Pur și simplu intrau pe uși până când treceau mașinile și camioanele. Oamenii îl făceau pe Reacher să se gândească la micile organisme nocturne care lucrau pe un cadavru, intrându-i prin piele, explorându-l, dezasamblându-l, hrănindu-se cu el, recuperându-i nutrienții, reciclându-i componentele, ca o balenă moartă hrănind milioane de creaturi marine în ocean.

Au întors spre sud pe Fifth Avenue la Empire State Building și au condus încet, pe banda din mijloc, trecând pe lângă grupuri de oameni care erau pe drum, doi dintre ei ducând un covor rulat, trei dintre ei încărcând portbagajul unei mașini mari camuflată cu ceva în cutii. Au virat la stânga pe Broadway în dreptul străzii 23, trecând pe lângă fantomaticul Flatiron Building și au continuat spre sud, în jurul Union Square, de-a lungul străzii 14, în teritoriul inamic, mergând înainte. Dezastrul devenea tot mai rău pe măsură ce mergeau mai spre sud. Broadway părea îngust, ca un șanț întunecat într-un peisaj întunecat și ferestrele erau sparte, oamenii erau peste tot, mișcându-se în grupuri, repede și pe furiș și în tăcere, abia vizibili, cu excepția incandescenței țigărilor. Au trecut de strada 4, și 3, unde au fost înainte și Chrissie a încetinit mașina.

— Schimbare de plan, a spus Reacher. Cred că Sixth Avenue și Bleeker ar putea fi mai bune.

— De ce? a întrebat Chrissie.

— De ce e îngrijorat Croselli chiar acum?

— Că îi vor fi furate bunurile. Ca toată lumea. Dacă are bunuri.

— Cred că are. Vreau să spun, cum a câștigat bani între Houston și strada 14? Poate din taxa de protecție de la gangsteri și prostituate și alții ca ei, dar sigur din droguri. Trebuie să aibă un ascunziș pe undeva. Dar unde? Nu în casa veche din Little Italy, pentru că asta e la sud de Houston.

— Știi destul de bine geografia locului.

— Am studiat-o de la distanță. Și el a plecat la vest de Waverly. După incidentul cu bătaia. Spre Sixth Avenue. Evident, se ducea înapoi să-și dea telefoanele. Despre mine. Așa că sediul său trebuie să fie la vest de Waverly.

— Crezi că Hemingway știe unde e?

— Sunt sigur că da. Și sunt sigur că-i acolo, privind, chiar acum. Presupun că nimeni nu i-a dat vreo misiune în seara asta, pentru că e suspendată. Așa că e tot pe cont propriu. Pun pariu că speră că niște tipi vor dărâma ușa lui Croselli, ca ea să poată înregistra ce-i înăuntru. Poate că îl va prinde pe Croselli apărându-și bunurile, ceea ce ar fi o lovitură, nu? Nu contează ce afaceri face el. Unele lucruri nu pot fi ignorate.

— Va fi mai mult decât Croselli apărându-și bunurile. Are doisprezece tipi.

— Doar zece acum, a spus Reacher. Doi dintre ei sunt la spital. Sau încercând să ajungă acolo. Dar nu le vom sta în drum. Pe Hemingway o vrem.

— Greu să găsim o femeie în întuneric.

— Tot ce putem face e să încercăm.

Așa că au mers înainte, spre Houston Street, trecând pe lângă două magazine mari cu aparatură muzicală cu două ferestre sparte și fără mare lucru rămas înăuntru și au făcut la dreapta spre vest, trecând de străzile largi și întunecate din Soho, intrând dinspre stânga, Mercer, și Thompson, și Sullivan, și MacDougal. Apoi au cotit la dreapta pe strada Șase și s-au îndreptat spre nord unde Bleeker și Downing și Minetta se întâlneau toate într-o intersecție de șase străzi. Magazinele erau atât de scârboase și murdare în acele locuri, unele prea murdare chiar și pentru jafuri, unele dintre ele deja sparte, cu ușile larg deschise și golite. Privind spre nord, strada șase era aceeași gaură lungă neagră care fusese și înainte, cu același dreptunghi mic din cerul nopții la capăt.

— Pot să parchez aici? a întrebat Chrissie.

— Hai să mai mergem niște străzi, a spus Reacher.

— Ai spus că vom pierde timpul și o vom lăsa pe ea să vină la noi.

— Misiune de infiltrare. Hazard profesional. Ca navele transportând personalul din marină.

— Sunt un maior englez.

— Doar cinci minute, bine?

— Bine, a spus ea.

Dar nu au avut nevoie de cinci minute. Au terminat cam în șaiszeci de secunde. Au făcut la stânga pe Downing și la dreapta din nou spre Bleeker, iar într-o ușă pe partea dreaptă a străzii, Reacher a zărit o licărire de piele

albă și păr blond și a arătat spre ea, Chrissie a oprit și Jill Hemingway a ieșit din întuneric și s-a aplecat la fereastra lui Reacher, ca o femeie de stradă din Seul vorbind cu un potențial client.

* * *

Reacher se așteptase ca Hemingway să fie nervoasă din cauza reapariției lui, dar nu era. Credea că se simțea expusă. Sau prinsă în propria obsesie. Cum și era, de fapt. Și arăta puțin plouată din cauza asta.

— E pe-aici pe-aproape?

Ea arătă spre o mașină în fața unei perechi de porți mari pe partea cealaltă a străzii. Erau înalte și largi. Ca intrarea pentru trăsuri, de demult, destul de mare pentru o căruță și o pereche de cai. În lumina zilei vopseaua ar fi putut fi verde închis. În partea dreaptă era o porțiță destul de mare pentru a putea intra o persoană. Era de presupus că porțile duceau la o curte interioară. Era o clădire cu două etaje. Posibil cu birourile la etaj. Sau depozitele. În spatele clădirii era o clădire mai mare, pustie și întunecată și masivă. Poate un fel de biserică de cărămidă.

— E aici, înăuntru? întrebă Reacher.

Hemingway confirmă din cap.

— Cu câți? a întrebat Reacher.

— E singur.

— Chiar?

— El protejează gangsterii. Printre alte lucruri. Așa că acum trebuie să livreze. Tipii lui sunt toți în stradă, având grijă de clienți.

— N-am știut că protejarea gangsterilor funcționează așa. Am crezut că e doar jecmănire, pur și simplu.

— Așa e, în principiu. Dar are nevoie să mențină un fel de credibilitate. Și are nevoie să țină cele mai bune vaci de muls în afaceri. S-au produs o mulțime de pagube în noaptea asta. O mulțime de locuri se vor duce la fund. Nu vor mai plăti. Și un om deștept își supraveghează banii.

Reacher se întoarse și privi către porți.

— Speri că cineva va da o spargere.

— Nu știu de ce le ia atâta timp. Asta-i problema cu drogații. Nici un entuziasm.

— Ce are înăuntru?

— Câte puțin din toate. Își ține stocurile scăzute pentru că are la dispoziție New Jersey Turnpike și Holland Tunnel pentru o aprovizionare rapidă, ceea ce se pare că se învață la școala de afaceri acum, dar totuși, pariez că există bunuri pentru o săptămână acolo.

— Stăm în drum? Ar trebui să parcăm în altă parte?

— Ar trebui să mergeți acasă. Asta nu-i treaba voastră.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?
 — Fiul lui Sam.
 — Croselli nu-i destul pentru tine?
 — L-am văzut.
 — Pe cine?
 — Am văzut un bărbat ducând un Charter Arms Bulldog și dând târcoale mașinilor.
 — Vorbești serios?
 — Mașinii noastre îi dădea târcoale.
 — Unde?
 — Pe East River, la strada 34.
 — Cunoști armele, nu? întrebă Hemingway. Fiind în Marină.
 — Fiul cuiva din Marină, răspunse Reacher. Era pistolul potrivit.
 — E întuneric beznă.
 — Luna și stelele și apa.
 Hemingway se mai aplecă puțin și privi pe lângă Reacher la Chrissie.
 — Și tu ai văzut?
 — Nu, răspunse Chrissie.
 — Cum așa?
 — Nu mă uitam.
 — Nu știu ce să fac, spuse Hemingway. Bine, să spunem că avem o confirmare, dar ce-i cu asta? Știam deja că Fiul lui Sam e în New York. Aici e zona lui. Nu sunt informații noi. Ai nevoie de ceva mai mult. Trebuie să știi cine e. Știi?
 — Nu, răspunse Reacher. Dar știu ce se crede că e.

* * *

Au parcat pe Bleecker, intenționând să meargă înapoi pe jos și să i se alăture lui Hemingway în ascunzătoarea ei, dar dintr-o dată pe Bleecker au apărut oameni, unii în grupuri, unii în perechi, unele din aceste grupuri sau perechi cărând lucruri prea grele pentru a se simți confortabil, și în consecință căutând moduri alternative de transport, ca de exemplu mici mașini cu portbagaj în care să încapă un televizor mare. Reacher și Chrissie erau la un metru de Chevette, cu ușile închise, dar nu blocate, când a început meciul privirilor. Doi tipi, clătinându-se sub o cutie enormă, cu inscripția Sony pe ea, cu susul în jos. Au venit în linie dreaptă, cu ochii pe Chevette tot timpul, și Reacher a spus:

— Plecați de-aici, băieți.

Tipul din stânga, cu fața în umbră, mormăi:

— Și presupunând că nu?

— Atunci veți lua bătaie și vă voi fura televizorul.

— Și dacă ne-ați duce voi?

— Plecați, spuse Reacher.

N-au plecat. Au pus cutia pe pământ cu grijă și s-au ridicat, respirând adânc, două figuri întunecate în întuneric. Chiar de la doi metri era greu să vezi detaliile, dar mâinile nu se îndreptau încă spre buzunare, ceea ce era un semn bun. Asta însemna că orice luptă viitoare era probabil fără arme, ceea ce era liniștitor. Reacher fusese crescut într-o cultură a violenței extreme, Corpul de Marină al Statelor Unite fiind greu de descris în alt mod, și a luat lecțiile pe viu, așa încât nu a mai pierdut o bătaie de mai mult de zece ani, împotriva copiilor din Corpul de Marină care aveau aceeași cultură și împotriva tinerilor rivali din întreaga lume cărora le plăcea să creadă că armata Statelor Unite nu avea nimic special și doreau să arate asta prin împuterniciți, de obicei fără succes. Era puțin probabil ca doi boboci de pe străzile întunecate ale New York-ului să creeze acum un precedent, cu excepția cazului în care aveau cuțite sau arme, ceea ce era necunoscut în acel moment.

— Poate vom lua fata cu noi, a spus tipul din dreapta. Poate ne distrăm și noi puțin.

— Doar dați-ne chile și nimeni nu va fi rănit, a spus tipul din stânga.

Și acela a fost momentul deciziei. Surpriza era întotdeauna bună. Întârzierea era întotdeauna fatală. Tipii care lăseau problemele nerezolvate la timpul potrivit pentru ei, nu făceau altceva decât să le adune pentru ei înșiși. Reacher a alergat spre tipul din stânga, doi pași îndoți, ca un atacant de baseball, și nu a încetinit. A alergat direct către tip, ținându-și antebrațul orizontal, trăgând una cu cotul în fața tipului și de îndată ce a simțit nasul tipului explodând s-a întors și a schimbat direcția în jurul cutiei mergând spre al doilea tip, care s-a eschivat și a luat greutatea în mișcare a lui Reacher drept în spate. Tipul a căzut în față ca și cum ar fi fost lovit de un camion și Reacher l-a lovit în cap, iar tipul a rămas lat.

Reacher le-a verificat buzunarele. Nici un cuțit, nici o armă, după cum era cazul de obicei. Dar fusese alegerea lor. Ar fi putut să plece de acolo. L-a târât pe tipul din dreapta lângă cel din stânga, apropiindu-i umăr lângă umăr și a ridicat cutia ca un tip forțos de la circ, sforțându-se și tremurând, a făcut doi pași mici și i-a dat drumul în capul tipilor de la înălțimea taliei.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Chrissie.

— Regulile, a răspuns Reacher. Să câștigi nu e destul. Celălalt trebuie să știe că a pierdut.

— Asta vă învață la Corpul de Marină?

— Mai mult sau mai puțin.

— Vor vandaliza mașina când se vor trezi.

— N-o vor face. Se vor scutura și o vor zbughi spre casă. Până în acel moment tu vei fi de mult plecată.

Deci Chrissie a încuiat-o și au mers înapoi prin căldură spre locul de pe Carmine în care Hemingway aștepta.

- Nici un progres? întrebă Reacher.
- Încă nu, răspunse Hemingway.
- Poate că ar trebui să recrutăm pe cineva. Sunt o grămadă de oameni pe Bleecker.
- Asta ar însemna mituirea unui infractor.
- Înseamnă un scop.
- Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui despre tipul cu Bulldog.
- Poți folosi informația?
- Depinde ce e.
- Era întuneric, a spus Reacher. Evident.
- Dar?
- Avea cam douăzeci și cinci de ani, aș putea spune, înălțime medie, lat în piept și umeri, destul de palid, cu părul ondulat care nu stătea pieptănat.
- Ducând un Bulldog de calibrul 44?
- Cele mai multe Bulldog au calibrul 44. Dar nu am vedere cu raze X.
- Cât de departe a fost?
- Șase metri, la un moment dat.
- Cât timp l-ai avut în ochi?
- Douăzeci de secunde, probabil.
- Douăzeci de secunde la șase metri, a spus Hemingway. Într-o întrerupere de curent? E o chestie dură. Pariez că vor fi mii de rapoarte în noaptea asta. Oamenii se sperie în întuneric.
- Era un tip antrenat, a spus Reacher.
- În ce sens?
- Felul în care se mișca printre acoperirile disponibile. A fost militar. A avut antrenament la infanterie.
- La fel au avut o mulțime de tipi. Ai auzit vreodată de Vietnam?
- E prea tânăr. Avea șase sau șapte ani. Proiectul nu mai există. Trebuie să fii tare ghinionist. Și nu cred că a fost vreodată în luptă. Am văzut o grămadă de oameni întorși din Vietnam. Sunt diferiți. Tipul acesta cunoștea doar teoria și antrenamentul. A doua natură, în mod sigur, destul de îndemânatic, dar niciodată nu a fost cazul de viață sau de moarte. Pot garanta asta. Și nu e nici din Marină. Și ei sunt diferiți. Cred că a fost militar. Și cred că a fost în Coreea. E ca o amprentă. Cred că a făcut antrenamentul de bază și infanterie, cu specializare urbană, și cred că a servit la Seul. Ca și combinație particularizată. Așa arată. Am văzut asta tot timpul. Ai fost vreodată acolo? Seul te învață să te miști într-un anumit fel. Dar a plecat de cel puțin doi ani, din cauza părului, și de atunci a avut timp să se cam îngreșe. Cred că s-a înrolat voluntar la optsprezece sau nouăsprezece ani și a servit o perioadă de trei ani. Oricum, asta-i impresia mea.
- Asta-i o impresie a naibii de detaliată.
- Poți să le-o oferi ca un filtru. Pot să vadă dacă vreo persoană de interes se potrivește.

- Sunt douăzeci de secunde în întuneric beznă.
- Au altceva?
- Poate că aş putea.
- Să presupunem că merge. Să presupunem că-l prind pe tip. Ar fi bine pentru tine?
- Sigur că ar fi.
- Atunci care-i dezavantajul?
- Sună disperat şi patetic.
- E alegerea ta.
- Ar trebui să încerci, a spus Chrissie. Cineva trebuie să-l prindă pe tip. Hemingway nu a spus nimic.

* * *

Au aşteptat, unul lângă altul în poarta de pe partea opusă celei din clădirea lui Croselli, dar nu se întâmpla absolut nimic. Au auzit sirene şi frânturi din conversaţia oamenilor care treceau pe Bleecker. Ca nişte titluri de ştiri. Acum erau doar treizeci de grade. Luminile s-au stins şi în Shea, la marginea cartierului al Şaselea, cu un decalaj al celor de la Mets împotriva celor de la Cubs cu doi la unu. Călătorii din metrou au petrecut ore înfricoşătoare blocaţi în subteran, dar îşi făceau încet drum înapoi spre suprafaţă. Maşinile foloseau lanţuri şi sfori să rupă obloanele de la magazine. Chiar şi Brooks Brothers de pe Madison a fost jefuit. Crown Heights şi Bushwick erau în flăcări. Poliţiştii au fost loviţi şi s-au făcut arestări.

Apoi au trecut ultimii oameni şi Carmine a devenit tăcută din nou, iar ceasul din capul lui Reacher se apropia de miezul nopţii.

— Te voi duce înapoi la maşină, i-a spus el lui Chrissie. Prietenele tale te vor aştepta.

- Tu rămâi aici? a întrebat ea.
- Aş putea. Am pierdut deja autobuzul.
- Crezi că străzile sunt deschise?
- Larg deschise. Vor ca oamenii să plece.
- De ce?
- Mai puţine guri de hrănit aici.
- Are sens, a spus Chrissie.

Au mers împreună până la colţ şi l-au înconjurat până la locul unde Chevette-ul aştepta neatins. Cei doi tipi erau încă întinşi pe jos, sub cutie. Ca un accident din desenele animate. Încă respirau.

- Vrei să merg cu tine? a întrebat Reacher.
- Nu, a răspuns Chrissie. Ne întoarcem singure. E parte din înţelegere.
- Ştii drumul?
- În sus pe Sixth şi de-a lungul străzii 4. Şi apoi e chiar acolo.
- Înţeles.

— Ai grijă, bine?
— Voi avea, a spus Reacher. Și tu. Nu te voi uita niciodată.
— Ba mă vei uita.
— Verifică la anul, să vezi dacă te-am uitat.
— Bine. Hai să vedem cine-și amintește. Aceeași noapte, același loc. S-a făcut?
— Voi fi acolo, a spus Reacher.
A intrat în mașină, s-a îndepărtat de umbrele din spatele ei, a luat-o la stânga pe strada Șase și i-a făcut cu mâna prin geamul deschis. Și apoi a dispărut.

* * *

— Am de gând să o pun în sistem. Impresia ta, vreau să spun. Ăsta-i jocul inteligent aici. Ei o vor ignora, bineînțeles, dar va fi înregistrat. Le voi putea spune *V-am spus eu*, după aceea. Dacă ai dreptate. Asta întotdeauna valorează un punct sau două. Câteodată mai mult. Să ai dreptate după aceea poate fi un lucru minunat.

— E un filtru, a spus Reacher. Asta-i tot. E vorba de eficiență.
— Dar tot am nevoie de Croselli.
— Fiul lui Sam nu te va scoate din închisoare?
— Am nevoie de Croselli.
— De ce?
— Pentru că mă frământă.
— Ai citit vreodată o carte numită *Moby Dick*?
— Bine, am înțeles. Și sunt de acord. Croselli e marea mea balenă albastră. Sunt obsedată. Dar ce aș putea face? Ce ar putea face oricine, cu o balenă apăsându-i capul?
— Așa te simți? Ca și cum ai avea o balenă apăsându-te pe cap?
— Exact așa mă simt.
— Atunci să negociem, a spus Reacher.
— Ce vrei pentru ce?
— Am nevoie să mă duci cu mașina în afara orașului.
— Când?
— Cât mai curând posibil. Sunt sigur că fratele meu își face griji din cauza mea. Ceea ce sunt sigur că e greu pentru el. Trebuie să-l scot din mizerie.
— Nu sunt dispecer de taxi.
— Ai o mașină.
— Nu sunt nici șofer.
— Poți să mi-o împrumuți.
— Cum o voi primi înapoi?
— Nu știu.
— Măcar ai permis?

- Nu prea.
- Nu facem târgul, a spus ea.
- Bine, a spus Reacher.
- Ce ai de gând să faci pentru mine?
- Să presupunem că un suspect necunoscut sparge locul lui Croselli și tu arunci o privire înăuntru. Apoi suspectul necunoscut fuge, dar tu ești prea ocupată să securizezi scena ca să-l urmărești.
- Aștept de două ore să se întâmple asta. Dar nu s-a întâmplat.
- Aș putea s-o fac eu.
- Ai șaisprezece ani.
- Și ce relevanță are?
- Să întind o cursă e rău destul. Să o fac cu un minor e probabil și mai rău.
- Cine va ști vreodată, în afară de mine și de tine?
- N-am cum să te duc în afara orașului.
- Reacher a făcut o pauză, după care a spus:
- Poate trebuie să cizelăm planul.
- Care plan? a întrebat Hemingway. Nu avem un plan.
- Probabil că ar fi mai bine dacă nu tu ai face descoperirea. Ar putea părea ca o răzbunare personală. Le-ar putea da apă la moară avocaților lui Croselli. Poate că ar fi mai bine dacă nu ar fi deloc implicat FBI-ul. Mai bine ar fi poliția din New York. Nu crezi? O agenție independentă, care nu are nici un interes. Dacă descoperă un furnizor de droguri și marfa lui în orașul lor, atunci asta e. Nu poate fi negat. E ceea ce e. Oamenii tăi vor trebui să mușamalizeze afacerea lor și vor fi nevoiți să recunoască implicarea ta tot timpul, iar tu ai putea să transformi procedura de verificare într-o ceremonie de acordare a unei medalii.
- Poliția din New York e ocupată în noaptea asta.
- În mod sigur au o divizie de narcotice. Dă-le telefon înainte. Estimează în cât timp vor ajunge și vom încerca să ne sincronizăm perfect. Voi da buzna înăuntru, tu intri și arunci o privire un minut până când apar polițaii, apoi noi amândoi vom pleca pe nesimțite și tu mă vei duce cu mașina spre nord. Între timp cei de la poliție vor construi cazul pentru tine și până te întorci în oraș șefii tăi vor întinde covorul roșu.
- Cât de departe spre nord vrei să mergi?
- La West Point. E încolo, dincolo de râu.
- Știu unde este.
- Deci avem o înțelegere?
- Hemingway nu a răspuns.

* * *

În final Hemingway a acceptat, cam treizeci de minute mai târziu, aproape de ora unu noaptea. Dar planul a mers rău de la început. În primul rând nu au găsit un telefon funcțional. Au căutat în sus și în jos pe Carmine, apoi au încercat la colțul cu Seventh Avenue și la colțul cu Bleecker și cu Sixth Avenue, dar fiecare telefon cu fise pe care l-au găsit era tăcut. Nu știau dacă era din cauza penei de curent sau era doar starea în general mizeră a orașului. Reacher credea că societățile de telefonie aveau propria electricitate, propriile fire, așa că era în favoarea continuării căutării, dar Hemingway nu a vrut să continue căutarea, de teamă să nu piardă ceva ce s-ar putea întâmpla la Croselli. Așa că ea s-a întors la ușa de pe Carmine și Reacher a continuat să meargă singur, de-a lungul străzii Sixth și la colțul dintre Minetta Street și Minetta Lane a găsit un telefon care avea ton.

Era prea întuneric ca să vadă cifrele, așa că a format pe pipăite, zero pentru operator și a așteptat mult timp înainte să-i răspundă. A cerut poliția din New York, din circumscripția Sixth, și a așteptat din nou, chiar mai mult, înainte ca cineva să răspundă și o voce să latre:

— Da?

— Vreau să informez despre deținere ilegală de narcotice în West Village.

— Ce? a întrebat vocea.

— Există un depozit plin de droguri pe Carmine, care tocmai a fost făcut praf.

— Vreun mort?

— Nu.

— Există cineva în pericol de a fi ucis?

— Nu.

— Foc?

— Nu.

— Atunci nu-mi mai irosi timpul, a spus vocea și a închis telefonul.

Reacher a pus receptorul în furcă și s-a întors, transpirând la treizeci de grade la unu noaptea, i-a transmis știrea lui Hemingway, care a dat din cap în întuneric și a spus:

— Cred că trebuia să bănuim asta. Cred că au toate forțele ocupate în momentul acesta.

— Am putea folosi oamenii tăi.

— Uită. Nu-mi vor răspunde la telefon.

— Mai ai casetofonul surorii tale mai mici? a întrebat Reacher.

— E casetofonul meu.

— Îl mai ai?

— De ce?

— Poate că îl pot face să se laude și să-l înregistrez.

— Tu?

— Același principiu. Nu poți lăsa asta să pară o răzbunare.

— Nu te pot lăsa. Tu și el, față în față? Am și eu o conștiință.

— Ce îmi poate face?

— Să te bată până mori.

— E faimos, a spus Reacher. Are soldați. Ceea ce înseamnă că-i pune pe alții să facă lucrurile grele. Ceea ce înseamnă că nu are antrenament. Numai gura-i de el. Nu-i bun de nimic. Deja am văzut asta pe Waverly. Orice copil de doisprezece ani din Philipine i-ar mânca prânzul.

— Asta-i o chestie din Corpul de Marină?

— Nu sunt de la Marină.

— Cum o să intri?

— Presupun că biserica din spate e încuiată.

— În noaptea asta în mod sigur. Dacă nu în fiecare noapte.

— Găsesc eu ceva.

— Cum ar face un militar?

— Marină sau armată?

— Armată.

— Ar chema artileria în ajutor. Sau cu o rachetă aer-sol.

— Marina?

— Ar provoca un foc, probabil. Asta-i scoate de obicei afară rapid.

— Nu poți face asta.

— Nu sunt din Marină, a repetat Reacher.

Se uită pe cealaltă parte a străzii. Ferestrele de la etajul doi erau întunecate, evident. Ceea ce însemna că Croselli ar fi putut fi acolo, privind. Dar fără să vadă prea mult. Un bărbat într-o cameră întunecată care privea o stradă luminată avea un avantaj. Un bărbat într-o cameră întunecată care privea o stradă întunecată ar putea la fel de bine să nu privească deloc.

Reacher traversă strada întunecată, spre porțile duble. Își puse vârful degetelor pe ele. Se simțeau ca șmirghelul. Vopsea veche de cincizeci de ani, plus cincizeci de ani de fum, murdărie și praf. Lovi încet, mai întâi cu unghiile, apoi, cu blândețe, cu încheieturile. Lemnul se simțea vechi, gros și solid, ca și cum ar fi fost expediat cu o sută de ani în urmă, dintr-o pădure străveche din vest. Își plimbă palmele de-a lungul suprafeței până când găsi portița. Aceeași vopsea, aceeași murdărie, același lemn. Căută pipăind balamalele, dar nu găsi niciuna. Căută pipăind încuietoarea și o frecă cu degetul mare. Părea a fi o yală mică rotundă, din alamă uzată, probabil la fel de veche ca vopseaua.

Se întoarce la Hemingway.

— Porțile sunt probabil groase de doi sau trei centimetri, spuse el, iar portița e dintr-o bucată. Toate din lemn de calitate, probabil dur ca piatra.

— Atunci poate că modul armatei e singurul mod.

— Poate că nu. Portița se deschide spre înăuntru. Încuietoarea e o yală veche, montată probabil cu cincizeci de ani în urmă. Cred că nu au vrut să găurească ușa. Nu în lemn așa de tare. Nu atunci. Oamenii nu erau așa de îngrijorați cu privire la securitate. Pun pariu că mecanismul de blocare este

montat pe suprafața din spate. Ca la casele vechi. Limba se află într-o cutie montată pe suprafață. Două șuruburi, asta-i tot.

— Vor fi alte uși. Dincolo de curte, în clădire. Poate au încuietori mai noi.

— Atunci bat la ușă și mă bazez pe farmec.

— Nu te pot lăsa să faci asta.

— E cel mai mic lucru pe care pot să-l fac. Ți-am stricat treaba înainte. Poate obțineai ceva. Ai fost de acord să iei palma aia, dar să continue să vorbească.

— Găsise deja firele.

— Dar era arogant. Avea încredere în el. Poate că ar fi continuat oricum, doar în batjocură.

— Asta speram.

— Atunci lasă-mă să îndrept lucrurile.

* * *

Reacher se întoarse, își ridică marginea cămăși și se apropie cu spatele gol de Hemingway. Simțea degetele fierbinți băjbâind la betelie, trăgând-o în afară, fixând cutia de plastic în spatele elasticului chiloților. Apoi a simțit zgârietura unui fir, mâna ei mișcându-se pe spatele lui în sus, pe sub cămașă, spre umărul lui și tot mai sus, o îmbrățișare verticală ciudată, respirația ei pe gâtul lui, apoi ea l-a întors din nou cu fața spre ea, iar cealaltă mână a trecut-o prin fața cămășii pentru a găsi microfonul, pentru a-l muta dintr-o mână în alta și pentru a-l trage la loc. S-a oprit cu el și i l-a prins la piept și și-a ținut mâna acolo, nemișcată, nimic între palma ei și pielea lui cu excepția micii bucăți de tehnologie.

— Eu l-am pus în sutien, a spus ea. Dar tu nu ai.

— Imaginează-ți, a spus Reacher.

— Nu e nimic care să-l țină.

Reacher simți o dâră de transpirație între pieptul lui și mâna ei.

— Ai un plasture în poșetă? a întrebat el.

— Ești un copil deștept, a spus ea, și s-a contorsionat cu o singură mână și coatele pentru a căuta în geantă și în timp ce își mișcă gâtul să privească în jos, fruntea ei atinse buzele lui, foarte scurt, ca un sărut. Părul îi era nepieptănat, dar mirosea a căpșuni.

Ea și-a tras geanta pe umăr și a scos ceva care a pârâit ușor. Un plasture, bănuia el, încă în ambalajul său igienic. L-a luat de la ea și l-a desfăcut în spațiul dintre fețele lor. Apoi ea, la rândul ei, l-a luat înapoi de la el cu o mână și l-a folosit ca să lipească microfonul în șanțul dintre mușchii pieptului. A apăsat adezivul o dată, de două ori și apoi și-a scos mâinile de sub cămașa lui și i-a aranjat-o.

Și-a pus palma pe pieptul lui, așa cum și-a pus-o Croselli pe al ei, apăsând tare pe bumbacul umed și apoi a spus:

— Îl va găsi.

— Nu-ți face griji, a spus Reacher. Dacă pune mâinile pe mine, o să-l bat până la moarte.

Hemingway nu a spus nimic.

— E o chestie de-a Marinei, a spus Reacher.

* * *

Întunericul nu ajuta. Nu ajuta deloc. Reacher s-a aliniat la bordura opusă, ca un alergător la startul unei curse, dar nu putea vedea exact unde se îndreaptă. Vor fi necesare ajustări în timpul alergării. A pornit, încet și cu greu, parțial din cauza întunericului, parțial din cauză că era un alergător îngrozitor, cu pași lungi ca de lemn, iar la trei pași a văzut ușile și la doi pași a văzut portița și la încă un pas a văzut încuietoarea, și și-a lansat piciorul din față într-o lovitură de seceră, ușor de-a lungul corpului, și a lovit cu călcâiul atât de aproape de mica yală pe cât era posibil, cu toate cele o sută de kilograme ale lui, multiplicat semnificativ de accelerația finală a piciorului și de faptul că întregul său volum se mișca brusc, chiar dacă nu foarte repede.

Dar a fost destul. Portița s-a deschis în interior părând că n-a opus nicio rezistență și Reacher s-a repezit prin dreptunghiul de întuneric care a apărut într-un spațiu atât de întunecat încât nu distingea nimic. Simțea piatra de sub picioare, mirosul acru al gunoiului și pereții întunecați ridicându-se în stânga și în dreapta și în față.

A mers pe pipăite de-a lungul peretelui din dreapta spre colțul din spate al curții, unde a găsit o ușă. Sticlă mată în partea de sus, un panou în partea de jos, un mâner din oțel neted și o încuietoare care părea mai nouă. Sticla era probabil călită și armată cu sârmă. Încuietoarea era probabil blocată într-o scobitură în lemn. Era cu totul altă chestiune.

A așteptat să vadă dacă coboară Croselli și deschide el însuși. Ceea ce s-ar fi putut. Ar fi putut auzi trosnitura portiței. Dar el n-a coborât. Reacher a așteptat trei minute, respirând din greu, ținându-și ochii larg deschiși, dorindu-și să vadă ceva. Dar nu vedea. A pășit către ușă din nou și i-a trasat conturul cu mâinile. Panelul de sub sticlă ar fi putut reprezenta punctul slab. Placaj, probabil, gros de un centimetru, vopsit, prins în cadru cu profile din sferturi de cerc. Reacher purta pantofi pe care îi cumpărase din aeroportul din Londra, cu două călătorii în urmă, lucruri britanice grele, cu rame și bombeuri tari ca oțelul. În noaptea aceea au făcut praf capete și genunchi. Placajul nu va reprezenta o problemă majoră.

S-a dat înapoi și a împuns în față cu degetul de la picior pentru a-și fixa ținta în minte. Apoi a lovit, *bang, bang*, concentrându-se pe colțurile panelului, răutăcios și zgomotos, până când lemnul s-a împrăștiat și profilele s-au desprins.

Apoi s-a oprit și a ascultat.

Niciun sunet din interiorul clădirii.

Ceea ce nu era prea bine. Reacher ar fi preferat să-l întâlnească pe Croselli față în față, la parter. Nu-i plăcea să se îndrepte spre o luptă pe scări către un adversar vigilent în partea de sus.

A mai așteptat un timp.

Niciun sunet.

Se sprijini cu spatele de cadrul ușii și împinse panoul cu cotul, până când se îndoi înăuntru, ca o ușă miniaturală în sine, care se rostogoli pe cele câteva cuie rămase. Apoi se răsuci și-și băgă brațul și umărul prin gaură, îl ridică și căută mânerul. Pe care-l găsi destul de ușor. Avea brațe cât o gorilă. În toate fotografiile din copilărie rămăneau câțiva centimetri descoperiți între încheietură și capătul oricărei mâneci.

Ușa s-a deschis, iar el s-a ridicat în poziție verticală și s-a dat un pas înapoi, pentru orice eventualitate. Dar nu se auzea niciun sunet dinăuntru. Croselli nu a apărut. Nu era nimic de văzut. Doar întuneric. Aerul mirosea a încins și a stătut.

Reacher a pășit înăuntru, în ceea ce părea un hol îngust cu gresie pe jos. A alunecat înainte, un pas după altul și a simțit marginea unei scări. Avea o balustradă în stânga. Peretele opus era la mai puțin de un metru. Era vopsit și umed de la condens.

Reacher a urcat pe scări, cu mâna dreaptă în față, cu stânga ținându-se pe balustradă. La jumătatea scărilor era un loc de odihnă, iar apoi scările se răsuceau și continuau să urce. În partea de sus aerul era plin de praf și supraîncălzit și scările dădeau într-un hol de un metru pe doi cu un covor unsuros și câte o ușă la fiecare capăt. O cameră din față și o cameră din spate.

Pe sub ușa din spate se vedea o dâră de lumină caldă.

Reacher se holbă la ea, așa cum un om însetat în deșert s-ar holba la o băutură rece. Probabil era o lumânare. Era prima lumină făcută de om pe care o văzuse în ultimele trei ore.

Și-a dus mâna la spate pe sub cămașă și a apăsat pe butonul pe care i-l arătase Hemingway. *E roșu*, spusese ea, ceea ce nu ajuta, pentru că nu avea ochi la spate și oricum era întuneric beznă. Așa că îl găsisese pe pipăite. S-a bătut pe piept, așa încât o bătaie să marcheze începutul înregistrării. Apoi a pus mâna pe mânerul ușii.

* * *

Reacher roti mânerul și împinse ușa, unu, doi, repede și puternic și păși în camera luminată de o lumânare șiroind de ceară. Flacăra a dansat în mișcarea aerului. Era o cameră de șase metri pe șase cu o fereastră întunecată în peretele din spate și un șir de seifuri de modă veche în partea stângă, ca într-un film Western alb-negru despre hoții de bănci, în partea

dreaptă era un șir de dulapuri și un birou, iar așezat la birou într-un scaun din piele înclinat, era Croselli. Scaunul era împins în afară și întors în lateral, așa că stătea față în față cu ușa.

Avea o armă în mână.

Era un Colt M1911, de calibru 45, automat, pistolul standard al armatei de șaizeci și șase de ani, ținând cont de numărul modelului. Părea puțin zgâriat și folosit în luptă. Totul era luminat de lumânare, care era pe masă, lipită de o farfurie de porțelan cu câteva picături din propria ceară. Un articol găsit în fiecare casă, costând câțiva cenți la magazinul de obiecte casnice, dar părea la fel de strălucitoare ca soarele.

— Tu, a spus Croselli.

Reacher n-a spus nimic.

Își lepădase jacheta și își scosese cravata, dar cămașa îi era încă udă.

— O așteptam pe Hemingway, a spus Croselli. Ce ești tu în noaptea asta, cavalerul ei în armură strălucitoare? A trimis un copil să facă o treabă de bărbat?

E înarmat? întrebuse Reacher. *Nu în oraș*, răspunsese Hemingway. *Nu-și permite.* Nu se aplica în propriul sediu, aparent. Ceea ce era nașpa. Reacher se uită la șirul de seifuri. Erau șase, unul lângă altul, fiecare lat de un metru și înalt de doi. Aveau găuri pentru chei, nu încuietori cu cifru. Ușa de la cel mai depărtat era larg deschisă și locul dinăuntru era gol. Depozitul lor de arme, bănuiește Reacher. Pentru urgențe maxime. Exact ca noaptea aceea. În mod clar, soldații lui Croselli erau toți înarmați, toți pe străzi, toți asigurând protecție.

— Ai o armă, a spus Reacher pentru a se înregistra.

— Îmi apăr proprietatea, a spus Croselli.

— Locul ăsta e-al tău?

— Nu sunt un oarecare.

Reacher a făcut un pas înainte. Capătul Coltului se ridică un grad, să-l urmărească.

— E numele tău pe titlul de proprietate? întrebă Reacher.

— Nu sunt atât de prost.

— Atunci locul ăsta nu-i al tău.

— Doar tehnic. Crede-mă copile, tot ce vezi aici e al meu.

— Ce e în seifuri?

— Bunuri.

— Ale tale?

— Ți-am spus deja.

— Trebuie să aud cu cuvinte simple și scurte.

— De ce?

— Am putea face afaceri.

— Afaceri?

— Asta am spus.

— Tu cu mine?

— Dacă ești deștept, a spus Reacher.

— Mi-ai spart ușa.

— M-ai fi lăsat să intru dacă aș fi bătut?

— Ce fel de afaceri putem face, tu și eu?

— Folosești New Jersey Turnpike și Holland Tunnel. Ceea ce înseamnă că primești provizii din Miami, pe tot drumul până la I-95. Ceea ce înseamnă că plătești mai mult decât merită, pierzi câte ceva din cauza condițiilor nesigure și pierzi ceva din cauza patrulelor Poliției de Stat din New Jersey. Aș putea să te ajut cu toate astea.

— Cum?

— Aduc lucrurile direct din Orientul Îndepărtat. În avioane militare. Fără examinare. Tatăl meu e ofițer în marină.

— Ce fel de lucruri?

— Tot ce vrei.

— La ce preț, copile?

— Arată-mi ce ai și spune-mi cât ai plătit. Apoi îți voi frânge inima.

— Mi-ai rănit doi oameni.

— Sper, a spus Reacher. Trebuia să înțelegi. N-o vei da în bară cu mine. A mai făcut un pas. Capătul Coltului se mai mișcă puțin.

— Cumperi de la Martinez? întrebă Reacher.

— N-am auzit niciodată de Martinez.

— Atunci plătești deja mai mult decât merită. De la cine cumperi?

— Băieții Medellin.

— Aș putea să scad cu patruzeci la sută.

— Cred că vorbești numai prostii. Cred că e isprava lui Hemingway.

— Ai scos-o din schemă.

— Pentru asta am plătit o grămadă de bani. Și aștept rezultate durabile. Orice altceva e de natură să mă enerveze.

— Asta n-are de-a face cu Hemingway.

— Ridică-ți cămașa.

— De ce?

— Vreau să văd firele. Înainte să te împușc.

Reacher se gândi: *arme neînregistrate, un titlu de proprietate înșelător, o referire directă la cartelul Medellin din Columbia, și o referire directă la mituire.* Caseta avea destul. A respirat foarte adânc și și-a pus mâinile pe marginea cămășii. Apoi a expirat în față și a stins lumânarea.

* * *

Camera a trecut de la ușoara strălucire la un întuneric beznă în mai puțin de o secundă, iar Reacher s-a repezit drept înainte, forțând trecerea dintre scaunul lui Croselli și birou, iar Croselli a mișcat Coltul în aceeași direcție și a

tras. Dar a ratat cu mult și spatele i-a fost luminat perfect, ca la blițul unui fotograf, așa că Reacher și-a fixat ținta și i-a tras una drept în spatele gâtului, chiar unde partea moale se transformă în partea tare, iar lui Croselli i s-a bălângănit capul afară din scaun și a aterizat în genunchi. Reacher a pipăit după scaun, l-a ridicat de cotiere și l-a trântit în spatele lui Croselli. A auzit sunetul oțelului pe linoleum, deoarece Croselli s-a ferit și a împins scaunul deoparte, și a băjbăit și a pipăit pe întuneric până când a găsit gulerul de la cămașa lui Croselli, pe care l-a strâns în mâna stângă în timp ce lovea cu dreapta, lovituri scurte în jurul capului lui Croselli, în urechile lui, în maxilarul lui, *unu, doi, trei, patru*, lovituri răutăcioase, până când a simțit că i-a tăiat tipului tot entuziasmul, după care s-a întins înainte și a apucat încheieturile tipului și le-a tras în spate, în sus, dureros și le-a prins pe amândouă în mâna stângă, ca niște cătușe umane, un truc de la petreceri învățat cu ani în urmă, facilitat de puterea anormală din degetele sale, din care nu a scăpat cineva vreodată, nici măcar fratele său, care avea aceleași dimensiuni, sau tatăl său, care era mai mic, dar mai puternic. L-a tras pe Croselli în picioare și l-a plesnit peste buzunarele pantalonilor până când a auzit sunetul cheilor. Croselli și-a revenit și a început să se agite puternic, așa că Reacher l-a întors și l-a liniștit din nou, cu o lovitură dură în rinichi.

Apoi a scos cheile și le-a ținut în mâna dreaptă și a întrebat:

— Unde e cutia de chibrituri?

— Vei muri, băiete.

— Evident, a spus Reacher. Nimeni nu trăiește veșnic.

— Am vrut să spun că în seara asta, băiete.

Reacher a luat pe pipăite o cheie și i-a presat vârful pe fața lui Croselli.

— Dacă e așa, tu nu vei vedea asta, a spus el. Îți voi scoate ochii înainte.

— Chibriturile sunt în sertarul de la birou, a spus Croselli.

Reacher l-a întors din nou și i-a tras una scurtă în stomac, pentru a-l îndoi și a-l ține preocupat, s-a dat într-o parte și s-a îndoit spre birou și și-a folosit mâna liberă să deschidă sertarele și să scormonească prin ele, totul pe pipăite. Erau tot felul de lucruri prin sertare. Capsatoare, pixuri, role de bandă adezivă, unele în cutii, creioane, agrafe de hârtie. Și o cutie de chibrituri, puțin moale și umedă.

Să folosească un chibrit cu o singură mână era practic imposibil, așa că l-a întors pe Croselli spre peretele de la fereastră, i-a dat drumul la încheieturi și l-a împins puternic, folosind cele câteva secunde câștigate pentru a detașa un chibrit și a-l aprinde, acesta fâsâind și arzând în întuneric și aprinzând încă o dată lumânarea cu el, timp în care Croselli se pregătea pentru o ripostă, așa că Reacher a pășit spre el și i-a tras o dreaptă în plexul solar, fix în momentul în care camera a căpătat din nou strălucirea sa confortabilă.

O lovitură în plexul solar valora cel puțin un minut, s-a gândit Reacher, și el a folosit acel minut să traverseze camera și să ridice Coltul, să-i descarce magazia, să scoată gloanțele din cameră, să ridice scaunul și să-l pună înapoi

pe roți, să-l întoarcă, să găsească banda adezivă, să-l ridice pe tip, să-l trântască pe scaun și să înceapă să-i prindă încheieturile de ramă.

Banda adezivă era destul de slabă, dar Reacher a compensat prin lungime, de jur împrejur, mâna dreaptă, mâna stângă, până când tipul arăta de parcă avea două încheieturi rupte, în forme turnate dintr-un nou tip de ghips gălbui. Apoi a trecut la glezne. Pentru toate, Reacher a folosit șase role întregi de bandă și apoi tipul nu mai avea nicio șansă să se miște.

Apoi Hemingway a intrat în cameră.

A privit întâi spre lumânare, apoi spre Croselli.

— Am înregistrat când a recunoscut că tot ce e aici e al lui, a spus Reacher.

— Am auzit o împușcătură, a spus ea.

— A ratat. Era la douăzeci de grade depărtare.

— Am fost îngrijorată.

— Nașul ar trebui să fie îngrijorat. Țasta-i terminat.

— Ce ai înregistrat?

— Ia-l din pantalonii mei și ascultă singură.

Ceea ce ea a și făcut. Reacher a simțit degetele iuți și fierbinți din nou, și ciudata îmbrățișare, pe sub cămașă, în timp ce microfonul era trecut dintr-o mână în alta. Apoi ea a apăsător și a așteptat și a apăsător din nou, apoi o versiune subțiată a vocii lui Croselli a umplut camera, asumându-și responsabilitatea pentru tot ce avea acolo, admitând legătura cu Medellin, admitând mituirea, sugerând și mărimea acesteia.

— Ai cheile lui? întrebă ea.

— Chiar aici în mână, răspunse Reacher.

— Deschide seifurile.

Ceea ce a și făcut, începând de lângă cel gol, mergând spre fereastră, până când toate seifurile erau deschise. Toate erau pline de pachete ca niște cărămizi împachetate în plastic neted, unele de culoare maronie sau verde, cele mai multe albe sau galbene.

— Poți să-i bagi cheile la loc în buzunar? întrebă ea.

El i le-a pus în buzunar și apoi a întrebat:

— Ce urmează?

— Telefonul lui funcționează?

L-a încercat și a spus:

— Da.

I-a dat un număr și a spus:

— Este linia noastră de avertizare internă.

El a sunat, a dat adresa exactă fără să-și dea numele, iar apoi apelul s-a terminat și ea a spus:

— Timpul lor de răspuns va fi mai mare de cinci minute dar mai mic de zece.

A pus casetofonul pe podea lângă picioarele lui Croselli.

— Ar trebui să plecăm, a spus ea. Mașina mea nu e aproape.

— E destul? a întrebat Reacher.

— Mai mult decât destul, a spus ea. Medellin e toxic. Și dovada e chiar acolo. E o fotografie, Reacher. O acuzație fotografică. Nu contează pe cine a mituit. Nimeni nu va spune niciodată nimic împotriva lui. E ca o maree.

— Încă un lucru, a spus Reacher.

S-a întors la Croselli și i-a spus:

— Să lovești o femeie nu e permis. Se presupune că ești bărbat nu o pisicuță.

Croselli n-a spus nimic.

Reacher a ridicat mâna.

— Cum ți-ar plăcea?

— Nu ai lovi un tip legat de un scaun, a spus Croselli.

— Urmărește-mă, a spus Reacher și i-a tras o palmă peste față, tare, auzindu-se clar *crack*, umed sau nu, și scaunul s-a mișcat pe picioarele laterale și s-a balansat, și s-a balansat și s-a clătinat și apoi s-a răsturnat pe o parte cu roțile învârtindu-se și capul lui Croselli sărind ca o bilă.

Apoi au atins pachetele și previziunea lui Hemingway de cinci până la zece minute s-a adevărit, prin faptul că au văzut mașinile grăbindu-se cam în șase minute, apoi două camioane mari. O mulțime de putere de foc. Și de ce nu, pentru o amenințare credibilă?

* * *

Mașina lui Hemingway era la patru străzi distanță, pe Sullivan. Era Granada albastru deschis pe care o văzuse Reacher mai devreme, cu acoperișul de vinil și grilaj.

— Ești sigură că asta te va salva? întreabă el.

— Contează pe asta, băiete, a spus ea. Să ai dreptate după aceea e un lucru minunat.

— Atunci du-mă afară din oraș.

— Ar trebui să rămân.

— Dă-le timp să regrete. Dă-le timp să-și dea seama că e cu adevărat ideea lor. Am mai văzut asemenea rahat. Toate organizațiile sunt la fel. Trebuie să stai deoparte o zi. Trebuie să ieși din raza reflectoarelor.

— West Point?

— Ia-o pe Thurway și Tappan Zee.

— Cât timp voi fi plecată?

— Vor derula covorul roșu, Jill. Dă-le doar timp ca mai întâi să-l găsească.

* * *

Au condus un drum lung, lung în întuneric, apoi au trecut prin cartiere care aveau curent, unde semafoarele și luminile de pe stradă funcționau, și

ocazional lumini la ferestre erau aprinse. Panourile publicitare străluceau și fundalul familial al nopții cu diamante portocalii pe catifea neagră îi învăluia din toate părțile.

— Trebuie să opresc și să sun, a spus Hemingway.

— Unde să suni? a întrebat Reacher.

— La birou.

— De ce?

— Trebuie să știu dacă a mers.

— Sunt sigur că da.

— Trebuie să știu.

— Atunci oprește. Am putea lua o cafea.

— Sunt patruzeci de grade.

— Acum sunt mai puțin de treizeci și două.

— Tot prea cald pentru cafea.

Trase pe banda din dreapta și apoi o luă pe o ieșire de pe autostradă către ceea ce Reacher își imagină că e o versiune superioară a facilităților standard de pe autostradă, cu o mulțime de toalete, și combustibil suficient pentru camioane, și camere de motel pentru șoferi obosiți, și nu numai ceva de mâncare, ci un restaurant suficient de mare pentru a hrăni pe toată lumea din Syracuse. Și telefoane. Erau o mulțime, chiar în fața ferestrelor mari și luminate ale restaurantului. Hemingway folosi unul, puse receptorul jos zâmbind și spuse:

— A mers. Croselli a fost arestat.

— Cum e balena? a întrebat el.

— Balena a dispărut, a răspuns ea.

O secundă a părut amețită, dar apoi un zâmbet mare i-a apărut pe față, iar ei s-au îmbrățișat, cu un fel de ușurare și extaz în strânsoarea ei. Reacher îi simțea coastele și palpitația inimii. Bătea repede.

Apoi s-a dus la alt telefon, a format alt număr, și-a dat numele și a dictat un raport lung despre o observare confirmată a Fiului lui Sam, făcută de cineva pe care ea l-a numit un observator confidențial care avea ceva ce ea a numit experiență militară vastă.

A pus receptorul jos din nou și a spus:

— Va suna nebunește, dar chiar vreau să iau o cameră doar ca să fac un duș.

— Pentru mine nu sună nebunește, a spus Reacher.

— Contează în cât timp ajungi?

— Nu timpul pentru un duș sau două.

— Atunci s-o facem.

— Amândoi?

— E un beneficiu reciproc.

— Cine-i primul?

— Eu.

— Bine, a spus Reacher.

A plătit la recepția motelului, un teanc vizibil de bancnote, ceea ce Reacher s-a gândit că era tariful pentru toată noaptea, și s-a întors cu cheia de la camera 15, care era în spate, ultima căsuță lângă pădure.

— Vrei să aștept în mașină? a întrebat Reacher.

— Poți aștepta în cameră, a răspuns Hemingway.

Așa că au intrat împreună, au găsit un spațiu vechi și încins, cu obiectele obișnuite. Hemingway a verificat baia și a ieșit cu niște prosoape.

— Astea sunt ale tale, a spus ea, a intrat înapoi și a închis ușa.

Reacher a așteptat pe pat până când ea a ieșit din nou, mult mai târziu, toată încălzită și rozalie și înfășurată în prosoape.

— E rândul tău, a spus ea și a traversat camera, ușor nesigură pe picioare, ca și cum ar fi fost doborâtă de abur sau de epuizare.

— Ești bine? a întrebat-o el.

— Sunt bine, a spus ea.

S-a oprit o clipă, apoi s-a dus în baie, care era aburită ca o saună, cu toată oglinda aburită, pe care se vedeau dărele unde femeia de serviciu o ștersese. S-a dezbrăcat, și-a atârnat hainele umede în cuier, a pornit dușul și l-a fixat să fie calduț, a intrat în cadă și a tras perdeaua. S-a săpunit și s-a șamponat, s-a spălat și s-a clătit, a mai rămas un minut sub jetul calduț, și apoi a ieșit.

Să se usuce nu prea era o opțiune, având în vedere temperatura și umiditatea. A mișcat umezeala pe piele cu un prosop, și-a pus hainele umede și înțepenite înapoi pe el și și-a pieptănat părul cu degetele. Apoi a ieșit într-un val de umiditate.

Jill Hemingway stătea pe spate în pat. În primul moment a crezut că doarme. Apoi a văzut că ochii îi erau deschiși. I-a luat încheietura și i-a căutat pulsul.

Nu a simțit nimic.

A încercat la gât.

Nu a simțit nimic.

Ochii se holbau la el, goi și fără vedere.

Motive medicale. Inima, s-a gândit el. Fără îndoială din cauza îngrijorării. Simțise cum se plimbă și se învâрте. O văzuse cum se zbate. A traversat camera și s-a uitat pe fereastră. Tot noapte neagră. Printre copaci putea vedea luminile de pe autostradă. Putea să le audă zgomotul, vag și constant. A traversat camera înapoi la pat și a verificat din nou: încheietură, gât, nimic.

A ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui și s-a îndreptat spre telefoanele din fața restaurantului. A ales unul la întâmplare și a format numărul pe care i-l dăduse ea, linia de asistență internă. A raportat moartea, a spus că arăta a moarte naturală și le-a spus locul.

Nu și-a dat numele.

Jill Hemingway, odihnească-se în pace. A murit tânără, dar cu zâmbetul pe buze.

A mers spre benzinărie, a trecut de pompele de benzină către drumul de ieșire. Și-a ținut un picior pe banda de circulație, pe celălalt și l-a pus pe bordură și a făcut semn cu degetul. A doua mașină care a trecut l-a luat. Era un Chevrolet Chevette albastru, dar nu era a lui Chrissie. Era o cu totul altă mașină, condusă de un tip de vreo douăzeci de ani care se îndrepta spre Albany. L-a lăsat pe Reacher la o altă ieșire de pe autostradă, de unde l-a luat mai departe un producător de lapte într-un camion de transport, iar apoi a mers pe jos încă aproape doi kilometri până la cotitura care ducea la Academie. A mâncat la un local pe șosea, apoi a mers încă vreo doi kilometri și a văzut luminile de la West Point în față, la mare depărtare. S-a gândit că nimeni nu va fi pe-acolo până la 6:00, ceea ce însemna încă două ore, așa că a găsit o bancă într-o stație de autobuz și s-a întins să tragă un pui de somn.

* * *

În ziua următoare pana de curent a fost remediată într-o parte din Queens până la ora 7:00 dimineața, urmată de o parte din Manhattan la scurt timp după aceea. Până la prânz se reparase în jumătate din oraș. Până la 11:00 seara se remediase în tot orașul. Întreruperea a fost cauzată de o eroare de întreținere. Un fulger a lovit în Buchanan, New York – parte din furtuna de vară îndelungată pe care Reacher o văzuse la distanță – a declanșat un întrerupător de circuit, dar o piuliță pierdută a împiedicat întrerupătorul să se închidă imediat, așa cum fusese proiectat să o facă. Drept consecință, o cascadă de declanșări și supraîncărcări s-au rostogolit în cascadă către sud în următoarea oră, până când curentul a căzut în tot orașul. Până dimineață, mai mult de 1.600 de magazine au fost jefuite, s-au produs mai mult de o mie de incendii, mai mult de cinci sute de polițiști au fost răniți și mai mult de patru mii de persoane au fost arestate. Totul din cauza unei piulițe pierdute.

* * *

La douăzeci și opt de zile după pana de curent, Fiul lui Sam a fost prins în afara casei sale din Pine Street, Yonkers, New York, la mai puțin de șase kilometri de colegiul Sarah Lawrence. Lungul șir de ucideri din acel an a luat sfârșit. Numele lui era David Berkowitz și avea douăzeci și patru de ani. Își ducea arma Charter Arms Bulldog într-o pungă de hârtie. Și-a mărturisit crimele imediat. Și a confirmat că a fost voluntar în armata SUA la vârsta de optsprezece ani și a servit trei ani, parțial în interiorul Statelor Unite, dar cel mai mult în Coreea de Sud.

SFÂRȘIT

JACK REACHER'S RULES

Featuring an Introduction by
LEE CHILD

REGULILE LUI JACK REACHER

cu o introducere de Lee Child

Titlul original: *Jack Reacher's Rules*, 2012

Traducerea: Ștefi Todo

Jack Reacher, fără o adresă fixă, e un fost maior din Poliția Militară a Statelor Unite. De când a părăsit armata, autoritățile nu au fost capabile să localizeze pe unde umblă, deși numele lui apare în mod misterios din când în când în investigații privind crime, amenințări teroriste și alte încălcări ale legii.

„Sunt un om cu o singură regulă. Oamenii mă lasă în pace, eu îi las în pace. Dacă ei nu mă lasă, nici eu nu-i las.”

INTRODUCERE

Dacă ați fost suficient de atenți, știți sigur un lucru: caracteristica umană definitorie este tribalismul. Toți împărțim populația lumii în fragmente tot mai mici până când găsim un grup în care ne simțim confortabil, unde simțim că aparținem cu adevărat.

Și ajungând aici, facem reguli care guvernează purtarea grupului. Vrem un ghid solid după care să acționăm, vrem să construim bastioane împotriva celor din afară, vrem să oferim un mecanism sigur pentru apartenență, vrem să ne reasigurăm că ne este garantată calitatea de membru dacă ne conformăm.

Unele reguli sunt oficiale. Formăm cluburi și societăți și asociații și formulăm proceduri și statute mai complexe decât cele guvernamentale.

Unele reguli sunt doar semioficiale. Te dai la iubita prietenului tău cel mai bun? În niciun caz. Trădezi un complice? Nu se va întâmpla. Spargi o grevă? Mai bine mori.

Unele reguli sunt doar sloganuri, îmbărbătări sau încurajări. Poate atunci când erai copil, echipei tale – parte din strada ta, în partea ta de oraș

din țara ta din lumea mare și amețitoare – i s-a spus, cum li se spune tuturor copiilor, de către părinți și profesori, să-i fie frică de străini. Nu, ai spus. Străinilor ar trebui să li se spună să le fie frică de noi.

Jack Reacher și-a urmat întotdeauna propriile reguli. A crescut într-un mod fragmentat, șase luni aici, trei luni acolo, întotdeauna mișcându-se, niciodată stabil, niciodată aparținând undeva. Apoi a fost soldat, dar prea deștept ca să creadă în toate prostiile. S-a supus numai regulilor care aveau sens pentru el. Apoi a fost dat afară și a devenit un adevărat spectator, simțindu-se perfect confortabil în singurătate. Are un trib? Poți pune pariu. E uman. Dar în cazul lui a continuat să împartă până a ajuns la un trib cu o singură persoană – el însuși. Dar și tribul ăsta tot are nevoie de reguli, pentru a ghida și încuraja și simplifica și reasigura.

Ceea ce urmează sunt câteva dintre ele.

FII PREGĂTIT

„Speră la ce e cel mai bine, dar fii pregătit pentru ce e cel mai rău”

- Nu te baza niciodată pe nimic, cu excepția surprizei, imprevizibilului și pericolului.
- Sună la sonerie cu încheietura sau cotul pentru a evita să lași amprente.
- Stai în cafenele și baruri cu spatele la perete ca să nu fii luat prin surprindere din spate.
- Fii cu ochii pe toate ieșirile.
- Mergi pe marginea scărilor pentru a minimiza riscul zgomotelor. Scările scârțâie la mijloc, unde sunt slăbite.
- Du-te la culcare complet îmbrăcat, ca să fii întotdeauna gata de acțiune.
- Nu te uita niciodată pe vizor. Cineva poate fii în partea cealaltă, așteptând să vadă că se întunecă sticla și să te împuște în ochi.

„Facem o omletă aici... asta înseamnă că trebuie să spargem niște ouă”

„Optimismul e bun. Credința oarbă nu.”

- Ridică întotdeauna mânerul unei uși în sus. Dacă o ușă scârțâie, este pentru că s-a lăsat pe balamale. Presiunea în sus ajută.
- Ieși dintr-o gaură cu picioarele înainte. Dacă te așteaptă un topor sau un glonț, mai bine îl iei în picioare decât în cap.
- Dacă e posibil să te împuște cineva, postează-te în mijlocul unui restaurant plin de oameni inocenți.

„Mulți tipi care nu și-au verificat noul echipament sunt încă în viață, dar în niciun caz toți.”

- Nu te încrede niciodată într-o armă pe care n-ai testat-o personal.
- După ce folosești o mașină ca să comiți o crimă, curăță-o foarte bine, pe dinăuntru și pe dinafară, de două ori, apoi asigură-te că n-ai lăsat nicio urmă de ADN.
- Întotdeauna să ai o monedă în buzunar – nu știi niciodată când o să fii nevoit să deșurubezi o pereche de plăcuțe de înmatriculare.
- Dacă urci printr-un chepeng într-o situație incertă, aruncă-te pe ultimii metri cât de repede poți.

„Cu cât m-am relaxat mai puțin, cu atât am fost mai norocos.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Scuze, mi-am uitat ceasul.

INTRAREA PRIN EFRACȚIE

Primul lucru care trebuie făcut înainte să spargi o încuietoare este să vezi dacă nu e deja descuiat. Nimic nu te va face să te simți mai stupid decât spargerea unei încuietori care nu e încuiată.

Cu cât e o încuietoare mai mare și mai împodobită, cu atât e mai ușor de descuiat.

„Ai o problemă, rezolvă o problemă.”

Barele de fier de la o fereastră se pot deschide forțat cu un levier. Introdu-l forțat în spațiul de lângă unul din șuruburi. Fă o adâncitură în metal, împinge fierul în lateral și sub bare, și trage până cedează.

La o ușă cu geam, folosește tocul pantofului ca să faci o gaură în sticlă, apoi ajungi la mâner.

Ca să dărâmi o ușă: aleargă spre ușă, asigurându-te că rămâi în poziție verticală și cu piciorul ridicat lovește tare cu călcâiul în spațiul de sub mâner.

(N.B.: Toate aceste tehnici sunt mai eficiente dacă nu e nimeni acasă.)

ALEGE-ȚI ARMELE

„O magazie despre care știa că e plină, într-o armă despre care știa că va funcționa.”

- Alături de o pușcă, un tac de biliard e cea mai bună armă într-o bătaie.
- Un pistol la șaizeci de metri e același lucru ca a-ți încrucișa degetele și a-ți pune o dorință.
- Nu are rost să ai o armă decât dacă e pregătită pentru folosire în orice moment.
- Să nu ai încredere într-un revolver de calibrul .38. Nu te poți baza că va doborî un tip.
- O daltă introdusă în spatele capului poate să-ți facă praf ziua.

CUM SĂ FOLOSEȘTI ȚIGARA CA ARMĂ

Tragi de câteva ori rapid și adânc din țigară ca să încălzești jarul de la capăt până la câteva mii de grade. Apoi o înfigi fulgerător într-o parte sensibilă a corpului, cum ar fi un ochi.

- Ții monede în pumn – o tehnică veche bună.
- Alege arma despre care știi sigur că funcționează bine.
- Cu cât e cilindrul mai lung, cu atât împușcă mai exact.
- Și o cană de cafea fierbinte e o armă în mâinile potrivite.

„O pușcă de calibrul 12 rezolvă cele mai multe dispute de la început”

- Cel mai bun mod de a face rost de un pistol neidentificabil este să-l furi de la cineva care deja l-a furat. În acest fel nu există înregistrări oficiale.
- Păstrează arma cu un singur cartuș pe țeavă și toate celelalte gloanțe alături. Un arc obosit al încărcătorului creează mai multe blocaje decât oricare alt motiv.

CUM SĂ CREEZI O ARMĂ DINTR-O PLACĂ CERAMICĂ DE FAIANȚĂ

Ascute-o sub formă de cuțit. O placă de faianță, fiind în întregime ceramică, e mai tare decât orice altceva, cu excepția diamantului. Mai tare decât oțelul, mai ascuțită decât oțelul. Și nu va declanșa detectorul de metale.

LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:

Să semneze o poliță de asigurare.

POLIȚIA MILITARĂ A ARMATEI STATELOR UNITE

Secția de aplicare a legii din Armata Statelor Unite, este abilitată să:

- menține disciplina și securitatea în Armată
- protejeze căile de aprovizionare și să păzească deținuții
- acționeze ca forță de luptă în bătălie
- acționeze ca forță de menținere a păcii la sfârșitul războiului
- ajute în caz de dezastru
- gestioneze securitatea internă
- susțină democrația

Este una din cele mai dezvoltate ramuri ale Armatei.

„Nu vin de nicăieri. Vin dintr-un loc numit Armata.”

REGULILE CAFELEI

„Dacă ai îndoieli, bea cafea.”

- Nimic nu e prea urgent, ca să nu ai timp de o cafea.
- O cană proastă de cafea are marginea groasă – prea largă, prea mică, prea mult material – va lăsa băutura să se răcească prea repede.
- O cană bună de cafea are forma cilindrică, îngustă în raport cu înălțimea, greutatea și are marginea subțire.

„Iubesc cafeaua. Dă-mi ocazia și beau cafea așa cum un alcoolic bea votcă.”

Cafeaua are gust mai bun dacă latrinele sunt săpate în aval de tabără.

Regulamentul Armatei Statelor Unite privind taberele militare, 1861

„Nevoia fraților Reacher de cafeină a făcut dependența de heroină să pară o joacă de copii.”

- Ignoră băuturile fanteziste și ia o băutură de înaltă clasă, neagră, fără lapte.
- Totul se învâрте în jurul cafeinei.
- Cafeaua te ține treaz. Până când vrei să dormi.
- Niciodată să nu spui nu unei cești de cafea.

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Nu mai vreau cafea

CINCI LUCRURI DESPRE CAFEA

1. Cea mai veche dovadă consemnată a consumului de cafea datează de la jumătatea secolului al XV-lea, în Yemen.
2. Consumul de cafea crește vitalitatea pe termen scurt și reduce riscul de gută la bărbații de peste 40 de ani.
3. După petrol, cafeaua este al doilea cel mai comercializat produs din lume.
4. În America de Nord și Europa cantitatea de cafea băută reprezintă o treime din cea de apă.
5. În Finlanda se consumă mai multă cafea pe cap de locuitor decât în orice altă țară.

ÎNVIŢE FRICA

„Nu mi-e frică de nimeni... Dar cu siguranță aş prefera să fie mort.”

- De unele lucruri trebuie să-ți fie teamă. De unele nu.
- Să-ți fie frică de un lucru căruia-i poți supraviețui e irațional.
- Concentrează-te pe treaba la-ndemână.

„Lui Reacher nu-i plac mulțimile. E puțin agorafobic – de la agora, cuvântul grecesc pentru o piață publică aglomerată. Mulțimile întâmplătoare... mulțimile organizate... revoltele și revoluțiile. O mulțime este ca cel mai mare animal de pe pământ – cel mai puternic, cel mai greu de controlat, cel mai greu de oprit.”

- Un tip curajos e cineva care simte frica, dar o învinge.

„De ce te-ai dus înapoi?”

„Pentru că mi-au spus să n-o fac.”

„Câteodată, dacă vrei să știi dacă soba e fierbinte, nu ai altă cale de a afla decât s-o atingi.”

- Încearcă să nu te lași prins în întuneric într-un spațiu închis și strâmt.

„Era un tip care a supraviețuit multor lucruri, și era un tip căruia rareori îi era frică. Dar știa încă din fragedă copilărie că era terifiat de a fi închis în întuneric într-un spațiu părea mic ca să-și poată întoarce corpul uriaș. În toate coșmarurile copilăriei sale era închis în spații strâmte.”

- Înfruntă-ți dușmanii.
- Ia lucrurile exact cum vin, exact așa cum sunt.
- Analizează-ți frica; probabil e irațională.
- Transformă frica în agresivitate.

„Vezi ceva înspăimântător, trebuie să te ridici să mergi spre el, nu să te îndepărtezi. Instinctiv, din reflex, cu o furie violentă.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:
Îmi tremură mâinile și genunchii.

ÎNFRUNTĂ MOARTEA

Nimeni nu trăiește veșnic

„Nu mi-e frică de moarte, morții îi e frică de mine.”

- O parte din viață e absența morții.

„Oamenii trăiesc și apoi mor, iar atâta timp cât fac ambele lucruri cum trebuie, nu e nimic de regretat.”

- Viața e o târfă și apoi mori.
- Soldații contemplă moartea. Trăiesc cu ea, o acceptă. O așteaptă. Dar în adâncul sufletului își doresc să fie *corectă*.

„În mintea lui, Reacher a știut întotdeauna că va muri. Fiecare fîntă o face. Dar în inima lui nu și-a imaginat-o niciodată.”

- Înțelesul vieții e că se sfârșește.

SPARGEREA CODURILOR ȘI PAROLELOR

- Intră în mintea lor, gândește ca ei.
- Încearcă zilele de naștere, aniversarea căsătoriei, numărul casei; acestea sunt parolele pe care le folosesc cei mai mulți oameni.

- Cei mai mulți oameni nu-și amintesc toate parolele. Dacă o să cauți, vei găsi locul unde le-au scris.
- Încearcă numere prime de două cifre, sau numărul a cărui rădăcină pătrată e suma cifrelor sale.
- Uită-te la poziția degetelor când tastează codul și apoi copiaz-o.

PIN-ul perfect:

„Probabil aș scrie ziua nașterii, luna, anul și aș căuta cel mai apropiat număr prim. De fapt s-ar putea să fie o problemă, pentru că ar putea fi două la fel de apropiate, unul cu exact șapte în minus și unul exact cu șapte mai mult. Așa că bănuiesc că voi folosi, mai bine, rădăcina pătrată, rotunjind cu trei zecimale. Ignor punctul zecimal; asta-mi va da șase numere, toate diferite.”

„Parolele vin din adâncuri.”

CÂINI

„Îmi plac câinii. Dacă aș trăi undeva aș avea trei sau patru.”

- Nu lăsa câinii afară noaptea într-un loc unde sunt pume. E un mod sigur de a nu mai avea câini dimineața.
- Amintește-ți, câinii sunt diferiți de oameni, nu au voință proprie, sunt ușor de înșelat. Dar dacă stai și te gândești – nu *atât* de diferiți.

„Nu-ți cumperi câine și latri tu.”

- Niciodată să nu arăți frică în fața unui câine de luptă.
- Nu fugi de un câine, mergi.
- Câinii antrenați să atace vor ataca orice mișcă – inclusiv pe tine.
- Când te confrunți cu doi sau mai mulți câini, fii conștient de faptul că, la fel ca oamenii, câinii au o ierarhie. Când sunt doi câini, unul trebuie să fie superior celuilalt și va ataca primul.
- Poți să intimidezi un câine și să-i arăți cine e șeful dezvăluindu-ți dinții.

BĂTAIA

„Nu poți să-mi arunci prietenii din elicopter și să trăiești ca să povestești.”

- Lovește devreme, lovește tare.
- Stai cu spatele la soare așa încât să intre în ochii dușmanului tău.
- Fă ca prima împușcătură să conteze.

- Ia-ți revanșa în avans; arată-le cu cine au de-a face.
- Spune că vei număra până la trei – apoi dă-i un pumn când ajungi la doi.
- Nu reanima niciodată un tip care tocmai a tras cu arma în tine.
- Antrenează-te să folosești agresiunea în fața pericolului.

„De îndată ce a fost neutralizat erau doi contra unuia. Și niciodată nu am avut problemă cu o asemenea șansă.”

- Când te confrunți cu doi sau mai mulți dușmani, să știi că cel care vorbește e cel care conduce. Lovește-l pe el și lovește-l tare; apoi ceilalți se vor gândi de două ori.
- Trișează. Domnii care se comportă decent nu sunt acolo ca să antreneze pe nimeni. Ei sunt deja morți.

„Apoi am trișat. În loc să număr până la trei i-am tras un cap în plină figură.”

- Dacă planul A nu funcționează, atunci aplică planul B.
- Dacă trebuie să te bați cu cinci tipi, atunci identifică-l pe conducător. Întotdeauna un grup de cinci au un conducător, doi adepți entuziaști și doi adepți reținuți. Doboară-l pe conducător și pe cei doi entuziaști, și e gata. Cei reținuți vor dispărea de acolo. Nu va deveni mai rău de trei la unu.

„Să mă atace a fost ca și cum ar fi deschis o ușă interzisă. Ce l-a așteptat în partea cealaltă a fost problema lui.”

- Uită-te la fiecare adversar pe rând. Încrederea în tine face minuni.
- Încearcă să nu te angajezi într-o luptă când tocmai te-ai îmbrăcat cu haine curate.
- Menține-te în viață și vezi ce aduc următoarele minute.
- Niciodată nu te lăsa distras de la treaba pe care o faci.
- Folosește prima secundă prețioasă pentru prima lovitură prețioasă. Luptă și câștigă. Luptă și câștigă.
- Nu te gândi la viitor – dacă te gândești la consecințe, de obicei nu vei ajunge până acolo.

„Ochii lui erau închiși, ceea ce nu-l ajuta prea mult într-o luptă corectă, dar aceștia sunt întotdeauna preferații mei.”

- Fă ca prima lovitură să conteze.
- Privește ca și cum vorbești serios și oamenii vor da mult înapoi.

SFATURI ÎN LUPTĂ

- ✧ Din momentul în care ai scos arma e totul sau nimic.
- ✧ Cea mai bună luptă e cea pe care nu o ai.
- ✧ Stai bine pe picioare și fii pregătit.
- ✧ Estimează și evaluează.
- ✧ Arată-le cu ce au de-a face.
- ✧ Identifică-l pe conducător.
- ✧ Conducătorul e cel care întotdeauna face prima mișcare.
- ✧ Acționează, nu reacționa.
- ✧ Nu te întoarce niciodată cu spatele.
- ✧ Să nu distrugi mobila.

MÂNCAREA

„Nu avea niciun resentiment împotriva mâncării fast food. Era mai bună decât slow food¹ pentru un bărbat care călătorea.”

- Nu mânca înainte de a merge să vezi locul unei crime din armată.
- Ai nevoie de proteine și de grăsimi și de zaharuri, indiferent de unde vin.
- Mănâncă atunci când poți, pentru că nu știi când se va ivi următoarea șansă.
- Fii prietenos cu detaliile bucătăriei de campanie.

„Sunt un tip mare... Am nevoie de alimentație.”

- Mănâncă și planuiește.
- Mănâncă întotdeauna un mic-dejun perfect: clătite. Ouă deasupra, șuncă înăuntru, o grămadă de sirop. Și multă cafea.
- Înainte de o noapte de acțiune și stres, mănâncă calorii goale, grăsimi și carbonați complecși: pizza și suc.

„Pragul său de acceptare culinară era foarte scăzut, dar chiar atunci se simțea ca și cum ar fi fost împins dincolo de marginea acestuia.”

PRIMUL AJUTOR

- După ce îi dai unui rănit o doză de morfină, amintește-ți să-i desenezi pe frunte un *M*, ca să avertizezi medicii să nu-i dea o supradoză.

¹ În limba engleză *fast*=repede, *slow*=încet.

- Când l-ai bătut pe unul până a devenit inconștient, pune-l în poziția de recuperare. *Dacă* vrei să se recupereze.

„Nu e nevoie să bagi un tip în comă pentru patru pete de grăsime pe cămașă.”

- Ca să-ți pui la loc nasul spart, dă-ți ferm una în față cu încheietura mâinii.

- Folosește banda adezivă ca să ții la locul lui un nas spart sau să pansezi o rană de cuțit.

„Banda adezivă: cel mai bun pansament de urgență din lume. Cei din Marină m-au trimis odată din Liban în Germania cu nimic altceva decât banda adezivă care-mi ținea intestinul gros înăuntru.”

- O lovitură de cap bine ținută poate să-ți lase adversarul inconștient, dar poate și să te lase pe tine cu fruntea zdrobită.

- După o lovitură de pumn, cea mai bună cură pentru o mână dureroasă este să pui o bere rece pe ea.

CE SĂ FACI CÂND O FEMEIE LEȘINĂ:

Prinde victima.

Întinde-o pe jos cu picioarele mai sus și capul mai jos, așa încât gravitația să ajute sângele să meargă în creier.

Verifică-i pulsul.

Convinge-o să stea întinsă și liniștită cincisprezece sau douăzeci de minute.

Desfă-i orice îmbrăcăminte, strâmtă sau nu, dacă tu crezi că-i face plăcere.

EXERCITII PENTRU CONDIȚIA FIZICĂ:

- Aruncă pătura.
- Ridică-te în picioare și întinde-te.
- Arcuiește-ți spatele.
- Atinge-ți vârfurile degetelor de la picioare.
- Întinde-ți picioarele.

Asta-i tot.

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Trebuie să fac o rezervare la maseur.

ENERVAREA

„Nu mă enervez niciodată. Sunt un tip foarte calm.”

- Trebuie să știi când să te enervezi și când să numeri până la zece înainte să te enervezi.

„Am numărat mult peste zece de data asta. Mult peste.”

- Să simți cum se clădește agresiunea și folosește-o și controlează-o; lasă adrenalina să pompeze prin tine.

„Se pun cu mine, îmi vor da socoteală.”

- Cea mai insuportabilă formă de enervare e cea a unei femei – fă orice ca s-o eviți.

„Dacă o rănesc, știi ce am de gând să fac? Mă voi întoarce și îți voi rupe coloana. Te voi ridica și o voi frânge ca pe o creangă putrezită.”

„Nu eram nervos. Nu mă interesa prea tare. Dacă aș fi fost nervos, am fi curățat cu furtunul de pompieri, așa, am avut nevoie de un camion cu stivuitor.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Poate să mă ajute cineva să-mi car bagajele?

LUPTA CORP LA CORP

„Să te lupți cu Reacher era ca și cum s-ar arunca în tine cu o drujbă în funcțiune.”

ÎN LUPTA CU CUȚITUL:

1. Nu te lăsa tăiat devreme. Nimic nu te slăbește mai repede decât pierderea de sânge.

2. Folosește-ți pumnul la fel de bine ca și cuțitul. Oamenii uită că ai două mâini.

3. Ajută dacă te bați pentru viața ta. Nu doar pentru distracție.

4. O tăietură pe frunte poate însemna atât de mult sânge că-ți va orbi dușmanul.

5. Când cineva te rănește, apropie-te, nu te depărta.

- Folosește partea corpului care e cea mai bună armă în acel moment.
- Folosește-ți piciorul stâng dacă dorești să reduci daunele; echilibrarea e o artă.

„Inima ta mare și slabă, Reacher. Într-o zi te va omorî.”

- Când ești în fața unui adversar care nu are nicio slăbiciune evidentă, atacă ochii.

„O bătă de metal de 3 kilograme e bună. Dar o bătă umană de peste 100 de kilograme e și mai bună.”

- Folosește cotul când lovești craniul; craniul e mai tare decât mâna, cotul va fi mai puțin afectat.
- Când lupți împotriva unui box de alamă nu te lăsa lovit.
- Țintește spre laterala craniului, care e mai moale și deplasează creierul mai mult.
- Nu ținti spre mijlocul corpului, care e mai ușor de apărat; țintește sus spre cap sau jos spre genunchi.
- Dacă rotești o armă, apropie-te și apropie-te devreme.
- Dacă privește în sus, va folosi pumnii, dacă privește în jos, va da cu piciorul.
- O lovitură de cap schimbă jocul. Nimeni nu se așteaptă la o lovitură cu capul.
- E ca și cum ai duce o carabină la o luptă cu cuțitele.
- Regula principală într-o luptă cu șase tipi: trebuie să fii rapid. Nu poți lovi un tip mai mult decât o singură dată.

„Lovește-l repede, lovește-l tare și lovește-l mult.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Renunț, nu mai e nicio speranță.

MODURI DE A-ȚI SCOATE DIN ACȚIUNE ADVERSARUL:

„Folosește un briceag pentru a-i tăia tipului baza degetului mare. Dureros și o descurajare reală de a utiliza pistolul până când se vindecă, ceea ce poate însemna mult timp, în funcție de modul în care folosește nutriția și antisepticele.”

Cel mai bun mod de a rupe un deget: Rotește-l lateral și lovește încheietura. În lateral e mai ușor decât să-l dai peste cap.

Cum să prinzi un tip de gât: Fă-o destul de tare și rapid, și amorteste-i laringele înaintă să poată scoate vreun sunet. Apoi înfinge-ți degetele și lovește-l în vârful capului, suficient cât să-i trimiți un șoc prin oasele gâtului.

Cel mai bun mod de a sufoca pe cineva: din spate, punând degetele mari în spatele gâtului și strângând degetele astfel încât presiunea să se aplice din încheieturi nu din degete, altfel îți vei rupe degetele și vei lua bătaie.

„Să tai un gât nu durează mult. Având o lamă decentă și suficientă greutate și forță, ia exact cât îți ia să miști mâna 20 de centimetri. Asta-i tot.”

CUM SĂ STRÂNGI MÂNA

1. Strângerea combativă. Chiar în ultima fracțiune de secundă tragi mâna înapoi puțin și strângi degetele, nu palma. Vechiul truc al celor din armată e că par să-ți strângă mâna, dar ei vor de fapt să ți-o zdrobească. Un ritual macho. Modul de a-i face față e să fii pregătit. Tragi puțin înapoi și strângi și tu. Strângi degetele nu palma. Strângerea lui e neutralizată. Nu are niciodată nicio șansă.

2. Strângerea politicianului din campanie. Evită strângerea mâinii și prinde dosul palmei, nu palma, creând un răspuns instantaneu de tip „atât de mulți așteaptă aici ca să mă susțină, deci dar sunt grăbit”. Așa că e strict alegerea celui care strânge mâna când să-i dea drumul.

Scuturi sau strângi. E alegerea ta.

CUPA WIMBLEDON

CE

Concurs al Școlii Pușcașilor Marini, turneul de 1.000 de yarzi al Corpului de Marină, este Campionatul de Înaltă Performanță pe Distanță Mare al SUA, cunoscut sub numele de Cupa Wimbledon.

CÂND

Începută în 1870, numele competiției își poate avea originea din faptul că Asociația Națională Britanică a Armelor s-a întâlnit la Wimbledon, Londra, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Acum se ține în fiecare an în luna august.

UNDE

Camp Perry, Ohio

CINE

Competiția anuală este deschisă trăgătorilor din afara Marinei, care participă pe bază de invitație. E o competiție cu reputația de a atrage trăgători ca să decidă câștigătorul, care este considerat cel mai bun trăgător din lume.

Jack Reacher a câștigat competiția în 1988.

CUM

Cele șapte caracteristici ale unui trăgător de elită: țințaș excelent, bun vânător, stabil emoțional, bun observator, atent la mediu, descurcăreț cu o hartă, răbdător.

„Trebuie o mare atenție la mediu și concentrare totală în momentul când tragi un foc. Trebuie să fii conștient de vânt, care are un impact nemaipomenit la 1.000 de yarzi. Trebuie să fii atent la soare, chiar dacă este sau nu după un nor. Apoi, în ultima milisecundă trebuie să dai dovadă de o concentrare totală.”

Major Jim Land, Corpul de Marină (retras)

„O armată modernă înregistrează o rată de mortalitate a dușmanului de 1 la 15.000 de focuri trase de infanteria sa. Pentru trăgătorii de elită rezultatul e mai bun. Mult mai bun. De douăsprezece mii de ori și jumătate mai bun – un trăgător înregistrează o rată de mortalitate a dușmanului de 1 la 1,2 focuri trase.”

REGULILE AUTOSTOPULUI

„Gaz, iarbă sau fund – prețul autostopului?”

- Stai într-un loc dintr-o intersecție semnificativă.
- Stai cu un picior pe marginea autostrăzii și cu unul pe banda de trafic.
- Ridică degetul mare.
- Stai într-un mod care sugerează nevoia, dar nu disperarea.
- Încearcă să arăți prietenos (în mod special dacă ești copleșitor de mare și/sau ai o rană vizibilă pe față, ca de exemplu nasul spart).
- Zâmbește.

„Ca mod de deplasare, autostopul e pe cale de dispariție. Șoferii sunt tot mai puțin generoși, mai fricoși. Pentru că cine știe ce fel de psihopat ești...”

- Fii atent la: mirosul puternic de droguri sau bourbon.
- Șoferii sunt mult mai miiloși în mijlocul nopții decât în mijlocul zilei.
- Dacă te ia cineva, spune-i o destinație. Să spui „oriunde” sună ca și când ai fi un vagabond care vrea să meargă acasă la el.

DE CE OPRESC ȘOFERII SĂ IA AUTOSTOPIȘTI:

1. Pentru că oamenii obișnuiesc să ia autostopiști.
2. Pentru că sunt miloși și drăguți.
3. Pentru că sunt singuri.
4. Pentru că sunt atât de beți încât au nevoie de altcineva să conducă mașina.
5. Pentru că ei cred că ești genul lor.
6. Pentru că tocmai au comis o crimă și au nevoie de un alibi.

„Autostopul poartă cu el, de obicei, promisiunea unor întâlniri întâmplătoare și a unor conversații făcute mult mai intense de certitudinea că durata lor este în mod sigur limitată.”

CUM SĂ ÎNTORCI O MAȘINĂ CU SUSUL ÎN JOS:

Lasă cauciucurile și suspensiile să-și facă treaba.

Balansează mașina cu putere. Apoi salt-o până ajunge în aer într-un unghi de aproximativ 45 de grade.

Pune mâna sub ea și ridică mașina până la capăt, pe o parte.

Apoi menține impulsul și împinge-o pe acoperiș.

CUM SĂ OBȚII INFORMAȚII

„E vorba despre liberul-arbitru. E vorba despre a face alegeri. Poți să-mi spui acum sau poți să-mi spui după ce-ți rup picioarele.”

- Cea mai grea parte a oricărei conversații contradictorii e începutul. Un răspuns timpuriu este un semn bun. Să răspunzi devine un obicei.

- Întreabă o dată, întreabă de două ori dacă trebuie, dar nu întreba de trei ori.

- Întâi discută despre interese comune pentru a clădi încrederea; apoi e mai greu pentru ei să înceapă să mintă.

„Fii sceptic, dar nu prea mult. Prea mult scepticism duce la paranoia și paralizie.”

- Dacă cei din schimbul de noapte nu te ajută, poate cei din schimbul de zi o vor face. (Cei care muncesc noaptea sunt totdeauna mai duri – mai puțin contact cu oamenii.)

- Întreabă un bibliotecar – sunt oameni drăguți, îți vor spune lucruri dacă îi întrebi.

„Trei pot ține un secret, dacă doi dintre ei sunt morți.”

Benjamin Franklin

- Să nu recurgi la amenințarea cu violența fizică decât ca ultimă soluție.

„Ori pleci singur de aici, ori vei fi scos într-o găleată.”

CUM SĂ TE DESCURCI ÎNTR-UN ORAȘ

„Orice oraș are un prag, unde partea bună a orașului se transformă în partea rea.”

CUM SĂ GĂSEȘTI UN MAGAZIN DE PIESE AUTO

În orice oraș magazinul de piese auto e întotdeauna pe aceeași stradă cu magazinul de cauciucuri, cu dealerii de automobile și magazinele cu lubrifianți. Care în orice oraș e întotdeauna o stradă mare nouă lângă o intersecție a autostrăzii.

CUM SĂ GĂSEȘTI MORGA

Morgile sunt întotdeauna lângă spitale, bine ascunse oamenilor. De obicei nu sunt semnalizate în niciun fel, sau sunt etichetate cu ceva anodin, ca Servicii Speciale. Dar sunt totdeauna accesibile. Ambulanțele trebuie să poată intra și ieși nestingherite.

CUM SĂ GĂSEȘTI BIROUL ȘERIFULUI

Ieși de pe strada principală – birourile publice sunt întotdeauna în spate, undeva unde terenul este mai ieftin – și caută pe străzile laterale. Caută o antenă de unde scurte pe acoperiș și o curte suficient de mare pentru ca mai multe mașini să fie la îndemână.

CUM SĂ GĂSEȘTI UN OFICIU POȘTAL

Stai la un colț de stradă și întreabă-te *E mai probabil să fie la stânga sau la dreapta?* Apoi întoarce-te la stânga sau la dreapta, cum crezi că e potrivit și imediat te vei afla în cartierul potrivit și imediat îl vei găsi.

Dacă ai dubii, ia-o la stânga.

„Lucrurile rele par să migreze. Aplicarea legii nu câștigă niciodată. Doar împrăștie lucrurile, o bucată aici, o bucată acolo.”

WEST POINT

CE

Înființată în 1802, Academia Militară a Statelor Unite de la West Point educă și antrenează aproximativ o mie de cadeți aleși în fiecare an să devină ofițeri. După patru ani, cei mai mulți absolvenți pleacă cu gradul de sublocotenent.

UNDE

La 90 de kilometri nord de New York, campusul academiei ocupă 16.000 de acri pe un platou pe malul vestic al râului Hudson.

CINE

Candidații trebuie să aibă o pregătire academică peste medie și calități de conducători, să fie în formă fizică bună, puternici și agili. Ei sunt propuși fie de o persoană care are legături cu serviciul, fie de un membru al Congresului.

Ofițerii făcând lucrurile simple să fie complicate, din 1802.

MISIUNEA WEST POINT

„Să educe, să antreneze și să inspire Corpul de Cadeți, așa încât fiecare absolvent să fie un comandant de caracter dedicat valorilor Datorie, Onoare, Țară și pregătit pentru o carieră de excelență profesională și serviciul în slujba Națiunii, ca ofițer în Armata Statelor Unite.”

Bătrânii de la West Point spun:

Toată lumea are un plan până când ia un pumn în gură.

RĂMÂI ÎN MIȘCARE

„Viața fiecăruia are nevoie de un principiu organizatoric, iar al lui Reacher era să fie în continuă mișcare.”

- Mișcă-te întotdeauna și nu te uita niciodată înapoi. Niciodată să nu faci un lucru de două ori.
- Cel mai bun loc în care să doarmă un nomad e la motel. Are paturi și uși care se încuie. Plătește cu bani gheață și nu-ți da numele real.

„Parte din faptul că ești un rătăcitor înseamnă că te uiți înainte, niciodată înapoi. Te concentrezi pe ce e în fața ta.”

- Aranjează-ți cele mai mici amănunte din viață așa încât să poți pleca într-o fracțiune de secundă.
- Nu deține nimic, nu căra nimic.
- Două zile în același loc e limita.

„Cel mai adesea s-a legănat și balansat și a moțăit în autobuze, privind imaginile care treceau, observând haosul Americii, și navigând printre amintiri. Așa era viața lui.”

„— **Sunt un nomad.**

— **Nomazii au animale. Ei se deplasează pentru a găsi pășuni. Asta-i definiția.**

— **Bine, sunt un nomad fără partea cu animalele.”**

- Caracterul trecător e un obicei de care nu scapi.
- Un teanc de dolari înseamnă... mai multe zile în care nu trebuie să-ți găsești de lucru.
- Nu permanentiza, fii un Reacher, nu un Statornic.
- Ia primul autobuz.

„Se spune că trebuie să călătorești o vreme ca să înțelegi melancolia călătoriei. Dar e greșit. Ca să înțelegi melancolia călătoriei trebuie să fii blocat undeva. Într-o celulă. Sau în armată. Un loc unde te simți ca-n colivie. Un loc din care luminile unui coș de fum par un far îndepărtat al unei libertăți imposibile.”

CODURILE FOLOSITE DE POLIȚIA MILITARĂ

- 10-2 Nevoie urgentă de ambulanță
- 10-3 Accident de autovehicul
- 10-4 E nevoie de depanare
- 10-7 Ridică prizonierul
- 10-8 Subiect în custodie
- 10-9 Trimite mașina de poliție
- 10-10 Escortă/transport
- 10-13 Repetă ultimul mesaj
- 10-14 Locația ta?
- 10-15 Du-te la...
- 10-16 Contact printr-o linie sigură
- 10-17 Întoarce-te la bază
- 10-18 Sarcina finalizată/ Misiune îndeplinită
- 10-19 Contact prin telefon sau radio
- 10-22 Foc

- 10-23 Defecțiune
- 10-24 Persoană suspectă
- 10-25 Vehicul furat/abandonat
- 10-26 Accident puternic
- 10-28 Tare și clar
- 10-29 Semnal slab
- 10-30 Am nevoie de ajutor
- 10-31 Solicită anchetator
- 10-32 Solicit Polițistul Militar de serviciu
- 10-33 Așteaptă
- 10-34 Anulează ultimul mesaj
- 10-35 Mâncare
- 10-36 Rog transmiteți mesajul
- 10-62 Camarad în pericol, solicit ajutor urgent

Sau folosește Codul Alfabeticului secret, ca de exemplu:

„Îl evaluăm ca fiind SAS, domnule.” (Dobitoc Câteodată²).

LECȚII ÎNVĂȚATE ÎN ARMATĂ

- Grăbește-te și așteaptă.

„Grăbește-te și așteaptă este adevăratul motto al Poliției Militare. Nu Ajută, Protejează, Apără.”

- Nu te oferi voluntar pentru nimic. Regula de bază a soldatului.
- Confuzia și impredictibilitatea ar fi ceea ce ar trebui să aștepți.
- Dacă ai dubii, fii obraznic.
- Când Marina spune trei ore, înseamnă trei ore. O sută optzeci de minute, nicio secundă mai mult, nicio secundă mai puțin.
- Modul militar de a omorî oamenii este de a-i împușca, a înjunghia, a bate sau a sugruma. Nu o fac subtil.
- Înfruntă-ți dușmanii.

„Înapoi la treabă.”

„Delta e plin de tipi care pot sta treji o săptămână, pot merge pe jos două sute de kilometri și pot împușca ouăle unei muște țete, dar e relativ goală de tipi care pot face toate astea și apoi să vă spună diferența dintre un šiit și un drum la latrină.”

² În orig. *Stupid Asshole Sometimes*

- Poți lucra aproape în orice loc; întotdeauna există unul care prin comparație e mai rău.
- Întâi verifică, apoi mai verifică o dată.
- Mănâncă de câte ori ai ocazia, dormi de câte ori ai ocazia.

DOUĂ MODURI DE A FI PROMOVAT:

1. Lasă-i să creadă că ești doar puțin mai prost decât sunt ei.
2. Ridică un pahar pentru „războiul sângeros și bolile înspăimântătoare.”

- Dacă ai dubii, poartă-te în mod oficial.
- Preconcepțiile îți blochează drumul.

„Cu puterea pe care o are armata, poți găsi acul în carul cu fân. Poți găsi ambele jumătăți ale unui ac rupt. Poți găsi o bucată mică de crom care a sărit în timpul ruperii.”

- În armată înveți să dormi oriunde, oricând.
- Inițiativa soldaților se termină de obicei în lacrimi. În special când e implicată muniție letală.
- Militarii și civilii vor rămâne întotdeauna un mister unii pentru ceilalți.

„— Cred că nu înțeleg militarii.

— Ei bine, nu-ți face griji. Nici noi nu te înțelegem pe tine”

TRAIUL ÎN AFARA SISTEMULUI

„Era destul de convins că nu dorea să trăiască într-o casă. Această dorință a trecut pe lângă el. Implicarea necesară îl intimidă. Era o greutate fizică, exact ca o valiză în mână.”

- Să nu posezi o casă. Poți fi urmărit de plata taxelor, asigurării, electricității, încălzirii, apei... chiar și de obligațiile electorale.
- Dacă nu ai închiriat niciodată un apartament, sau chiar o cameră, nu vor fi niciodată capabili să te găsească după ultima adresă pe care ai avut-o.

„Ești singura persoană pe care o cunosc, care vrea să nu aibă casă.”

- Să nu posezi o mașină. Trebuie să plătești asigurarea, schimbarea uleiului, inspecția, taxele, benzina. Vei fi identificat după numărul de înmatriculare al mașinii. Mergi cu autostopul sau cu un autobuz Greyhound.

„Cunoștea oameni care aveau case. Vorbise cu ei, cu același interes detașat cu care ar fi vorbit cu o persoană care ținea șerpi ca animale de casă sau care participau la concursuri de dans în sala de bal.”

- Nu folosi un telefon. În mod special nu un smatphone. Și în mod special nu unul cu GPS care transmite locația.
- Nu folosi un card de credit, folosește bani gheață.
- Folosește nume false când te cazezi la moteluri.

„Acum că mi-au rupt periuța de dinți, nu mai posed nimic.”

HOGAN’S ALLEY

CE

Locul unde agenții FBI și DEA se antrenează să se descurce cu mafioții, teroriștii și armele de foc într-un mediu urban realist simulat.

Construit cu ajutorul scenariștilor de la Hollywood, are un oficiu poștal, o farmacie, un hotel, banca Hogan, o spălătorie de rufe, o frizerie, un motel Dogwood, câteva case și teatrul Biograph.

UNDE

Locul ocupă zece acri în academia FBI din Quantico, Virginia.

CUM

În lupte simulate corp la corp, trageri cu arma, jafuri bancare, răpiri, asalturi și furturi de mașini, agenții învață procedurile de arestare, tehnici de supraviețuire pe străzi și de a deține controlul.

„Nu-i învățăm să lupte corect și nu începem o luptă.”

CUM SĂ TRECI PRINTR-O UȘĂ DE 80 DE CENTIMETRI

Centrează-te cu atenție.

Cele mai bune locuri unde să cauți o cheie ascunsă cu grijă:

- Gaura de la videocasetofon
- Ceainic
- Pantofi
- Într-un televizor
- Compartimentul bateriei de la un radio
- O carte scobită

- Spuma din interiorul unui set auto
- Tubul unei creme de brânză
- Bazinul de toaletă
- Saltele
- Sub plăcile de parchet
- În soba fierbinte

CUM SĂ-ȚI DAI SEAMA CĂ EȘTI MINȚIT

 Un mincinos afișează toate semnele: înghite în gol, tresare, se bâlbâie și se foiește.

 Centrul memoriei e în stânga creierului, imaginația în dreapta – așa că o privire la stânga înseamnă, în general, că își amintesc lucruri; la dreapta, inventează povești.

 Toți evită contactul vizual și își ating sau își scarpină nasul sau urechile.

 Oamenii sinceri sunt perfect capabili să spună nu, dar în general întâi se opresc și se gândesc. Cel care spune imediat nu, de obicei minte.

„Pot să-i mint pe cei mai buni dintre ei... din păcate.”

ÎNVAȚĂ SĂ LE CITEȘTI LIMBAJUL TRUPULUI

Î: Își aranjează manșeta sau cureaua de la ceas cu brațul de-a lungul corpului?

R: Se simte nervos și ar putea avea ceva de ascuns.

Î: În mod inconștient își acoperă organele genitale?

R: Se simte nesigur în prezența ta.

Î: Stă cu picioarele încrucișate, bălăbănind un pantof care e cu vârful spre tine?

R: E interesată.

Î: Stă cu picioarele depărtate?

R: Se pregătește să te lovească.

OMUL INTRĂ ÎNTR-UN BAR – REGULI

„Pentru un polițist militar, să meargă într-un bar, e ca un bătaș care-și încordează mușchii. E locul unde-și face afacerile.”

1. Numără ieșirile (de obicei sunt trei).
2. Stabilește ce ieșire poți folosi.
3. Privește mulțimea – unde sunt cei care creează probleme, cine stă în liniște, cine se holbează.

4. Caută arme – revolvere vechi, sticle sau – mai bine – tacuri de biliard.
5. Studiază pe toată lumea.
6. Stai cu spatele la perete, chiar dacă sunt o mulțime de oglinzi.
7. Sună la 911 – celălalt tip va avea nevoie de o ambulanță.

„De multă, multă vreme n-a mai pierdut o bătaie de doi la unu într-un bar.”

CÂTEVA ACRONIME UTILIZATE ÎN ARMATĂ

ACU Army Combat Uniform – Uniforma de luptă a armatei

ALICE All-Purpose Lightweight Carrying Equipment – Echipament ușor universal

APFSDS Armor-Piercing Fin-Stabilized Discarding Sabot – Proiectil perforant, subcalibru, stabilizat cu aripioare, cu manșon detașabil

ATF Bureau of Alcohol, Tobacco, and Firearms – Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc

BDU Battle Dress Uniform – Uniforma de luptă

COS Chief of Staff – Șeful de stat major

CYA Cover Your Ass – Păzește-ți fundul

DEA Drug Enforcement Agency – Agenția de combatere a drogurilor

DIA Defense Intelligence Agency – Agenția de Apărare

DOD Department of Defense – Departamentul de Apărare

HET Heavy Equipment Transporter – Transportor de echipament greu

HRT Hostage Rescue Team – Echipa de salvare ostaticilor

JAG Judge Advocate General – Procurorul general

KIA Killed In Action – Ucis în misiune

LAV Light Armored Vehicle – Mașină blindată

LGH Let's Go Home – Să plecăm acasă

MASH Mobile Army Surgical Hospital – Spitalul mobil al armatei

MIA Missing In Action – Dispărut în misiune

MPBN Military Police Battalion – Batalionul Poliției Militare

MRE Meal, Ready to Eat – Mâncarea e pregătită

NCIC National Crime Information Center – Centrul Național de Informații

PASGT Personal Armor System, Ground Troops – Sistemul personal de apărare, trupe terestre

PH Public House – Local public

RIF Reduction In Force – Reducerea forței

RPG Rocket-Propelled Grenade – Lansator de grenade

RTAFA Rotational Torque-Adjustable Fastener Applicators – Șurubelniță electrică

SAC Special Agent in Charge – Agentul special responsabil

SEAL Sea Air and Land (U.S. Navy SEALs) – Mare, aer și pământ

SOC Special Operations Capable – Operațiuni speciale competente

SOP Standard Operating Procedure – Procedură operațională standard

SSDD Same Shit, Different Day – Același rahat, altă zi

SWAG Scientific Wild-Ass Guess – Ghiceală la noroc științifică

UNSUB Unknown Subject – Subiect necunoscut

USA PATRIOT ACT Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act – Unirea și întărirea Americii prin furnizarea de instrumente adecvate necesare pentru interceptarea și împiedicarea actelor de terorism

WTF Whisky Tango Foxtrot ... - Whiski, tango, foxtrot...

RESPECTĂ-ȚI ADVERSARUL

„Să ai de-a face cu idioții... e ca și cum ai vrea să înveți hindusa un câine de vânătoare.”

„Nu era într-un pericol iminent de a câștiga premiul Nobel, dar era în mod sigur mai deștept decât un urs cu inteligență medie.”

„Nu era cea mai aspră cămașă din dulap.”

„— Ești destul de bun pentru un bătrân.

— Așa am ajuns bătrân, a spus McGrath.”

„Ai un mesaj? De la cine? Asociația Națională a Tâmpiților?”

„A căzut dintr-un pom urât și s-a lovit de fiecare creangă.”

„Am încuviințat amical spre cei doi. Mă gândeam că mai au mai puțin de o oră de trăit.”

„Tipii ăia, nu-și pot găsi gaura fundului nici dacă le dau o oglindă prinsă de un băț.”

OBSERVÂND LUCRURI

„Era un observator. Își trăise viața observând detalii. Trăia pentru că a observat detalii.”

Gândește-te la tot ce ai văzut și auzit. Descifrează indiciile.

CUNOAȘTE SEMNELE CĂ EȘTI SUPRAVEGHEAT:

- mașini inexplicabile
- camionete parcate
- perechi sau triouri de oameni îmbrăcați bine, cu fire în urechi
- taxiuri curate cu doi oameni în ele
- pietoni pe care-i vezi în două locuri diferite

- Grosimea încheieturii unei persoane e cel mai bun indicator al puterii ei.
- Oamenilor nu le place să caute mai sus de înălțimea capului. Dacă vrei să ascunzi ceva, ascunde pe raftul cel mai de sus.

- Oamenii care se ascund și așteaptă emană vibrații umane. Dacă nu-i simți, nu sunt acolo.

- Un oficial ales are întotdeauna o plăcuță de alamă separată la intrare. (E mai ieftin când tipii se schimbă la câțiva ani în noiembrie).

- Cel mai ușor mod de a identifica o prostituată e după poșeta ei mare – prostituata trebuie să aibă după ele o grămadă de lucruri (prezervative, ulei de masaj, armă, cititorul pentru cardurile de credit...)

- Dacă o încuietoare nu are zgârieturi în jurul ei, atunci nimeni nu a folosit ușa.

„Cred că Reacher e acel fel de tip care vede lucrurile cu cinci secunde înainte de restul lumii.”

- Privește, nu te uita; ascultă, nu auzi. Cu cât ești mai implicat, cu atât vei supraviețui mai mult.

- Dacă cineva are bani în afara salariului, asta va apărea undeva.

„Sinucigașii cu bombă dau tot felul de semne de avertizare. În principal din cauză că sunt nervoși. Prin definiție, toți o fac prima oară.”

PUNCTUL PERFECT DE OBSERVAȚIE

Un soldat știe că punctul perfect de observație trebuie să ofere:

1. Vedere neobstrucționată în față
2. Securitate adecvată în laturi și din spate
3. Apărare împotriva elementelor naturii
4. Ascunderea observatorului
5. O probabilitate rezonabilă să nu fie deranjat
6. Un rezultat

CELE DOUĂSPREZECE SEMNE ALE UNUI SINUCIGAȘ CU BOMBĂ

(identificate de serviciul de contrainformații din Israel)

- 1. Haine inadecvate – prea mari sau umflate**
- 2. Un mers ca de robot – deoarece cară o greutate cu care nu e obișnuit**
- 3. Iritabilitate**
- 4. Transpirație**
- 5. Ticuri**
- 6. Comportament nervos**
- 7. Respirație redusă și controlată, gâfâială**
- 8. Privirea rigidă în față**
- 9. Rugăciuni mormăite**
- 10. O geantă mare**
- 11. Mâinile în geantă**
- 12. Lipsa de bronz pe față vizibil după un bărbierit recent (la bărbați); lipsa de bronz după ce și-a dat jos o eșarfă (la femei)**

CODUL DE ETICĂ AL POLIȚIEI MILITARE DIN ARMATA STATELOR UNITE

SUNT SOLDAT AL ARMATEI STATELOR UNITE.

SUNT AL TRUPEI ȘI PENTRU TRUPĂ.

**SUNT CREDINCIOS ȚĂRII MELE ȘI DEVOTAT DATORIEI MAI PRESUS
DE ORICE ALTCEVA.**

**RECUNOSC CU MÂNDRIE OBLIGAȚIA DE A-MI FACE DATORIA CU
INTEGRITATE, LOIALITATE ȘI ONESTITATE.**

**ÎMI VOI AJUTA ȘI PROTEJA COLEGII SOLDAȚI ÎNTR-UN MOD CORECT,
ATENT ȘI IMPARȚIAL**

**VOI PROMOVA, PRIN EXEMPLUL PERSONAL, CELE MAI ÎNALTE
STANDARDE ALE MILITĂRIEI, ACCENTUÂND PERFORMANȚA ȘI
PROFESIONALISMUL**

VOI LUPTA SĂ MERIT RESPECTUL CELORLALȚI, FĂRĂ SĂ CAUT FAVORURI DATORATE POZIȚIEI, CI, ÎN SCHIMB, SATISFACȚIA UNEI MISIUNI ÎNDEPLINITE ȘI A LUCRULUI BINE FĂCUT.

Și

NU MĂ VOI PUNE CU ANCHETATORII SPECIALI.

CODUL MORAL AL LUI REACHER

„Nu vreau să fac lumea mai bună, doar că nu-mi plac oamenii care o fac mai rea.”

- **Culegi ceea ce semeni.**

„Trebuie să te avertizez. I-am promis mamei mele, cu mult timp în urmă. Ea mi-a spus că trebuie să le dau oamenilor șansa să plece.”

- **Să nu faci ceea ce spune legea, fă ceea ce e drept.**

„Nu începe bătaile, dar fii sigur ca naiba că le termini, și, de asemenea, că le câștigi.”

- **Nu uita niciodată, nu ierta niciodată.**
- **Ești responsabil numai față de conștiința ta.**
- **Fă-o o dată și fă-o bine.**

„Încerc să fac lucrurile potrivite. Cred că nici nu contează cauzele. Îmi place să văd lucrurile bine făcute.”

„Cu o atitudine mai bună ar fi putut fi Șef de Stat Major până acum.”

„Noi investigăm, pregătim, executăm. Îi găsim, îi doborâm.”

PREGĂTIREA POLIȚIEI MILITARE

Polițiștii militari ai Statelor Unite sunt antrenați să mențină ordinea, să investigheze infracțiunile și să ofere securitate în zonele de luptă.

Pregătirile se desfășoară nouă săptămâni la Fort Leonard Wood's Stem Village, o imitație a unui oraș, cu case, închisoare, o bancă și un teatru. Recruților li se predau meserii, care includ arta tragerii cu arma, lupta fără arme, investigarea, protecția persoanelor, conducerea ocolită, supravegherea

și primul ajutor; și cum să se descurce în caz de sabotaj, sinucidere, distrugere a proprietății private și cu cadavrele. Mai studiază drepturile Miranda, legea militară, strângerea de dovezi, căutarea și înțelegerea, interogarea și dirijarea traficului.

Nu e vorba de putere și violență, ci despre tehnică – să faci mișcările potrivite și să lovești în locurile potrivite – pentru a reține fizic un făptuitor.

NICIODATĂ ÎN AFARA SERVICIULUI

CUM SĂ DESCHIZI O POARTĂ DE FIER ÎNCUIATĂ, CU UN CHRYSLER

- 1. Deschide toate geamurile mașinii ca să auzi gălăgia, astfel încât zgomotul impactului să nu te surzească complet.**
- 2. Ridică o mână în fața ta ca să împiedici airbagul să te lovească.**
- 3. Poziționează mașina la cinci metri de poartă.**
- 4. Turează motorul la maximum cu piciorul pe ambreiaj până când mașina se clatină și se zgâlțâie.**
- 5. Dă drumul dintr-odată la ambreiaj și apasă accelerația; dă înainte și sparge poarta.**
- 6. Pleacă naibii de-acolo înainte să apară polițiștii.**

ȘTIINȚA... ÎMPUȘCĂTURII PERFECTE

Glonțul perfect

...trebuie să fie un mic artefact perfect. Trebuie să fie la fel de bun ca cel mai bun articol fabricat vreodată. Trebuie să fie turnat mai bine decât orice bijuterie. Trebuie să fie complet uniform ca mărime și greutate. Perfect rotund, perfect aerodinamic. Trebuie să suporte rotația feroce pe canelurile din interiorul țevii. Trebuie să se rotească și să iasă în aer fără absolut nicio schimbare a direcției, nicio înclinare.

+

Țeava perfectă

...trebuie să fie strâmtă și dreaptă. Nu e de niciun folos dacă o lovitură anterioară a încălzit și a modificat forma țevii. Țeava trebuie să fie o masă perfectă de metal, suficient de rezistentă pentru a rămâne inertă. Destul de grea pentru a nu o afecta vibrațiile minuscule ale glontelui, ale declanșatorului și ale perculatorului.

+

Praful de pușcă perfect

...în spatele glonțului, în înveliș, trebuie să explodeze perfect, previzibil, puternic, instantaneu. Trebuie să lovească proiectilul de pe țeavă la viteza maximă. Praful de pușcă trebuie să explodeze rapid, să explodeze complet și să explodeze greu. Chimie dificilă. Raportat la greutate, acea explozie trebuie să fie cea mai bună explozie de pe planetă.

=

Împușcătura perfectă

ÎNGRIJIREA PERSONALĂ

„Se privea într-o bucată veche de oglindă pătată. Doi metri, 120 de kilograme, mâinile mari cât niște curcani congelați, părul în toate direcțiile, nebărbierit, cămașa ruptă pe brațele lui, ca monstrul lui Frankenstein. Un vagabond.”

1. BĂRBIEREȘTE-TE ÎNTOTDEAUNA ȘI TUNDE-TE

Tunde-te cu părțile laterale rase și partea superioară și în spate cu părul mai lung. Lasă un centimetru și jumătate pe partea de sus și folosește mașina de tuns să razi partea de jos și laturile spre ea. Apoi întoarce mașina pe margini și curăță puful de pe gât. Doar dacă nu ești sub acoperire.

2. NU RENUNȚA LA DUȘ

Patru tipuri, depinzând de circumstanțe:

- a. Doar duș (11 minute) – duș și spălat părul
- b. Bărbierit și duș (22 de minute) – bărbierit, spălat părul, duș
- c. Procedura specială (30 de minute +) – duș și spălat părul, bărbierit, duș și a doua spălare a părului
- d. Cel chiar și mai lung. Când ai companie.

„Știa că nu era în pas cu lumea vestică în privința a cât de des își schima hainele, dar încerca să compenseze păstrându-și cu scrupulozitate corpul curat.”

3. ÎNTOTDEAUNA SĂ AI O PERIUȚĂ DE DINȚI

Chiar și pentru un tip fără bagaje, e esențial să ai propria periută de dinți, de preferat una pliabilă pe care s-o poți ține în buzunar. În absența pastei de dinți, improspătează-ți gura cu gumă de mestecat.

Dacă nu ai timp să dormi, un duș este un înlocuitor bun. Dacă nu ai timp să faci duș, spălatul pe dinți este următorul cel mai bun lucru.

*„Periuta lui pliabilă de dinți era pe jos, călcată și spartă.
— Nenorociții, a spus el.”*

4. CUM SĂ-ȚI PĂSTREZI HAINELE CURATE PE DRUM

Varianta 1: la fiecare trei sau patru zile umezește hainele și pune-le sub saltea să se întindă.

Varianta 2: după nouă zile aruncă hainele și cumpără un set nou.

Varianta 3: dacă ești îmbrăcat în haine umede vei avea un aparat de aer condiționat încorporat care îți va menține răcoarea, în timp ce ei se usucă.

„Și-a împachetat pantalonii și cămașa cu grijă și le-a pus drepte sub saltea. Era cel mai apropiat lucru de călcatul rufelor pe care l-a făcut vreodată.”

**LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:
Să ia un costum de la spălătorie.**

„O haină bună este ca un avocat bun. Îți acoperă fundul.”

5. SCHIMBATUL LENJERIEI

- Cumpără întotdeauna cei mai ieftini chiloți albi.
- Amintește-ți că șosetele kaki te dau de gol dacă ești sub acoperire.
- Majoritatea oamenilor poartă lenjerie din țara lor de origine. E un pas mare să pună pe ei lenjerie străină, ca trădarea sau emigrarea.
- Dacă ești prins, nu purta nimic pe dedesubt.

CEL MAI LUNG TIMP ÎN CARE UN BĂRBAT POATE CĂLĂTORI FĂRĂ...

Un duș – 4 zile

Să-și schimbe hainele – 9 zile

Să-și schimbe lenjeria – 9 zile

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND

Nevastă-mea nu mă înțelege.

PENTAGONUL

CE

Cartierul General al Ministerului Apărării Statelor Unite. Finalizat în ianuarie 1943, acoperă o suprafață de 600.000 de metri pătrați – cea mai mare clădire de birouri din lume. Aproximativ 31.000 de militari și angajați civili lucrează acolo. Are cinci inele de coridoare pe etaj, pe cinci etaje – în lungime de treizeci de kilometri. Are o curte pentagonală de 20.000 de metri pătrați în mijloc.

UNDE

Arlington County, Virginia pe câmpia inundabilă a râului Potomac

CUM

Departamentele din cadrul Ministerului Apărării controlează Armata, Marina, Forțele Aeriene, tehnologia militară, bugetul și politica.

CÂT DE REPEDE

Există 10 holuri pe raza dintre inele; mergând cu viteza de marș din armată de șase kilometri pe oră, o persoană poate ajunge între oricare două puncte aleatorii în maximum șapte minute.

„Să scapi în Pentagon nu prea e o idee bună.”

Î: Ce se întâmplă de mai mult de 250 de ori pe zi la Pentagon?

R: Se schimbă un bec.

DE CE NU E INTELIGENT SĂ AI UN TELEFON

„Eu sunt tipul ăla... Singurul tip din lume care nu are un telefon mobil.”

- Amintește-ți că dacă satelitul îți poate arăta drumul pe GPS, poate și să te localizeze exact.

- Tipul care se bazează pe ceasul din capul lui nu are nevoie de un ceas fantezist.

„Vine din lumea în care o mână băgată rapid în buzunar înseamnă mai degrabă un pistol decât un telefon.”

- Pune-ți creierul pe primul loc – aparatura electronică îți poate afecta capacitatea de a procesa informațiile, concentrarea și somnul.
- De ce ai vrea să permiți lumii și soției să te urmărească prin telefon?
- Dacă în mod constant te uiți la telefon nu mai vezi lumea din jurul tău.

„— *Mesaje text.*

— *Ce-i aia?*

— *Poți trimite mesaje scrise pe telefon.*

— *De când a început asta?”*

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Sună-mă pe mobil.

POTENȚIALE PSEUDONIME DE UTILIZAT CÂND TE CAZEZI LA UN MOTEL

„Ajută dacă poți utiliza o listă de nume fixată în memorie. Ca cea a președinților Statelor Unite.”

OASPEȚI

George Washington, John Adams, Thomas Jefferson, James Madison, James Monroe, John Quincy Adams, Andrew Jackson, Martin Van Buren, William H. Harrison, John Tyler, James K. Polk, Zachary Taylor, Millard Fillmore, Franklin Pierce, James Buchanan, Abraham Lincoln, Andrew Johnson, Ulysses S. Grant, Rutherford B. Hayes, James A. Garfield, Chester A. Arthur, Grover Cleveland, Benjamin Harrison, William McKinley, Theodore Roosevelt, William H. Taft, Woodrow Wilson, Warren G. Harding, Calvin Coolidge, Herbert Hoover

„Dacă ai dubii folosește numele unor jucători obscuri de baseball sau a unor muzicieni morți.”

„Îmi plac pseudonimele. Îmi place să fiu anonim.”

FOLOSEȘTE-ȚI INTELIGENȚA - PSIHOLOGIE

„Nu trebuie să merg să-i vânez. Știu deja că sunt mai deștept decât un tatu.”

- Baza oricărei înșelătorii e să le spui oamenilor ceea ce vor să audă. Dacă ceva sună prea bine ca să fie adevărat, probabil că așa este.
- Un truc clasic de încredere este să picuri și să picuri și să picuri lucrurile neimportante și apoi să scoți asul din mânecă.
- Apreciază și evaluează.
- Paranoicii preferă o triplă înșelătorie uneia dublă.
- Ucigașii nu se opresc la două crime. Dacă au făcut mai mult decât una, vor face mai mult de două.

„Oamenii nu se complică. Dacă auzi tropăit de copite cauți cai, nu zebre.”

„Să dai ceva pentru nimic, asta-i o limbă străină.”

- Toți escrocii buni se țin cât mai aproape posibil de adevăr.
- Întotdeauna există ceva scos din context, chiar înainte să știi care ar putea fi contextul.
- Forțează-te să gândești cum gândesc ei.

„Întreaga viață e un joc de noroc, de la început până la sfârșit.”

MIRANDA

Avertismentul Miranda e folosit de poliția Statelor Unite când interoghează suspectii, pentru a-i proteja de auto-incriminare și pentru a păstra admisibilitatea declarației în instanță. Își are originea în 1966 după cazul *Miranda vs. Arizona*, când Ernesto Arturo Miranda a considerat că i s-au încălcat drepturile în cursul arestării.

- **Ai dreptul să nu spui nimic.**
- **Orice vei spune sau vei face poate și va fi folosit împotriva ta într-un tribunal.**
- **Ai dreptul să vorbești cu un avocat.**
- **Dacă nu-ți permiți un avocat, va fi numit unul din oficiu.**
- **Ai înțeles drepturile pe care le ai, așa cum ți-au fost spuse?**

„— Ernesto A. Miranda a fost un idiot, știi asta? a spus Deerfield. Îi lipsea o doagă. Avea inteligența sub medie. Avea nevoie de protecție. Și tu ai inteligența sub medie? Ești idiot, Reacher?”

— *Probabil, dacă m-am băgat în rahatul ăsta.*”

ȘTIINȚA DE A... INCENDIA O CLĂDIRE

- Pune cutiile de chibrituri sub mobilă în centrul camerei.
- Pune deasupra cât de multe hârtii poți găsi; sprijină o țigară aprinsă lângă chibrituri.
- Îndepărtează-te, lăsând ușa deschisă pentru a avea tiraj.

Clădirile de cărămidă ard întotdeauna bine. Prima dată conținutul, apoi podeaua, tavanul și acoperișul, cu pereții exteriori rămânând în picioare și formând un coș înalt care mărește fluxul de aer. Când în final pereții cad, explozia de scânteii și jăratic va împrăști focul mai departe.

Câteodată un bloc întreg poate fi dărâmat cu o țigară și o cutie de chibrituri.

DORMITUL

„Dorm bine... dar cred că se datorează în principal tranchilizantelor.”

- Dormi atunci când poți, pentru că niciodată nu știi când vei putea dormi din nou.
- Acceptă că niciodată nu vei găsi un pat în care să încapă la fel de bine picioarele ca și capul.
- Fii atent, somnul poate fi un simptom al lipsei de cafea.
- Dormi cât de mult poți, pentru că oboseala provoacă mai multe gafe decât neglijența și prostia împreună.
- Dacă mergi la culcare complet îmbrăcat, vei fi gata de acțiune când te trezești.
- Te vei simți mai în siguranță dormind cu un pistol sub pernă.

„Un medic ar spune că mi-am pierdut cunoștința. Prefer să mă gândesc că doar am adormit.”

CUNOAȘTEREA OREI

„Și-a fixat ceasul din cap la două ore, a inspirat o dată, a expirat o dată și apoi a adormit, aproape instantaneu.”

Adaptează-te ritmului tău circadian pentru a seta ceasul deșteptător intern.

Ora patru dimineața e cea mai bună pentru un atac. În armată se numește ora KGB-ului.

„Ceasurile sunt ciudate în închisoare. De ce să măsoari orele și minutele când oamenii gândesc în ani și decade?”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Ai idee cât e ceasul?

„Știa cât e ceasul cu o precizie de douăzeci de secunde. Era o abilitate veche, născută în multe nopți lungi de veghe în serviciul activ.

Când aștepti să se întâmple ceva, îți închizi corpul ca o casă de plajă în timpul iernii și îți lași mintea să se blocheze la ritmul constant al secundelor trecute. Este ca o mișcare cu încetinitorul. Așa economisești energie și treci responsabilitatea bătăilor inimii de la creierul inconștient la un fel de ceas ascuns. Se face un spațiu negru uriaș pentru gândire.

Dar te ține treaz atât cât să fii gata pentru orice ai nevoie să fii gata.

Și asta înseamnă că întotdeauna știi cât e ceasul.”

CĂLĂTOREȘTE CU BAGAJE PUȚINE

„Nu văd rostul bunurilor. Călătorești cu bagaje puține, călătorești departe.”

- Niciodată să nu cari o cămașă de rezervă.
- Fii pe cât de puține bucăți de hârtie e posibil pentru o ființă umană.

„Să umpli o geantă mică înseamnă să selectezi, să alegi și să evaluezi. Cât de curând aș avea o geantă mare și apoi două sau trei. O lună mai târziu aș fi ca voi toți.”

- Niciodată să nu ai un card de credit, un imobil, un carnet de conducere, o mașină, o nevastă, copii sau o adresă.
- La fiecare zi pe rând.

„Nu sunt un boschetar... Sunt un vagabond. Mare diferență.”

- Întotdeauna călătorește pe drum – nu ai nevoie de act de identitate și poți plăti numerar.

„Du o cămașă de rezervă și în curând vei duce și pantaloni de rezervă. Apoi vei avea nevoie de o valiză. Următorul lucru, vei avea o

casă și o mașină și planuri de economii și vei semna o mulțime de formulare.”

LUCRURI PE CARE NU LE VA FACE REACHER NICIODATĂ:

Să cumpere un bilet de avion la clasa business.

CE SĂ FACI ÎN FAȚA:

PROSTIEI

NEÎNȚELEGERII

ÎNTREBĂRILORE PERSONALE IMPERTINENTE

AMENINȚĂRILORE ÎN VÂNT

BĂIEȚILORE RĂI CARE NU PRICEP ALUZIA ȘI NU SE RETRAG

Ridici din umeri.

CÂND SĂ VORBEȘTI

„Reacher n-a spus nimic.”

- Dacă ai dubii nu spune nimic.
- Să-ți ții gura închisă e o armă devastatoare.
- Tăcerea ta va face dușmanul să vrea să trăncănească.
- Nu spune nimic, nu face nimic.
- Ai nevoie de un motiv să vorbești, dar ai nevoie de mai multe ca să taci.

„Reacher n-a răspuns nimic. Era o tehnică pe care și-a perfectat-o cu o jumătate de viață în urmă. Doar stătea absolut nemișcat, fără să clipească, fără să spună nimic. Așteptând ca ei să treacă în revistă posibilitățile. Așteptând ca ei să înceapă să se îngrijoreze.”

BLIND BLAKE

Aceasta este singura fotografie cunoscută a lui Blind Blake, a cărui viață – și moarte – rămâne un mister.

Născut Arthur Blake în anul 1896 în (probabil) Jacksonville, Florida, sunetul distinct al chitarei lui Blind Blake era ca un ragtime pianistic. Orb din naștere, el este și acum considerat maestrul de neegalat al ragtime blues finger-picking, care putea cânta un aranjament muzical complet de unul singur. Între 1926 și 1932 a înregistrat mai mult de optzeci de melodii pentru Paramount, care era unul din marii vânzători din zilele acele. După falimentul lui Paramount, Blake a devenit un mare băutor și a murit, accidental sau bolnav, la vârsta de treizeci și opt de ani. Dar mai există o poveste care spune că a fost ucis în Margrave, Georgia.

„Știi expresia aia veche: *Cântă la chitară ca și cum ar suna din clopoțel*? Asta obișnuiam să spun despre Blake. El ar lua instrumentul ăla vechi al lui și notele s-ar rostogoli mai repede decât ai putea tu să le cânti. Dar fiecare notă era la fel de perfectă ca a unui clopoțel de argint, plutind în aer.”

CUM SĂ CÂȘTIGI LUPTA

„Pentru infanterie a devenit o aritmetică simplă. Dacă puteți provoca două victime pentru fiecare dintre voi, sunteți în avantaj.”

„Să eșuezi să duci bătălia cu inamicul când spatele tău e pus la zid înseamnă să mori.”

Sun Tzu, *Arta războiului*

- Gândește ca inamicul; *fii* inamicul.
- Când te gândești la ofensivă, primul lucru pe care trebuie să-l planifici este retragerea inevitabilă.
- Dacă atacul merge prea bine, vei intra într-o ambuscadă.
- Lupta va avea loc între două hărți învecinate.
- Nu lăsa niciodată inamicul să folosească artileria.

„Toate planurile se duc naibii imediat ce se trage primul foc.”

- Focul amical nu e atât de prietenos.
- Dacă nu poți ataca la un capăt, trebuie să aperi capătul celălalt.
- Împușcătura care sosește are prioritate de trecere.
- Repliază-te în pozițiile despre care inamicul crede că sunt abandonate.
- Dacă ești înconjurat se simplifică toate problemele tale.

„Un bun plan în luptă pe care poți să-l aplici azi poate fi mai bun decât unul perfect de mâine.”

Gen. George S. Patton

CUM SĂ CÂȘTIGI RĂZBOIUL

„Mai devreme sau mai târziu va trebui să te confrunți cu forța principală a inamicului. Nu vei câștiga dacă nu vei face asta. Ia-o și distruge-o.”

- Ca să câștigi trebuie să fii pregătit să pierzi.
- Nu îți face griji pentru ce a mers greșit. Pentru Dumnezeu, îndreaptă situația.
- Află cum să înșeli inamicul și fii conștient că, mai devreme sau mai târziu trebuie să lupte față-n față.
- Dacă ataci, trebuie să continui să ataci până când dușmanul își pune picioarele în spinare și fuge, iar războiul e câștigat.
- Totul în război e improvizație.
- Încearcă să nu pari important. Poate să li se termine muniția.
- Nu te retrage niciodată, doar înaintează în direcția opusă.

„În timp ce calmul în timpul unui dezastru e suprema dovadă a curajului unui comandant, forța în urmărirea țintei e cel mai sigur test al puterii voinței lui.”

Mareșalul Viscount Wavell

„Se pun cu mine, îmi vor da socoteală.”

„Războiul nu înseamnă să mori pentru țara ta. Înseamnă să-l faci pe dușman să moară pentru a lui.”

Gen. George S. Patton

JUCĂRIILE BĂRBAȚILOR

„Armat și blocat.”

1 Beretta M9 – Mai mult de două decade de serviciu remarcabil în armata Statelor Unite

2 Glock 17 – Extrem de simplu și extrem de sigur

3 Heckler & Koch MP5K – Un pistol mitralieră pentru aplicarea legii

4 Pușcă de asalt M16 – Pentru o lungă perioadă de timp arma preferată a armatei Statelor Unite

5 SIG-Sauer P226 – Excelență elvețiană

6 Revolverul armatei și poliției Smith & Wesson Military – Excelență de modă veche

FEMEILE

„Dacă vrei cu adevărat să știi, una o dată este de obicei suficient pentru mine.”

O femeie curajoasă e cea care se ridică atunci când aude focuri de armă. Nu cea care se ascunde sub masă.

Arată-i unei femei respect și e a ta.

Dezbrăcarea unei femei e unul din cele mai mari beneficii ale vieții. Mai ales Lycra – nimic nu e mai bun.

„El a zâmbit.

— *Mă gândeam la rochia ta.*

— *Îți place?”*

— *Cred că e grozavă, a spus el. Dar ar putea arăta mai bine. Știi, poate că aruncată grămadă pe podea.”*

„Îmi plac femeile în uniformă, posibil pentru că știu foarte puțin despre celelalte.”

Nu e nimic rușinos în a primi ordine de la o femeie de rang superior.

Să ai doar o singură legătură la un moment dat – e complicat destul.

„Nu permanentizez.”

Femeile mai în vârstă... merită.

Femeile ofițer de poliție au cătușe, ceea ce poate fi comod în pat.

Acceptă un *nu* ca răspuns, dacă e destul de nebună să te refuze.

„Era mai mult decât perfectă. Era spectaculoasă. Avea un pistol într-un toc pe șoldul drept, iar lângă el era o pușcă îndreptată în jos într-o teacă montată între scaune.”

„— *Îți place să dezbraci femei?*

— *Mai mult decât orice altceva în lume, am spus. Și mă holbez la acel nasture de la nouă și un sfert.”*

Dacă poți sta să o urmărești mâncând, asta înseamnă ceva.

Niciodată să nu lovești o femeie decât dacă încearcă să te omoare.

Niciodată să nu faci dragoste în mașină – de obicei nu sunt destul de late.

Dacă ghicești vârsta unei femei, să fii precaut și să scazi câțiva ani.

Doar bărbații foarte experimentați ar trebui să încerce să ghicească mărimea sutienului unei femei după vocea ei.

Iubește-le și părăsește-le.

„Fundul tău merită tot ce e mai bun. E o comoară națională. Sau cel puțin o atracție regională.”

CE NU-L VEI AUZI NICIODATĂ PE REACHER SPUNÂND:

Hei, păpușă, la tine sau la mine?

CUM SĂ DORMI ÎNTR-O CAMERĂ DE HOTEL DE 350 DE DOLARI PE NOAPTE CU 50 DE DOLARI

Începe târziu, în jurul miezului nopții

Întreabă-l pe recepționarul de noapte dacă are o cameră liberă

Spune-i că vrei să o verifici

Cheamă-l cu tine

Odată ce ești înăuntru, oferă-i patruzeci de dolari

Și zece pentru cameristă

El e fericit

Tu ai o cameră ieftină pentru noapte

CUM SĂ PĂRĂSEȘTI ORAȘUL

GĂSEȘTE

drumul care iese din oraș, stai pe marginea lui și ridică degetul mare

sau:

GĂSEȘTE

stația de autobuz și ia primul autobuz care părăsește orașul

NU

privi înapoi.

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

KEITH DOUGLASS CARRIER 05

VÂRTEJUL

Titlul original: MAELSTROM

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL 2

1426 Zulu (1526 ora locală)

Tomcat 201

În apropiere de Grotli, Norvegia

— Ratare! a izbucnit Coyote după ce *blipul Phoenix* din față s-a unit cu ținta... apoi s-a separat, părând să treacă de-a dreptul prin contact. Mama dracului! Am ratat!

— La fel și a doua păsărică! a adăugat John-Boy. Cred că le-au păcălit!

— La un milion de dolari rahatu' ai crede că pot face rachete ce chiar pot lovi ceva! Coyote lovi cu pumnul înmănușat în genunchi.

— Tâmpenia de ECM e realmente nasoală, spuse John-Boy. Abia văd ceva prin nenorocirea asta!

Bruiajul radar era ca o ninsoare deasă pe ecranul lui Coyote. După cât își putea da seama, grupul *Bravo* continua să zboare pe curs, iar cineva de acolo bruia masiv. Era tot mai greu de văzut și localizat țintele prin perdeaua ECM.

— 2-1-8, aici 2-0-1. Scorpion, unde ești?

— Prins în cușcă, Coyote! a replicat vocea *wingmanului* său. Unul doborât, mai sunt trei. Mă presează!

— Poți degaja? Noi avem patru și vreau să mă uit mai de aproape la *bandits*¹.

¹ Bandits – avioane identificate ca inamice.

— Am... să... în...cerc.

Vocea lui Crandall era distorsionată, pentru că din plămâni îi ieșeau o serie de gâfâituri pe măsură ce se lupta cu efectele unui viraj la mulți G.

Coyote a trecut printr-un moment de nehotărâre. Urma să se ducă după cele patru avioane sovietice, până ajungea destul de aproape pentru a lansa rachetele *Sidewinder*, iar asta îi va lua mai mult timp decât avea Scorpion.

La naiba, nu-și putea abandona *wingmanul*. Misterioșii *bandits* din grupul *Bravo* puteau să aștepte. Furios, Coyote a tras tare de manșă, virând sălbatic. Drept înainte, putea vedea spiralele de fum, ale încăierării aeriene.

— Țin-te bine, Scorp! 2-0-1 atacă!

1426 Zulu (1526 ora locală)

Valea Romsdal, Norvegia

Aflat în turela unui M-109, *Løytnant* Harald Snorisson și-a dat capul pe spate, uitându-se la cerul albastru intens dintre zenit și orizontul sudic. Acolo, dârele albe lăsate de avioane se răsuceau și se intersectau, într-o confruntare aeriană ce se desfășura la multe mile deasupra sclipitorului ghețar Jostedalsbre.

Simțea cum îi bate inima de excitație. Avea 23 ani, proaspăt ofițer în mica armată regulată a Norvegiei. Nerăbdarea de a se lua la trântă cu inamicul ce i-a invadat țara îl copleșea.

În mod normal, ar fi staționat împreună cu restul unității sale, Regimentul 2 din Brigada 1 Mecanizată, dar războiul și întâmplarea l-au aruncat aici, izolat, pe un drum ce ducea către nord-est de-a lungul văii abrupte și stâncoase Romsdal.

Doctrina oficială prevedea ca, în eventualitatea unei invazii sovietice a Norvegiei, unitatea sa să fie transportată pe calea aerului în extremul nord, dar atacul rusesc venit prin totală surprindere, a antrenat Brigada Nord într-o copleșitoare luptă din direcția Finlandei. Comandamentul norvegian a fost spulberat, mai întâi de atacurile aeriene sovietice asupra centrelor de comandă și a cartierelor generale ale armatei de pe tot cuprinsul țării, apoi de masivele desanturi amfibii și aeriene asupra capitalei Oslo, în zona sudică.

Generalløytnant Nils Lindstrøm încă se străduia să salveze situația din cartierul său general aflat într-o locație secretă lângă Bergen, dar comunicațiile dintre unitățile militare nu erau chiar atât de eficiente ca în timpul manevrelor NATO din trecut. Brigăzii lui Snorisson i se ordonase să se deplaseze la Bergen, apoi la Trondheim, pentru ca în final să ajungă într-o vale îngustă, ce șerpuia prin centrul țării. După 12

iunie, brigada a raportat o serie de acțiuni de hărțuire a inamicului în zona de coastă, între Tromsø și Rørvik, dar în tot acest timp, Snorisson nu a fost niciodată implicat direct în luptă. Cine știe cum, în haosul de ordine și contraordine, a ratat o raliere planificată, iar acum era doar el, trei subofițeri și vehiculul lor antiaerian M-109, singuri pe un drumeag de țară din valea Romsdal.

Ironie, *stabssersjantul*² său scrisese pe ambele părți ale uturei, chiar sub tuburile de lansare a rachetelor, "*Skynd Dem!*". Snorisson se întreba dacă principiul era valabil în toate armatele: "*Grăbește-te și... așteaptă!*".

Nu putea să se obișnuiască cu prezența invadatorilor. La început a fost speriat, mai ales că fiecare raport de pe front aducea noutăți despre un nou dezastru. Dar se născuse și crescuse în micul și oarecum izolatul orașel de pescari Leiranger, adăpostit în imensul Vestfjorden. Soția și micul său fiu încă mai erau acolo... sau nu.

Și-a strâns pumnii, unghiile înrându-i în carne. Cu numai cinci zile înainte ca infanteria marină sovietică să-l împingă la sud de perimetrul lor inițial de la Narvik, auzise zvonul că forțele norvegiene *Heimevemet* – rezerviștii din apărarea locală – au ambuscat o coloană sovietică pe un drum din apropiere de Narvik, iar ca măsură brutală de pedepsire sovieticii au adunat sute de civili din zonă și i-au împușcat. Leiranger și o duzină de alte localități de pe țărmurile Vestfjorden, au fost incendiate și distruse ca pedeapsă și avertisment.

Løytnant Snorisson voia să riposteze cu duritate. De cinci zile nu se mai gândea la nimic. Iar aceasta ar putea fi șansa lui. În sfârșit! Și-a coborât capul prin trapa circulară în interiorul uturei. M-109 era un vehicul de producție americană, proiectat inițial ca tun autopropulsat, dar transformat în lansator mobil de rachete antiaeriene *Roland-2*. Acestea erau niște SAM³ realizate în colaborare franco-germană, ghidate radar, un sistem cu rază scurtă de acțiune ce putea urmări ținte până la 16 km distanță, dar trebuia să se afle mult mai aproape – la cel mult 6 km – pentru a le putea doborî. De câteva ori în ultimele săptămâni, unitatea sa a depistat avioane ostile pe cerul Norvegiei, dar acestea au fost singurele lor contacte cu „acțiunea”.

— Gunnar! Ai depistat vreo țintă?

Căruntul *stabssersjant* l-a privit cu ochi obosiți.

— Ținte sunt multe, *Løytnant*. Distanța 10 km, altitudine 5.000. Toate sunt dincolo de raza de foc.

Snorisson scoase din nou capul afară. Acolo sus, cineva se lupta... Sovieticii cu ce mai rămăsese din *Luftforsvaret*, probabil.

² Stabserjant – în Armata Norvegiană echivalent plutonier; cod NATO OR-7.

³ SAM – soil-air missile – rachetă sol-aer.

Absența Forțelor Aeriene Regale ale Norvegiei – *Luftforsvaret* – a fost evidentă în ultimele zile. În prima săptămână a invaziei, avion după avion au fost doborâte de pe cer sau distruse la sol de sălbaticile haite de desant sovietice.

Acum însă, câțiva dintre conaționalii săi au decolat în efortul de a apăra cerul de deasupra Jostedalsbre. Iar dacă vreunul dintre mult urâții invadatori ruși se va aventura în raza SAM-urilor sale, *Løytnant* Snorisson le va arăta ce poate.

1426 Zulu (1526 ora locală)

***Tomcat* 218**

În apropiere de Grotli, Norvegia

MiG-urile s-au apropiat cu o viteză înfricoșătoare manevrând să ajungă în șasele lui Crandall, poziția favorită pentru a reuși o lovitură ucigătoare direct în coada sa. Dintr-o privire aruncată peste umăr, a surprins ambele avioane zburând aripă-la-aripe pe când el vira strâns la dreapta.

— Se țin încă de curu' nostru, Scorp!

RIO își recăpătase cunoștința după numai câteva secunde, dar încă părea amețit, cu voce șovăitoare. Crandall menținu virajul, în timp ce-și calcula șansele.

Oponenții săi erau MiG-29 *Fulcrum*, avioane suple, cu un aspect mortal asemănător cu al celor americane F/A-18 *Hornet*, stabilizatoare de direcție duble, două puternice motoare turbofan *Tumanski* R-33D și două imense prize de aer rectangulare plasate sub încastrarea aripilor la fuselaj. Când Crandall a schimbat virajul spre stânga, cele două s-au menținut cu ușurință în interiorul razei. Se aflau atât de aproape încât putea vedea suportii de sub aripi pentru cele șase rachete aer-aer, vopseaua de camuflaj cu pete gri-verzi și stelele roșii cu chenar alb de pe stabilizatoare.

Cu un șoc, Crandall și-a dat seama că *Fulcrum* erau prea aproape pentru o lansare de rachetă. Vor folosi tunurile de bord.

Fiecare *Fulcrum* era dotat cu un tun de 30 mm, cu o singură țeavă și sistem de ochire cu laser incredibil de precis. Crandall și-a reamintit de o informare referitoare la sistemul de ochire de pe *Fulcrum*. În etapele inițiale ale testelor, o greșeală de proiectare a sistemului electric stopa tirul după numai cinci-șase proiectile trase... totuși *Fulcrum* a continuat să-și adauge la palmares victorie după victorie, lovind mortal orice țintă.

Unul dintre proiectanții avionului a afirmat, că dacă s-ar fi știut de la început cât de eficient este sistemul de ochire, atunci ar fi redus la jumătate încărcătura de muniție în favoarea încorporării unor rezervoare de combustibil mai mari.

Beneficiind de o asemenea acuratețe, piloții ruși nu-și făceau probleme urmărindu-și ținta, pentru că erau siguri că o vor lovi din prima rafală. Singura lui cale de a ieși din linia lor de foc era să-i deruteze cu manevre înainte de a fi ochit, de a face manevre atât de bruște și neașteptate încât rușii să fie nevoiți să degajeze.

Și așa ar fi avut și el o șansă să se dea la ei.

— Ține ochii pe ei, Jug! Să-i vedem dacă se descurcă la *circ*!

Crandall a smucit manșa înapoi spre stânga, aruncându-și F-14 într-un alt viraj sălbatic spre stânga, descriind un "S" rapid care trebuia să lase cele două *Fulcrum* pe exteriorul virajului și pe o direcție greșită. Dar, așa cum se cam așteptase, rușii i-au copiat perfect manevra, reușind și ei să vireze strâns la stânga, ajungând din nou în spatele lui.

Totuși, înainte ca aceștia să se stabilizeze pe poziție, el a redus maneta de gaze la 60%, lăsând *Tomcatul* să se răsucească pe stânga până ce a ajuns pe spate... și a început căderea. Și iarăși, munții și sclipirea orbitoare a câmpului de gheață s-au rostogolit peste canopy, avionului până ce au ocupat tot câmpul vizual prin parbriz, dincolo de HUD. Aripile s-au retras automat în poziție săgeată, când *Tomcat* a spart bariera sonică în căderea spre sol.

— Le-am tras-o! a zberlat Juggler prin ICS. Au trecut pe deasupra noastră de parcă nici nu ne-au văzut!

Crandall a rânjit în mască. Până ce cele două *Fulcrum* vor înțelege ce s-a întâmplat, el va fi pregătit pentru lansarea finală.

Spre vest, o altă racheta aer-aer străpungea cerul.

— *Fox-2!* s-a auzit în eter avertismentul lui Coyote odată cu lansarea unei *Sidewinder* asupra celui de al treilea avion ce era pe urmele lui Scorpion și Juggler.

— Scorpion! Coyote intră în joc!

— *Roger, Coyote!*

Începu să tragă manșa spre el, simțind cu forța G îi zdrobește fața, pieptul, stomacul. S-a străduit să articuleze cuvintele cu dinții încleștați.

— Îmi pare... bine... că... vii... la bord...

A privit compasul proiectat pe HUD. Direcția 0-3-5... aproximativ nord-est. O vale traversa terenul sterp din fața sa. Cele două MiG degajaseră spre est, la trei mile mai departe și la o milă mai sus ca el. Reduse cabrajul până ce botul *Tomcatului* a ajuns pe direcția acelor *Fulcrum* și le-a ochit cu o rachetă autodirijată în infraroșu *Sidewinder*.

Țintă fixată. Foc...

1427 Zulu (1527 ora locală)

Valea Romsdal, Norvagia

— Ai ținta?

— *Ja, Løytnant*, a confirmat *stabssersjantul*. Ținta fixată! E în raza de foc! Dar nu avem semnal IFF...

Turela "*Skynd Dem*" s-a rotit spre stânga, orientând către țintă tuburile masive și discul central al antenei radar. Din întâmplare, lupta adusesse unele avioane direct către poziția lui Snorisson. Acum putea vedea cel mai apropiat avion, o siluetă mică, zveltă, cu două ampenaje verticale ce creștea rapid apropiindu-se. Teamă s-a revărsat în venele lui Snorisson. Țasta îl ataca în picaj!

În combat, avioanele transmit automat un semnal radio codificat. Numit IFF - *Identification Friend or Foe* – este singurul mijloc prin care pot fi diferențiați inamicii de avioanele proprii (*prietene*) în toiul luptei desfășurate la viteze supersonice și pe raze de zeci sau sute de mile. Sistemul computerizat de pe *Roland* trebuia să respingă fixarea radar pe o țintă desemnată de IFF ca *prietenă*. O clipă, Snorisson s-a întrebat dacă faptul că nu era recepționat semnal de la avioanele se-l survolau însemna că a „picat” computerul.

A fost doar un ghinion că nu a ajuns și la el directiva transmisă în josul lanțului ierarhic de Comandamentul de la Bergen prin care se avertiza că avioane americane aliate din US Navy au început să opereze în spațiul aerian norvegian... și codurile lor IFF nu corespund cu cele utilizate de forțele Norvegiei.

În acel moment, în mintea obosită și copleșită de durere a lui Snorisson nu exista nici o îndoială că avionul care venea asupra sa din înaltul cerului brăzdat de dâre albe era ostil. S-a strecurat din nou în interiorul turelei izbind trapa după el.

— Ținta! a răcnit la *stabssersjant*. Furia făcea să-i clocotească sângele.

— Spre sud-est! Arde-o!

— Am fixat-o. O urmărim.

— FOC!

A fost un șuierat precum cel scos de un jet de aburi și prima, apoi a doua rachetă au țâșnit spre cer. Aproape în aceeași clipă, ținta a detunat pe deasupra, la mai puțin de o milă depărtare și o mie de picioare deasupra terenului stâncos. Rachetele au virat scurt atunci când obiectivul lor s-a mișcat dinspre sud-est către nord. *Boosterele* au fost largate și motoarele principale au început să le accelereze până la Mach 1,6.

CAPITOLUL 3

Miercuri, 18 iunie

1427 Zulu (1527 ora locală)

Tomcat 218

În apropiere de Grotli, Norvegia

— Suntem locați! a strigat Juggler prin ICS. SAM! SAM! SAM!

Drace, Probabil că se aflau deasupra teritoriului ocupat de ruși! Putea auzi în căști tonul ascuțit produs de radarul de locare. Ce chestie! Nu-l recunoștea, deși știa toate tonalitățile de radar asociate SAM-urilor sovietice. Ce dracu era?

Nu era timp pentru întrebări. Mai toata viteza câștigată în prin picaj fusese pierdută în cabrajul după inamici. A văzut dărele albe, două, întinzându-se pe deasupra terenului. A acționat postcombustia în timp ce Juggler lansa nori de *chaff* pentru derutarea rachetelor.

Încet, încet, F-14 a început să câștige altitudine. Dacă putea să vireze suficient de strâns, SAM urmăritoare s-ar fi putut să nu țină pasul și să treacă pe alături, sau s-ar fi putut lăsa înșelate de norii de *chaff* și să explodeze inofensive.

Prima *Roland* a ratat cu vreo treizeci de metri și nici nu a detonat. Cu radarul blocat de manevra lui Scorpion, s-a dus inofensivă către orizont.

A doua *Roland* a ratat și ea... dar a trecut suficient de aproape pentru ca focosul de proximitate să fie detonat. A explodat la 7 metri sub burta lui *Tomcat* trimițând un vârtej de șrapnele prin metalul subțire al fuselajului. O duzină de leduri roșii de avertizare s-a aprins pe tabloul de bord, iar Crandall a răcnit *Eject! Eject!* în timp ce da să apuce maneta ce ar fi provocat catapultarea scaunului din avionul ce se dezintegra.

Însă combustibilul ce se revărsa din conductele distruse peste metalul încins a explodat înainte de a-și finaliza gestul. Globul de foc a învăluit *Tomcatul* și o serie de explozii l-au zguduit începând de la motoare, până la rezervoarele din aripi, fiecare explozie mai sălbatică decât precedenta.

După câteva secunde, resturile epavei s-au izbit de un munte și o coloană de fum negru s-a înălțat către nemărginirea cerului.

1428 Zulu (1528 ora locală)

Tomcat 201

În apropiere de Grotli, Norvegia

Coyote a văzut fumul și a auzit prin radio ultimul strigăt disperat al lui Crandall.

Cu teroare crescândă, și-a zvârlit avionul către locul prăbușirii, căutând parașute, sau orice semn că Crandall și Tyson au reușit să se catapulteze înainte ca F-14 să se izbească de versantul stâncos.

— *Camelot, Camelot. Sunt Icewall 2-1-0. Icewall 2-1-8 este doborât, repet doborât, aparent cu rachetă SAM. Nu văd parașute.*

Două MiG din grupul *Alpha* se strecurau printre piscuri către est. Alte două fuseseră doborâte într-o luptă scurtă, dar feroce.

Acum, Coyote și John-Boy erau singuri la trei sute de mile de *Jefferson*.

După o lungă tăcere în eter, Coyote a auzit vocea lui Tombstone plină de mânie greu reținută.

— *Roger, "2-0-1". Camelot copy. Cer un update referitor la grupul Bravo, over.*

Grupul *Bravo*... avioanele necunoscute pe care i se ordonase să le urmărească. Fără nici o urmă de delicatețe, CAG i-a reamintit... că nu a executat ordinul primit. Misterioasele *bogies* din grupul *Bravo* se aflau încă pe curs, după ce au survolat țărnul, continuând să se apropie de portavionul american.

Trebuia să zboare ca din pușcă pentru a-și corecta greșeala.

— Hei, nu cred că bossul e foarte mulțumit de noi, Coyote, zise John-Boy. Poate că n-ar fi trebuit să abandonăm misiunea, ce zici?

— N-are decât, a șuierat Coyote sălbatic.

După care a apelat *Jefferson*.

— *Camelot, Icewall. Sunt pe urmele contactului Bravo. Stand by.*

— *Roger, Icewall. Atenție la avioanele Alert-5, cod Backstop. Au decolat și sunt pe curs de interceptare cu Bravo.*

În cabraj pe postcombustie, Coyote și-a dus *Tomcatul* la altitudine, în goană spre vest. Era dificil de păstrat o fixare pe ținte. Trei dintre ele păreau să genereze un ecou radar ferm, precum avioanele de vânătoare... dar al patrulea era diferit, dificil de interpretat pe ecran.

Și rapide. Avioanele astea chiar zburau... aproape cu Mach 2.

Pe Coyote îl îngrijora această viteză. Inițial a presupus că erau bombardiere *Backfire*, mari Tu-22M capabile să atingă la această altitudine Mach 1,8.

Simți cum îl cuprinde un fior neplăcut pe șira spinării. Era ceva nou.

Cu un alarmant consum de combustibil, Coyote a urcat la 28.000 picioare cu viteza Mach 2,3. Din fericire, se afla mult la sud de traiectoria de zbor a lui *Bravo*, ceea ce însemna că nu-i vâna venind din spatele lor. A putut depista poziția liderului și s-a îndreptat spre spațiul dintre acesta și escorta sa. Griul șters al munților și verdele pădurilor dispăru în spatele lui *Tomcat*, înlocuit de albul neregulat al creștelor de valuri, apoi de imposibilul de azur al mării.

— *Feet wet*⁴, a raportat. John-Boy! Poți face o fixare?

— Ăă... încerc, Coyote. La dracu, îi tot pierd. ECM...

— ECM nu vor opri rachetele *Sidewinter*. Sau tunul de 20 mm. Hai să ne apropiem foarte mult de ticăloși ca să vedem cu cine avem de-a face.

Distanța s-a micșorat milă cu milă, contorizată de John-Boy. Coyote își forța ochii cercetând spațiul din față și de jos. Ar fi trebuit să fie vizibile deja.

Le-a observat mai întâi pe ecranul TXX-1 (*Television Camera Set*) de la bordul *Tomcat*, sistem prevăzut cu un teleobiectiv montat într-un container în partea de jos a conului frontal al avionului. Cuplând TCS cu radarul, a putut vedea avioanele inamice înainte de a ajunge în raza vizuală naturală.

Erau patru, mici siluete perfect vizibile pe ecranul tv. După câteva secunde, le-a putut vedea cu proprii să-i ochi. Așa cum prezumase, trei erau *de vânătoare*, *Fulcrum*, care degajau deja de lângă coechipierul lor mai mare și virau către el.

Dar Coyote avea ochi doar pentru avionul pe care-l escortau *Fulcrum*. Era enorm, mai mare decât orice alt avion de luptă cunoscut, de un gri-mat, cu botul foarte ascuțit, fuselaj suplu, aripi subțiri, în săgeată.

Comparându-i mărimea cu *Fulcrum*, Coyote a estimat lungimea avionului la peste 150 picioare, anvergura binișor peste 100, mai mare decât un bombardier american B-1 B, cu care semăna bine în multe aspecte. Avionul rusesc avea aceleași perechi de motoare montate la încastrarea fiecărei aripi, același profil conceput fără muchii drepte, pentru a diminua semnătura radar.

Coyote cunoștea această formă. Se găsea de ani de zile în manualele de recunoaștere și pe planșe, dar niciodată nu a fost văzut în direct: bombardierul *Tupolev* cu rază mare de acțiune și purtător de rachete cunoscut în Vest sub codul *Blackjack*.

Era replica sovietică pentru americanul B-1, dar se cunoșteau extrem de puține detalii despre capabilitățile bombardierului rus, chiar și după zece ani. Evident, ca și B-1, avea oarecari caracteristici *stealth*, dar nu duse la extrem precum la B-2 sau F-117 *Nighthawk*. Designul cu linii fluente al fuselajului, absența protuberanțelor și a muchiilor ascuțite ce generau suprafețe reflective radar, îi asigurau un profil radar incomparabil mai mic decât ar fi sugerat mărimea sa efectivă. Aripile subțiri puteau fi extinse și retractate spre înapoi la fel ca la *Tomcat*; dacă era necesar, la viteze mici, se puteau extinde până ce deveneau aproape drepte față de fuselaj. Acum, în zbor supersonic, acestea erau retrase în lungul flancurilor bombardierului, transformându-l într-o mândrețe zveltă și mortală.

Coyote și-a dat seamă că *Blackjack* era *sursa* ECM. Acest avion a fost proiectat în întregime cu scopul de a penetra radarul inamic și de a supraviețui. Dar, cel mai

⁴ Feet wet – picioare ude – termen-cod prin care piloții raportează survolarea țărmului dinspre uscat spre mare.

îngrijorător aspect al acestui bombardier era mai degrabă politic decât tehnic. Tot ceea ce a citit Coyote despre această mașină enormă sugera că era – precum B-1 – o armă strategică menită să transporte încărcături grele de bombe sau rachete de croazieră, posibil cu focos nuclear. *Blackjack* a fost proiectat să atace o țară inamică, nu o singură navă.

— *Camelot, Camelot*, a apelat, urgența făcându-i vorbele aproape neinteligibile. Am contactul *Bravo* la vedere. Ținta este un *Blackjack*, repet *Blackjack*, cu trei *Fulcrum* escortă, pe curs 2-7-5, *angels* bază plus 13, viteză Mach 2,2.

1435 Zulu (1535 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

La bordul lui *Jefferson*, întregul personal se afla la posturile de luptă deoarece rețeaua de senzori electronici cu rază mare a depistat amenințare ce se apropia.

În CIC, Tombstone a ascultat vocea lui Coyote venind din boxe, atunci când aviatorul descria *flightul* sovietic. Un *Blackjack*, cel mai blestemat lucru dintre toate. Auzind mișcare în spatele său, privi peste umăr.

*Admiral*⁵ Douglas T. Tarrant, comandantul CBG, și *Captain* Jeremy Brandt, *skipper*-ul lui *Jefferson*, se aflau în spatele său, împreună cu alți câțiva ofițeri superiori. Tarrant era înalt, suplu, cu un aer distins, imaculat ca întotdeauna; Brandt era imaginea sa contrară, urât ca un bulldog, mic și solid, cu părul cărunț tuns periuță. Uniforma sa kaki arăta de parcă dormise îmbrăcat – de fapt, chiar așa se întâmplase. Oricine din CBG-14 acumulasă în ultimele zile o serioasă restanță de somn.

— Scuzați-mă, *Admiral*, *Captain*, spuse Tombstone, luând poziție de "drepti". Nu v-am observat.

— Continuă, CAG. Lasă-ne pe noi. Care-s noutățile?

— Avem un F-14 doborât, *Amiral*.

— Fir-ar să fie!

— Celălalt tocmai a identificat intrușii. Un *Blackjack* cu escortă de luptă.

— Un *Blackjack*! s-a mirat Brandt. Doar unul?

— la prima vedere, da, *Captain*. Coyote, ăă... 2-0-1, are grupul "la vedere". Un bombardier, trei *vânători*.

⁵ Rear Admiral Lower Half – cel mai mic dintre gradele de *admiral* (o stea), fost *commodore* (cod NATO OF-6). În România = *contraamiral de flotilă*.

— Aș vrea ca raportul să fie confirmat, Paul – s-a întors Brandt către Aiken. Vezi ce poți face.

— *Aye⁶⁶, Captain.*

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine – spuse Tarrant, ridicând din sprâncene în timp ce-și freca bărbia și studia marele ecran de lângă tavanul din CIC – este faptul că se presupunea că *Blackjack* are rol strict strategic. Ce dracu caută aici?

— Ar putea fi un fel de mesaj, a subliniat Tombstone. Un avertisment să nu extindem războiul.

— "*Retrageți-vă, or declanșăm bombardamente strategice*"? a punctat Tarrant. Poate. Informația e de nivelul Washingtonului. Cei de acolo trebuie să o analizeze.

— În cât timp ajunge aici? întrebă Brandt.

Tombstone a analizat datele afișate pe monitor. Distanța curentă... 180 mile. Viteza 14-70. Asta însemna 7 minute și jumătate. Dacă au rachete, le vor lansa mai devreme. Cât de repede... asta depinde de încărcătura lor de luptă.

Din cele citite despre noul bombardier sovietic, Tombstone știa de presupunerea că *Blackjack* este conceput să transporte noua AS-15, o rachetă de croazieră similară cu americană *Tomahawk*. Aceasta putea fi dotată cu cap nuclear sau chimic, totuși, în această fază a războiului, orice lansare împotriva navelor SUA va utiliza exploziv de mare putere.

Chiar și în acest caz, AS-15 avea o putere monstruoasă. Acest *Blackjack* constituia o amenințare serioasă pentru *Jefferson*.

Brandt era, evident, de aceeași părere.

— Îl vreau pe bastard dat jos, a izbucnit, trăsăturile congestionate făcându-l să semene și mai mult cu un bulldog. Doborâți-l!

Era o hotărâre dificilă, dar singura posibilă. Nu era timp pentru a cere aprobare de la Washington. Nu exista decât realitatea acestui moment, realitatea tacticilor, a apărării, a supraviețuirii.

Tarrant a aprobat cu o înclinare a capului.

— De acord. Ce avem sus gata să facă interceptarea?

Tombstone privi ceasul de pe perete.

— *Backstop 1 și 2* au fost lansate acum zece minute, *Admiral*. Peste câteva clipe vor fi pe poziție, dar momentan, doar Coyote e „pe scenă”.

— Bine. Transmite ordinul. Doboară-l pe bastard.

— Am înțeles, *sir*.

Tombstone s-a întors la consolă și a luat microfonul.

⁶⁶ Aye-aye – expresie consacrată în marinele anglo-americane; mai mult de un simplu *yes/am înțeles* reprezintă o triplă confirmare – *am auzit/am înțeles/execut imediat ordinul*.

— *Icewall, Icewall, sunt Camelot. Over.*

— *Camelot...*

Răspunsul suna ciudat, pentru că se lupta împotriva stresului provocat de manevrele cu mare forță G.

— *Icewall!...*

— Ai ordin să dobori *Blackjack*-ul. Repet, doboară *Blackjack*-ul.

— *Copy*. Vocea lui Coyote era găfâită. Probabil că executa viraje strânse în timp ce se lupta cu escorta sovietică. *Icewall... copy*.

1432 Zulu (1532 ora locală)

Tomcat 201

200 mile est de Punctul Viking

Coyote simțea vibrațiile *Tomcat*ului în timp ce-l menținea într-un viraj imposibil de strâns și se lupta să mențină controlul prevenind pierderea de prea multă viteză, ceea ce ar fi avut ca urmare intrarea avionului în vrie sau oprirea motoarelor. *Fulcrum* erau larg poziționate, două spre nord, unul spre sud, apoi s-au apropiat simultan din ambele părți.

— Lansare! a avertizat John-Boy. Lansare de rachetă de la ora trei!

Coyote a văzut coada albă îndreptându-se spre cupola sa, a auzit *ciripitul*-avertizare-radar în căști.

— Picaj, John-Boy!

Apoi a răsucit avionul pe spate, după care l-a înscris într-un picaj la verticală direct spre apa mării.

— E o *Alamo*, a identificat John-Boy racheta ce se apropia. AA-10.

— Fii gata să arunci niște *chaff*.

În timp ce *Tomcat* accelera spre apa mării, racheta ghidată radar s-a luat după el.

— Aruncă!

Pachete de *chaff* – nori de firișoare de mylar metalizat, de anumite lungimi, ce blocau frecvențele radar utilizate de rachetele autoghidate precum *Alamo* – au explodat în urma lui *Tomcat*, creând momeli tentante. După câteva secunde, când Coyote a fost sigur că *Alamo* s-a luat după el, a tras manșa și s-a îndreptat din nou spre cer. Racheta și-a continuat picajul spre mare.

— I-am tras-o! Klumea! a izbucnit John-Boy.

Coyote nu a răspuns. Când și-a înscris F-14 într-un semitonou pe stânga, *Fulcrum* sudic a alunecat pe HUD, urmat îndeaproape de cursorul pentru urmărire.

— Hai la tata! murmură.

Rombul a atins imaginea mișcătoare a MiG-ului; ecranul ACQ a pâlpâit.

— AIM-9 fixare! a anunțat, când *Sidewinder* a recepționat căldura emisă de motoarele avionului. Apoi a apăsă butonul de lansare. *Fox-2!*

Sidewinder a șuierat de pe suportul de sub aripă, înfigându-se în albastrul cerului. Coyote a menținut avionul *Fulcrum* în centrul HUD, deși acesta se răsucea și vira sălbatic în timp ce racheta se apropia... și a lovit motorul din stânga. Un *flash* și un nor de fum, apoi MiG a căzut spre mare. O clipă mai târziu, s-a deschis o parașută albă ce părea aproape nemișcată pe fondul albastru închis al apei.

— Am spulberat un MiG! raportă John-Boy. Văd o parașută. E bine.

Dacă era norocos, pilotul putea fi recuperat de o navă americană sau norvegiană. Dar Coyote și-a reamintit moartea lui Scorpion și Juggler în neașteptata explozie din munți, de vidul cerului când le căuta parașutele.

Celelalte *Fulcrum* nu se aflau în raza de vedere, continuând să se rotească în încercarea de a ajunge în poziție optimă pentru a deschide focul. Drept înainte, la mai puțin de două mile depărtare, enorma săgeată cenușie, *Blackjack*, continua zborul pe același curs. Coyote nu mai avea nici o *Sidewinder*, doar o *Phoenix* și o *Sparrow*. *Phoenix* avea o încărcătură explozivă mai mare. Pe asta o va folosi.

— Îl distrugem cu o *Fox-3*, îi spuse lui John-Boy. Fixeaz-o pe el!

— Imediat... Gata!

Dar ceva să întâmplă cu bombardierul sovietic. De sub burta acestuia, întâi una... apoi alta, apoi încă patru chestii lungi, în formă de torpilă, au căzut către mare. În timp ce le privea, acestea s-au stabilizat în zbor, apoi au luat viteză. Se afla prea departe pentru a vedea aripile deschizându-se, dar știa ce s-a întâmplat.

Rachete de croazieră, fiecare având câteva sute de kilograme de exploziv puternic sau – nici nu se putea gândi! – un focos nuclear mic.

— *Fox-3!* a strigat, când a simțit tresărirea lui *Tomcat* la plecarea rachetei *Phoenix* de sub burta lui.

Dar, deja era prea târziu. Moartea înaripată gonia spre *Jefferson* cu o viteză mai mare de câteva ori decât cea a sunetului.

1435 Zulu (1535 ora locală)

CIC, USS *Thomas Jefferson*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

— Avem lansare de rachete, a raportat radistul *second class*⁷ de la consolă, cu o voce calmă, profesională. Șase contacte, probabil rachete de croazieră sovietice, direcția 0-8-5, distanța 1-6-3 mile nautice, în curs de apropiere.

— Fir-ar dracu-al dracului, spuse Tarrant încet, aproape respectuos.

Îl privi pe Brandt cu un zâmbet fugar.

— Sper că această navă este chiar este atât de bună pe cât mi-ai spus mereu că este.

— Dacă nu e, se duce dracului, replică Brandt cu ochii lipiți de ecranul radar care arăta mica flotă de rachete sosind dinspre est.

1436 Zulu (1536 ora locală)

***Tomcat* 201**

În largul coastelor norvegiene

Coyote a văzut racheta percutând în laterala bombardierului, chiar la încastrarea aripii, lângă motoarele din dreapta.

Distanța era doar o fracție din cele peste o sută de mile la care putea acționa *Phoenix*; au fost trei explozii distincte – prima când a detonat încărcătura rachetei, a doua când i-a explodat imensul rezervor cu combustibil solid, și ultima când rezervoarele de combustibil ale lui *Blackjack* au explodat într-o orbitoare minge de foc ce a luminat cerul.

Imaginea bombardierului a fost învăluită de norul propriei distrugerii. După câteva secunde, a reapărut pe cealaltă parte a norului, frumusețea aerodinamică pură transformată într-o masă contorsionată de resturi metalice ce cădeau arzând.

— *Camelot! Camelot!* apelă John-Boy din scaunul din spate, vocea trădându-i adrenalina și bucuria debordantă. Am distrus un *Blackjack*! Repet am dist...

Dar, RIO nu și-a mai terminat niciodată raportul, pentru că *Tomcat* a fost cutremurat violent, ca și cum cineva l-ar fi lovit cu un baros imens în fuselaj, chiar în spatele cockpitului. Casca lui Coyote s-a izbit de canopie atunci când avionul s-a smucit tare la dreapta. Pe jumătate din tabloul de bord au izbucnit luminile roșii de avarii. Pierdea combustibil, jumătate din sistemele electronice erau nefuncționale... și măsa-n...! Era aprins și ledul roșu de avertisment pentru incendiu la motor!

Tomcat a trepidat iarăși, în momentul când o pereche de forme argintii au trecut pe deasupra lui, la numai câțiva metri de aripa stângă. *Fulcrum*! Ultimele două MiG-29

⁷ Petty officer second class (PO2) – echivalent *sergent*; cod NATO OR-5.

se apropiaseră dinspre șasele său, și au tras o rafală cu mortala precizie a tunului de bord.

— John-Boy!... dar ICS era mut.

Nu-și dădea seama dacă RIO era în viață sau nu, dar putea auzi șuieratul subțire, ascuțit, al aerului ce ieșea printr-o fisură din cockpit.

Coyote a apăsă butonul ce tăia contactul motorului din stânga. Lipsit de combustibil, focul s-a stins... dar *Tomcat* se târa acum cu un singur motor, iar acele *Fulcrum* deja virau pentru un alt atac, de data aceasta frontal.

A încercat comenzile, dar era clar că nu poate face nimic ca să riposteze. Tot ce putea era să țină F-14 în aer. Radarul era dus, ecranul VDI era alb, HUD nu mai funcționa. În acest moment, Coyote știa că urma să moară, iar șocul l-a copleșit golindu-i mintea de orice alte probleme.

Din nou, s-a gândit la Julie, soția sa, în timp ce se uita la *Fulcrum* ce reveneau pentru atacul final.

CAPITOLUL 4

Miercuri, 18 iunie

1436 Zulu (1536 ora locală)

CIC, USS *Thomas Jefferson*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Captain Brandt împreună cu *admiral* au părăsit *Air Ops* din CIC, dar *Tombstone* nici nu i-a observat plecând. Era absorbit de schimburile de mesaje dintre avioane. *Backstop 1* și "*2*" făcuseră contactul cu *Icewall*. Drama ce se desfășura la două sute de mile spre est i-au îndepărtat orice alte gânduri.

Marele ecran ce arăta contactele radar aeriene preluate de la E-2C era o hartă suprasaturată de *blipuri*, multe însoțite de coduri de identificare și informații referitoare la altitudine, curs, viteză. Timpul părea să se fi oprit din momentul când, acum câteva secunde, Coyote a raportat că a fost lovit. *Backstop* era la mai puțin de 20 mile de poziția sa și tocmai raportase fixare *Sparrow* asupra celor două *Fulcrum*.

— *Icewall, Icewall*, sunt *Backstop 1*!

Tombstone și-a permis un mic zâmbet. Vocea exuberantă îi era familiară, aparținând unuia dintre vechii săi prieteni.

— Care-i treaba, Coyote, șobolan păros?

— Ați ajuns la țanc, băieți, replică vocea lui Coyote. Sunt în budă.

— Roger. Șezi blând pe bancheta din spate, preluăm noi volanul. Ochii pe el, Loon. Trec pe poziție.

Loon era *Lieutenant* Adam Baird, în *Tomcat* 205.

— Roger, Batman. Trage, omule, trage!

Batman, *Lieutenant Commander* Edward E. Wayne, un tânăr aviator pe care Tombstone îl admonestase cândva ca fiind un pilot iresponsabil, un *hotdog*⁸, dar care a sfârșit prin a deveni unul dintre cei mai buni zburători din *wing*. Acum era XO al VF-95.

— Am ton, a precizat Batman. *Fox-1!*

— Rachetă lansată, CAG, informă radistul.

Tombstone putea vedea mișcarea rapidă a impulsului ce reprezenta racheta *Sparrow*.

Backstop zbura în formație *eyeball-shooter*, cu Loon marcând radar ținta, în timp ce Batman a lansat racheta. Apoi și pe a doua.

Fulcrum se apropiau constant de *Tomcatul* avariat al lui Coyote, dar părură că au devenit conștienți de F-14 *Backstop* ce se apropia în acel moment, probabil când propriile radare au detectat fixarea SARH. Pe ecranul radar, părură să alunece într-o parte. Rachetele le-au urmat, curbându-și traiectoria spre respectivele ținte.

În *Air Ops* liniștea era absolută, întregul personal urmărind drama în desfășurare. MiG-urile rusești se aflau încă destul de aproape de Coyote ca să-și poată termina ușor treaba cu *Tomcat* avariat. Dar, secundă după secundă, devenea tot mai clar că fug de pe scenă, picând cu mare viteză către coasta norvegiană, fiecare urmărit de un *ogar* mic, dar mortal.

— O șterg! a anunțat Batman. *Camelot, Camelot*, sunt *Backstop*. *Bandits* au hotărât să se care!

Sparrow îi urmăreau. Una, racheta ghidată de Loon, a ajuns ținta, apoi a trecut mai departe, pentru că MiG s-a aruncat tare spre dreapta. Evident, rusul a păcălit *Sparrow* cu *chaff*.

A doua rachetă s-a apropiat... s-a unit cu ținta... apoi *blipul* ce marca al doilea *Fulcrum* păru să se extindă... după care a dispărut. Au licărit doar părțile individuale ale epavei, după cum își schimbau aspectul radar în căderea spre apele mării.

— *Camelot*, sunt *Backstop-1*. Am distrus un MiG!

Marinarii din CIC au izbucnit în urale, agitând în sus pumnii strânși și bătându-se pe spate.

⁸ Hotdog – în argoul piloților: un pilot cu abilități profesionale deosebite, dar indisciplinat, gata oricând să facă manevre de zbor periculoase, cascadorie.

— Terminați! a ordonat Tombstone. Încă nu am scăpat! *Icewal, Icewall*, sunt *Camelot 1*. În ce stare te afli? *Over!*

— *Camelot*, sunt *Icewall*. Sunt... OK. Dar, cred că Johny-Boy s-ar putea să fie rănit. Nu-l aud pe ICS. Pierd combustibil, dar nu prea mult. Mai am sub 6.000 litri pentru un singur motor. Una peste alta, mă descurc bine, cred. Blestemăția dracului, bastarzii ăia chiar știu să tragă!

— *Roger. Backstop* te va aduce acasă. Ai înțeles?

— Afirmativ, *Camelot. Copy*. Dar, sper să mai am unde să aterizez tinicheaua asta când ajung acolo. Aveți șase *boambe* care vin spre voi.

— Le vedem, *Icewall*... acum e treaba celor din *Surface Ops*. Tu doar vino pe punte într-o singură bucată. Acesta este un ordin direct.

— Afirmativ, CAG. Să văd ce pot face.

Dar, Tombstone era cu ochii fixați pe grupul de *blipuri* ce se mișca cu rapiditate, apropiindu-se de portavion. Temerile lui Coyote erau justificate. Dacă *Jefferson* și escortele sale nu vor putea opri această formație de moarte supersonică, va trebui să-și găsească în Norvegia un aerodrom amic pe care să aterizeze.

Pentru că peste câteva minute, *Jefferson* s-ar putea să nu mai fie disponibil.

1437 Zulu (1537 ora locală)

Puntea de Comandă, USS *Esek Hopkins*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

USS *Esek Hopkins* era o fregată, una dintre omniprezentele reprezentante ale Clasei *Oliver Hazard Perry* FFG⁹, care jucau un rol atât de important în operațiunile US Navy de oriunde în lume. Mai mică decât un distrugător, dar dotată cu un armament aproape asemănător cu al unei DDG¹⁰ și electronică avansată, avea un echipaj de 200 marinari.

Proiectată pentru lupta antisubmarină, eficiența sa a fost afectată – după cum susțineau criticii ei – de reducerile bugetare, înainte ca prima din clasa sa să fie măcar lansată, *Hopkins* și sora sa FFG tot au reușit să îndeplinească o gamă largă de misiuni, de la escortă tanc de combustibil, până la protecție aeriană, de la ASW la *umflatul mușchilor*.

Uzual, *Hopkins* servea ca parte a ecranului de protecție ASW pentru inima CBG-14, USS *Thomas Jefferson*. Acum portavionul era vizibil ca o imensă umbră gri pe

⁹ FFG – fregată dotată cu rachete ghidate.

¹⁰ DDG – distrugător dotat cu rachete ghidate.

orizontul vestic, la cinci mile babord de etrava navei. Oamenii de la bordul navei se aflau la posturile de luptă încă de acum două ore. Când din stația de amplificare a navei s-a auzit vestea despre lansarea rachetelor inamice, parcă s-a destins brusc un arc comprimat.

— Puntea de Comandă! CIC! Avem o lansare de rachete! Contacte multiple! Contacte multiple, direcția 0-8-5, distanța 1-6-0!

— Mulțumesc!

Commander Don Strachan, căpitanul¹¹ lui *Hopkins*, avea un ton profesional, conștient de efectul ce-l putea avea asupra oamenilor. Era un tip înalt, slab și rigid, în vârstă de 39 ani, originar din Baltimore, care-și începuse cariera ca subofițer pentru că încă nu-și adunase creditele necesare absolvirii colegiului. După ce și-a luat diploma, Strachan s-a înscris la OCS.

Hopkins era prima sa comandă. Gura i se strâmbă într-un rictus atunci când și-a reamintit discuția de la popotă avută cu câțiva dintre ofițerii săi referitor la calitățile navelor din Clasa *Perry* FFG. Nu-i plăcea tendința lor de a lua foc când erau lovite de rachete ucigașe-de-nave. Ei bine, acum erau pe cale să afle cum poate o navă mică să facă față războiului modern.

— Manevra, vino stânga 4-5. Rotații pentru 30 noduri. Controlul armamentului, pregătiți *chaff* și bateria de la tribord. Cuplați R2, modul automat.

Fără a fi necesar, a adăugat totuși:

— Băieți, situația e pe bune, reală.

Sistemul de Armament pentru Apărarea Apropiată – prescurtat CIWS, uzual pronunțat "*sea-whiz*"¹² – era format din propriul său radar, un tun *Gatling Phalanx* cu șase țevi, încărcătoare și control electronic în interiorul unui siloz alb, proeminent, de cincisprezece picioare înălțime. De aici și cealaltă poreclă a sa, "R2D2" precum robotul din *Star Wars*. Arma era montată la pupa fregatei Clasa *Perry*, deasupra hangarului elicopterelor, către helopad. Printr-un ușor viraj la stânga, Strachan oferea pentru CIWS un foarte larg unghi de tragere asupra țintelor.

Era o singură problemă; *Phalanx* a fost proiectat ca ultimă soluție, armă pentru apărarea apropiată, distanța efectivă de tragere fiind de circa 2.100 m, mai puțin de o milă și jumătate. O rachetă de croazieră putea străbate această distanță în doar câteva secunde.

Războiul modern era tot mai puțin o confruntare între oameni și mai mult una a mașinilor contra mașinilor. O bătălie însemna pregătire și o așteptare nesfârșită...

¹¹ Căpitan - a nu se confunda *gradul captain* cu funcția căpitan.

¹² Sea-whiz – umor american: în argou, *whiz* înseamnă *urinare* (*take a whiz*), sau un dispozitiv (pisoar) special pentru femei pentru a urina din picioare.

urmate de câteva secunde de activitate frenetică și terifiantă, viteză și riposte prea rapide pentru ca mintea omenească să înțeleagă în timp real.

Spre est a apărut un *flash* și o dâră de fum alb ce străbătea cerul.

— *Winslow* raportează lansarea de *Sea Sparrow*! a anunțat DuPont din CIC.

— Prea devreme, ce dracu?

USS *John A. Winslow* era o altă unitate din CBG-14, un distrugător cu rachete ghidate ce naviga paralel cu *Hopkins*, la vreo cincisprezece mile spre est. *Sea Sparrow* era o rachetă suprafață-aer cu o rază de acțiune de numai zece mile nautice. *Winslow* tocmai a irosit o rachetă antiaeriană.

— Stai puțin. Căpitane, *Winslow* raportează defectarea sistemului lor Mark 29. Lansare accidentală și defectarea lansatorului. Sunt scoși din joc.

Din ce în ce mai rău... *Sea Sparrow* nu funcționa întotdeauna așa cum era prevăzut. De câteva ori în timpul carierei sale navale, Strachan se alăturase huiduielilor și hohotelor de râs când Puntea de Comandă anunța o lansare test, urmată de un *puff* de fum și o liniște stânjenitoare.

Acum nu a râs nimeni. Tensiunea a crescut palpabil.

Trecură trei minute, punctate de rapoartele *Lieutenant Commander* DuPont, TO¹³ în CIC *Hopkins*. În acest timp, fregata își croia drum cu maxim de viteză către nord, pentru a se interpune între rachete și presupusa țintă, *Jefferson*.

— Primele rachete se apropie la 1-8 mile, a anunțat vocea lui DuPont, după care a urmat o pauză. *Jefferson* raportează că e gata pentru lansare de *Sea Sparrow*. Urmăresc și ei rachetele, distanța 2-3 mile.

— Avem o fixare *Standard*?

— Negativ, *sir*... ba nu! Avem! Fixare *Standard*!

— Sună alarma!

Alarma de rachetă a răsunat zece secunde, un avertisment final adresat celor de pe puntea prova să elibereze zona.

— FOC!

Puntea de Comandă de pe *Hopkins* s-a luminat când racheta montată imediat sub ea pe puntea prova a țâșnit spre cer propulsată de o coloană de foc și fum alb.

— Racheta lansată, a raportat CIC. Reîncărcare...

Secundele se târau, așteptarea fiind un suspans agonizant.

— *Standard* a ratat.

— La dracu! Continuați lansarea!

După alte câteva secunde, o altă lansare a șuierat de pe puntea prova către ceruri, îndreptându-se către orizontul estic. Strachan se surprinse ținându-și respirația.

¹³ TO – Tactical Officer

— 1-2 mile.

În depărtare, pe orizont, s-a văzut un *flash* ca *blitz*-ul unui aparat foto.

— Lovit! a strigat careva de pe Punte.

— L-am ras pe bastard! câțiva au izbucnit în urale.

— La loc comanda! a intervenit Strachan. Continuați!

— *Standard* a lovit ținta! rupse o voce din CIC liniștea. Rachetele rămase se află acum la 1-0 mile.

— Suntem pe direcția constantă 2-6-5, Căpitane, a raportat marinarul de la cârmă.

Asta însemna că *Hopkins* se îndepărta sub un unghi ascuțit față de rachetele ce se apropiau, prezentându-le pupa.

— Rachetele continuă să se apropie, a raportat CIC. Cinci ținte, distanța între 9 și 1-5 mile. Viteza constantă.

— Sunt urmărite cu Mark-75?

Hopkins era dotată cu o turelă *OTO Melera* Mark 75 pe puntea din mijlocul navei.

— Da, sir.

— Foarte bine. Deschideți focul.

Detunăturile lui Mark 75 au început aproape instantaneu, un *bum-pauză-bum-pauză-bum* ce marca tragerea obuzelor de 6 kg, calibrul .62 la frecvența de 75 pe minut. Era proiectat să fie folosit împotriva țintelor de pe țărm, nave sau avioane, iar eficiența sa împotriva țintelor aflate în mișcare rapidă era cel puțin discutabilă. Tunul teleghidat avea o rază de acțiune de 10-11 mile, dar nu avea radar propriu de ochire precum *Phalanx*.

Dar, cel puțin, detunăturile sale făceau așteptarea mai ușoară.

— Distanța 6 mile.

— Puntea, aici CIC! Lansăm *Standard*! și zgomotul asurzitor a învăluit Puntea de Comandă.

— Confirmați CIWS în modul automat!

— Confirmat, Căpitane!

Încă două săgeți de lumină s-au îndepărtat de *Hopkins* și după o pauză de câteva secunde, două de pe *Jefferson*.

Sea Sparrow și *Standard* aveau o probabilitate de lovire de sub 50% asupra țintelor mici și rapide precum rachetele antinavă. Câte vor trece prin baraj?

— CIC, aici Căpitanul. CIWS pe modul manual. Protejați *Jefferson*.

— *Aye-aye, sir*. Distanța între noi și *Jefferson* este acum de 14.000 iarzi.

Opt mile. *Hopkins* se afla chiar între rachetele ce se apropiau și portavionul pe care încerca să-l protejeze.

- Gata pentru RBOC.
- În așteptare, Căpitane.
- Modul ademenire. Foc!
- Lansare *chaff*!

O detunătură înfundată dinspre puntea pupa, ce s-a amestecat printre tunetele constante ale tunului din turelă. Mark 34 era un lansator de *chaff* cu două tuburi instalat la bordul navelor mici din Navy. Numit RBOC (*Rapid-Bloom Off-board Countermeasures*), lansa proiectile cu *chaff* în calea rachetelor. Era posibil ca norii metalizați formați înainte ca radarele ucigașelor-de-nave să facă locarea, să le abată de pe curs.

- RBOC a tras, Căpitane.
- Continuă, fir-ar să fie!

Poate că nu vor reuși să înșele toate rachetele, dar cu cât mai mulți nori vor detona, cu atât le creșteau lor șansele.

Una dintre *Sea Sparrow* de pe *Jefferson* a lovit, detonarea fiind însoțită de un *flash* strălucitor la numai o milă în babordul lui *Hopkins*.

— Patru mile, a raportat CIC. Una fixată pe *Jefferson*. Celelalte încă nu s-au hotărât.

Apoi evenimentele au început să se desfășoare cu viteză supraumană.

1444 Zulu (1544 ora locală)

AS-15 sovietică

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Când rachetele de croazieră au ajuns în zona de căutare radarele lor au intrat în funcțiune. Raza de căutare era destul de scurtă încât numai o singură țintă să apară în fiecare zonă, dar suficient de mare ca ținta să nu poată scăpa cât timp racheta se apropia.

Dar trei ținte s-au arătat acolo unde ar fi trebuit să fie doar una. „Creierul” rachetelor era prea primitiv ca să reacționeze la surpriza apariției unei ținte în plus. Urmând instrucțiunile programate, au început să se fixeze pe cea mai mare și mai clară țintă.

În mod normal, aceasta ar fi fost portavionul, dar *Hopkins* dispersase o trenă masivă de *chaff* în pupa sa în timp ce se deplasa cu toată viteza, *chaff* ce s-a expandat într-un enorm nor reflectiv radar.

Una dintre AS-15 a fost deviată, și fixându-se pe ecoul fantomă, a virat strâns spre sud. Celelalte trei rachete rămase încă urmau să se fixeze, iar la această distanță selecția era controlată de circuitul MTI (*Moving Target Indication*), proiectat să elimine ecourile de la sol și să asigure o fixare fermă pe țintele de suprafață.

Ținte în mișcare. La nivelul mării, *chaff* și-a pierdut repede inerția imprimată de lansare când s-a dispersat într-un nor, apoi a început să cadă cu viteza se unul sau două picioare pe secundă.

Hopkins își continua cursa spre nord-est cu viteza de treizeci noduri, când radarele celor trei AS-15 au ignorat norii de *chaff* și mai îndepărtatul *Jefferson* și s-au fixat pe ea.

1445 Zulu (1545 ora locală)

Hangar, USS *Esek Hopkins*

Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Prima rachetă de croazieră a venit spre tribordul navei, la zece picioare deasupra apei, în timp ce Mark 75 trăgea în neștire, trimițând gheizere de apă în jurul intrusului. Deasupra hangarului fregatei, silozul *Phalanx* se rotea scurt în jurul axei, cele șase țevi aliniindu-se cu ținta ce micșora distanța. Cu un zgomot ca de drujbă, țevile trimiteau câte cincizeci de proiectile de uraniu sărăcit pe secundă.

Nici exploziv, nici radioactiv, fiecare proiectil ucidea perforând rapid corpul țintei. Erau grele, de două ori și jumătate mai dense decât oțelul și se interpuneau în calea rachetei cu viteza de o mie picioare pe secundă. Radarul puls-doppler în banda "J" al *Phalanx*-ului urmărea simultan atât ținta cât și proiectilele, corectând traiectoria acestora după fiecare rafală.

CIWS a tras din nou... a corectat, și a tras încă o dată. A urmat un fulger de lumină, un bang și o ploaie de schije metalice au percutat suprafața apei.

Apoi a očit al doilea contact, dar nu a mai fost timp. Mai rapidă decât viteza sunetului, AS-15 a trecut peste norul de fum al rachetei distruse, îndreptându-se spre pupa lui *Hopkins*. CIWS a avut timp să tragă doar o singură rafală; un proiectil a ciupit unul dintre ampenaje și a trecut mai departe, dând racheta peste cap.

O clipă mai târziu – și înainte ca *Phalanx* să-și poată corecta linia de ochire și să tragă din nou – racheta a izbit tribordul fregatei.

Nu a explodat imediat, ci a perforat pereții hangarului, rupând conductele de combustibil care alimentau cele două elicoptere din dotarea fregatei. Explozia a urmat după o jumătate de secundă. Combustibilul și vaporii revărsați din conducte au

expandat explozia, spulberând efectiv hangarul. Unitatea R2D2 a fost trimisă rotindu-se spre cer în vârful unui gheizer de flăcări portocalii.

A doua rachetă de croazieră a lovit și ea după câteva secunde în suprastructura pătrătoasă, la 22 picioare deasupra liniei de plutire. Proiectată să explodeze după impactul și penetrarea cocii navei, AS-15 a trecut prin pereții metalici ca un glonte printr-o foaie de hârtie, explodând direct sub Puntea de Comandă.

Într-o mistuitoare revărsare de flăcări, *Esek Hopkins* a început să ardă.

Va urma

PREDATOR
DAYTON WARD

DAYTON WARD

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Provincia Quảng Trị, Vietnam – ianuarie 1968

Sergentul Daniel Roland s-a ferit și apoi a sprintat spre stânga, gloanțele spulberând noroiul din urma sa. S-a lipit de trunchiul gros al unui copac, forțându-se

să-și domolească respirația. Focul executat de carabinele **M-16** și **AK-47** sfâșiau aerul din jurul său, punctat de detunăturile ocazionale ale camaradului său, John Coffren. Strigăte de durere au izbucnit de undeva de peste umărul lui Roland, așa că și-a schimbat poziția ca să vadă mai bine. Vocile din dreapta sa indicau de unde ripostau membrii echipei sale prinși în ambuscadă, căutând orice acoperire cât de mică pe care o puteau găsi.

Două siluete s-au aruncat în spatele unui buștean căzut, în dreapta sa, și a văzut țeava *shotgunului* lui Coffren gata să tragă. Originar din nordul Marylandului, tânărul Marine era îndrăgostit de acest tip de armă pe care o prefera unei M-16, iar lui Roland îi convenea faptul. De la distanță

mică, *Remington 870* putea fi devastator în mâinile lui Coffren, iar *Charlie*¹ se afla mai totdeauna foarte aproape.

— Roland! Ești bine?

Strigătul lui Coffren a atras focul tras din junglă undeva în dreapta lui Roland. Dându-și mai pe ceafă pălăria moale în culori de camuflaj, a ochit cu M-16 în acea direcție și a golit magazia carabinei, fără a ști totuși dacă gloanțele lovesc vreo țintă. Simțind că boltul armei rămâne retras în spate, s-a adăpostit înapoi în spatele copacului.

— Sunt bine! a strigat, aruncând magazia goală și căutând una plină în buzunarul vestei de luptă.

A introdus-o în armă și a băgat cartuș pe țevă. Ajustându-și poziția pentru a avea un câmp vizual mai bun, a cercetat desigur căutând pericole și i-a mulțumit Domnului că aveau în spate panta unui deal. Asta reducea posibilitatea ca cei ce făcuseră ambuscada să se strecoare în spatele lor, iar ei curățaseră deja bunkerul ascuns acolo, așa că din direcția aceea nu putea veni nici o surpriză. Dar, Roland știa că cu cât se prelungea lupta mai mult, cu atât creșteau șansele ca *Charlie* să primească întăriri.

Țăcănitul metalic repetat al unui AK-47 pe foc automat a izbucnit de undeva de foarte aproape din vegetația deasă, iar Roland s-a făcut mic când câteva gloanțe au lovit în partea cealaltă a copacului *său*.

— Scotty! Ce-ntâmplă?

În loc să spună ceva, frunțașul Scott Pearson a îngenuncheat în spatele unui trunchi căzut și a tras cu *M-79* în ceva ce Roland nu putea vedea. Proiectilul de mare calibru a penetrat frunzișul junglei și orice corpuri moi care s-au întâmpnat să se afle pe traiectorie.

Ee, acum să vedem.

Auzind strigăte de avertizare în zona de impact a grenadei, Roland și-a ațintit M-16 către voci și a descărcat încă o magazie de cartușe. Coffren s-a alăturat și el cu *shotgunul* și încă cineva, fie Bill Leisner sau comandantul subunității, locotenentul Matthew Byrne, care trăgea cu carabina.

Alte strigăte și ceva ce semăna cu țipete de groază au izbucnit din junglă, din apropiere, urmate de un val de foc de arme intens și susținut. Roland s-a pitit în spatele copacului, dar după câteva secunde și-a dat seama că nici un glonț nu era tras în direcția sa.

Ce dracu?

În dreapta sa, Coffren și Pearson s-au ridicat din spatele bușeanului uriaș unde se adăpostiseră, cu armele ațintite asupra sursei focurilor de armă. Pearson a mai

¹ Charlie – poreclă dată nord-vietnamezilor de către americani în timpul războiului.

lansat o grenadă cu a sa M-79. Cu antrenament și pricepere, Pearson a extras tubul gol din lansatorul de grenade și l-a înlocuit rapid cu un alt proiectil în timp ce Coffren executa foc de acoperire. Apoi Coffren s-a dat înapoi și a căzut la pământ când ceva luminos, galben-verzui, a străbătut desișul și l-a izbit pe Pearson. Roland a avut timp să observe că proiectilul – sau ce-o fi fost – a trecut complet prin om înainte ca acesta să cadă cu brațele inerte.

— Scotty!

Strigând către prietenul său, Roland își distribuia atenția între Pearson, Coffren și desișul copacilor, căutând sursa focului... dar nu a văzut nimic. Mai în adâncul junglei, continuau să se audă strigăte sălbatice și focuri de AK-47, ca și cum ar fi tras în toate direcțiile.

Apoi, totul s-a liniștit.

Nici focuri de armă, nici voci, nimic. Schimbarea abruptă, suprarealistă i-a făcut pe Roland și Coffren să schimbe priviri incredule. Ridicând din umeri, Roland a ieșit de la adăpostul copacului cu arma întinsă înainte. Coffren a imitat mișcările camaradului său apropiindu-se de trupul lui Pearson care zăcea cu brațele în lături și cu rucksackul încă la spate. Dincolo de el, Roland l-a văzut pe caporalul Bill Leisner ridicându-se din locul unde era ascuns într-o mică depresiune. Uniforma îi era acoperită de noroi și frunze.

— Unde dracu au dispărut toți? a întrebat Leisner.

Incapabil să răspundă, Roland a dat doar din cap.

— Pearson e mort, a raportat Coffren, arătând către trupul prietenului său. Nu mă întrebați cum.

Faptul era evident pentru Roland chiar de la distanța la care se afla. Ochii mortului erau deschiși și cu o expresie de șoc, iar rana din centrul pieptului, înconjurată de sânge, piele înnegrită și țesut muscular, era cel puțin de mărimea unui pumn.

Luându-și M-16 în brațe, Leisner a trecut pe lângă cei doi Marines.

— Unde-i Byrne?

Pentru prima oară, Roland și-a dat seama că nu l-a mai văzut sau auzit pe locotenentul Bryce încă de la începutul încăierării.

— Cercetați zona. Găsiți-l!

#

Din punctul său de observare, camuflat în bolta deasă a trei crăci aflate mult deasupra terenului, Nk'mecci supraveghea momentele finale ale încleștării furibunde ce se desfășura jos, sub el. Cele două grupuri, unul de departe depășit numeric de celălalt, au încetat focul, iar grupul mai mare s-a deplasat mai adânc în junglă, cu

numărul substanțial redus atât ca o consecință a luptei, dar și a intervenției sale. Imaginile în infraroșu generate de trupurile combatanților și detectate de senzorii vizuali de pe bio-masca sa i-au dezvăluit lui Nk'mecchi că grupul mai mic era acum redus la doar trei luptători. Ei au supraviețuit confruntării cu inamicul lor de la sol, dar doi căzuseră datorită lui, împreună cu ceilalți câțiva din grupul mare.

Adevărul este că i-ar fi putut doborî pe toți fără nici un efort, dar ar fi fost lipsit de sportivitate. De altfel scopul vizitei sale nu era doar o simplă vânătoare. Asta poate că va fi mai târziu, cu condiția ca circumstanțele actuale să nu se modifice în mod semnificativ.

Privi craniul din mână sa, încă acoperit cu sânge și rămășițe de țesut din trupul căruia îi aparținuse. Curățarea și lustruirea lui înainte de a-l adăuga micii – dar în creștere – sale colecții de trofee va trebui să mai aștepte. Doar cu mare reținere a pus deoparte craniul, agățându-l într-un ciot de ramură chiar deasupra capului său. Cât despre ceilalți pe care tot el îi doborâse, lui Nk'mecchi îi displăcea ideea de a-i lăsa la cheremul formelor animale locale care să-i consume. Dacă va fi posibil, se va întoarce după trofee înainte de a părăsi această lume.

Cu mișcări încete, deliberate, Nk'mecchi și-a verificat rănille făcute pe când se afla pe sol. Îndepărtându-și mâna stângă de trup, a văzut că sângerarea se diminuase. În ciuda camuflajului său, nu a putut evita să fie rănit de proiectilele armelor umane. Organele vitale păreau neatinse, dar rănille de pe trup și picioare necesitau îngrijire imediată, măcar pentru a preveni infecția. Rana de la picior ar fi fost simplu de tratat, chiar dacă era dureroasă, dar trebuia să scoată proiectilul din interiorul țesutului. Mișcărilor i-ar fi putut fi încetinite pe termen scurt, deși nu era nimic ce n-ar fi putut să îndure.

Echipamentul său reprezenta o altă problemă. Celula energetică a costumului de camuflaj fusese lovită și ea, iar acum acesta funcționa doar intermitent. A continua să fie folosit în acest stadiu de avariere putea atrage atenția mai mult decât dacă se deplasa fără el, așa că Nk'mecchi a optat să-l dezactiveze. De la înălțimea la care se afla, putea evita detecția cu mare ușurință. Pe de altă parte, această nouă restricție va crește provocarea legată de îndeplinirea misiunii.

Nu era prima vizită a lui Nk'mecchi pe această planetă. Cu multe cicluri în urmă, ca tânăr *Yautja* – neinițiat încă în sângeroasa vânătoare-combat – îi însoțise pe tatăl și fratele său mai mare la vânătoare. Alegerea locației era în general diferită atât ca teren, cât și ca temperatură, iar armele indigene și tehnologiile erau pe atunci oarecum mai puțin avansate. Acum, însă, umanii urmăriți și uciși în timpul acestei sesiuni de vânătoare erau angrenați în propriul lor conflict, dar la o scară mult mai mare în ceea ce privește numărul și nivelul nebunesc de violență și distrugere. Vânătoarea fusese

fructuoasă, cei trei *Yautja* colectând numeroase trofee și alte artefacte-memento care să marcheze ocazia.

Pentru această excursie, Nk'mecci a călătorit singur pentru prima dată, așa cum era obiceiul pentru vânătorii care au vărsat sânge. Rapoartele de cercetare preliminară referitoare la conflictul din această lume a atras mult interes și mulți *Yautja* se înghesuiau pentru șansa de a revizita terenuri atât de fertile pentru vânătoare. Oportunitatea oferită de clanul său de a investiga această regiune a planetei nu putea fi ignorată, iar realizarea acesteia de unul singur era de asemenea considerat a fi un fel de test.

Bazat pe observațiile făcute încă de la sosire, Nk'mecci a tras concluzia că în timp ce forțele invadatoare erau mai bine echipate și aveau armament și vehicule care lipseau adversarilor, combatanții ce păreau a fi paznicii acestei regiuni o apărau bine. Existau indicii de influență și asistență din partea unei a treia părți, care și ea deținea arme mai bune și tehnologie, dar rolul lor părea a fi limitat și redus la zone mult depărtate de aceasta. Nk'mecci a presupus că situația se putea schimba, în funcție de cât de mult va dura acest conflict. A decis că observarea acestuia va fi fascinantă.

Deocamdată, cei care se apărau păreau a fi mai adaptați bătăliei cu care se confruntau. Nk'mecci presupunea că obișnuința cu terenul era principalul avantaj al acestor luptători. În timp ce le observa mișcările, a descoperit rețeaua subterană de tunele și pasaje care păreau a fi cu totul necunoscute invadatorilor. Tactica era eficientă, pentru că permitea apărătorilor să transporte personal și material prin jungla neiertătoare aproape fără a fi detectați și cu viteze mai mari decât adversarii lor. Nu era chiar un element egalizator în marea schemă a lucrurilor, dar le făcea mai interesante.

Cât despre invadatori, ei păreau să fie excesiv de încrezători în superioritatea armelor și echipamentului lor. S-au infiltrat în zonele inamice ale imensei și implacabile jungle, în număr mic, folosindu-și mijloacele aeriene primitive pentru a transporta combatanți din locații sigure în aceste zone îndepărtate. Se mișcau cu relativă invizibilitate, executând acțiuni de recunoaștere. Poate că adunau informații pentru ca mai târziu să fie utilizate de forțe mai numeroase cu scopul mai convențional, de securizare a terenului și a resurselor. Asta avea sens din perspectivă strategică, dar numai timpul va valida această teorie; timp pe care Nk'mecci nu-l avea.

Sub el, umanii din grupul mai mic s-au adunat în jurul rămășițelor comandantului lor, fără îndoială pentru a deduce ce s-a întâmplat. A fost ceva simplu pentru Nk'mecci să identifice liderul fiecărui grup și să-i elimine din ecuație, permițând combatanților rămași să proceseze și să facă ajustări care să le schimbe statusul pentru ca el să le poată studia reacțiile. Această acțiune nu a fost în parametri inițiali ai misiunii sale, dar rămânea în sfera acceptabilă de deviație. Asemenea

oportunitate nu trebuia irosită, mai ales dacă oferea observații pertinente despre subiecții vânătorii.

Ce vor face acum?

#

Studiind cadavrele, lui Roland i-au trebuit câteva clipe în plus ca să se asigure pe sine însuși că chiar se uita la rămășițele comandantului său de patrulă, Matthew Byrne.

Brățara de alamă de la încheietura pumnului drept al locotenentului – un cadou făcut din tubul unui vechi obuz de către un camarad vietnamez din Forțele Speciale Degar – era un element de identificare a lui Byrne mai bun decât propriul său chip, care era absolut de nerecunoscut datorită lipsei totale a craniului. Se părea că fusese tăiat sau smuls cu forță împreună cu întreaga coloană vertebrală. Cum a fost posibil așa ceva? Peste tot era sânge, roșu-închis și lucitor, scurs din trupul lui Byrne și care-i îmbiba uniforma și echipamentul. Duhoarea emanată de conținutul vezicii urinare și al intestinelor golite era copleșitoare, și Roland se străduia să respire pe gură. Ridică de jos carabina M-16 a locotenentului și o cercetă.

— Nu a tras nici măcar un singur foc.

Scoase magazia complet plină și o puse într-unul dintre buzunarele bluzei sale verzi, de uniformă.

— *Gălbejiții* au făcut asta? a întrebat caporalul Bill Leisner, care, împreună cu Roland, avea postul de pușcaș în cadrul patrulei. Roland a sesizat incertitudinea și frica din vocea celuiilalt Marine.

— Cine altcineva? dar Roland dădea neîncrezător din cap. Ceea ce nu pricep este *cum*. Noi am fost în afara liniei de foc unii față de alții... cât? Un minut?

Incapabil să-și ia ochii de la silueta mutilată a lui Byrne, a studiat distrugerile grave suferite de trupul locotenentului. John Coffren a fost cel care l-a găsit, la aproape 20 m de locul unde stătea Roland când s-a declanșat ambuscada, și bizara serie de evenimente care a însoțit-o și a avut ca rezultat moartea lui Scotty Pearson și, pare-se, a locotenentului Byrne.

— Ceea ce vreau să știu este de ce fugeau? a întrebat Coffren. I-ați auzit, nu? Ceva i-a speriat de s-au căcat pe ei.

Roland a dat din cap. În plus față de trupul lui Byrne, patrula a găsit opt soldați Viet Cong morți răspândiți în junglă. Pozițiile trupurilor lor indicau că nu toți muriseră ca rezultat al focului executat de patrula *recon* în timpul atacului. Patru au fost uciși la oarece distanță față de locul unde Leisner a determinat că a fost setată ambuscada, iar unul dintre ei murise în manieră asemănătoare cu Pearson, cu o rană uriașă ce-i traversa pieptul drept în mijloc.

Ce dracu făcea o astfel de rană?

— Nu putem rămâne aici? spuse Coffren. Avortonii pe care nu i-am împușcat se vor întoarce... și își vor aduce și niște prieteni.

Roland a aruncat o privire cercetătoare spre bunkerul de pe panta dealului. Absolut invizibil prin vegetația deasă a junglei, era un adăpost construit din bușteni și crengi cu frunze care făceau ca structura să se piardă în peisaj. Camuflajul era atât de eficient încât avangarda patrului, Leisner, era cât p-aci să treacă pe lângă blestemăție. A fost o descoperire neașteptată care nu avea nici o însemnătate imediată sau potențială, deși ambuscada era un argument suficient pentru a dovedi că *Charlie* trebuie să fi știut că ei vor fi aici ca să investigheze.

Asta era destul ca să-l neliniștească pe Roland, mai ales în lumina misiunii lor de a găsi orice dovadă a existenței unui lagăr de prizonieri aflat undeva în această parte de nord a provinciei Quảng Trị. Zvonuri despre un asemenea lagăr au circulat de câteva luni fără nici o dovadă în sprijinul lor, dar problema s-a încins când s-a aflat că un pilot din Air Force doborât undeva în zona demilitarizată era fiul unui influent senator american. Dacă în această zonă exista un lagăr POW², era un loc logic unde să fie dus un pilot, presupunând că mai era în viață.

Destul de familiarizat cu regiunea, atât din studiul hărților și a fotografiilor ca și din timpul petrecut la supravegherea de la sol și din aer, Roland era sigur că aici nu era nici un lagăr. Dar, ordinele erau ordine, și echipa sa a fost detașată de urgență să investigheze. Spre deosebire de patrurile *Recon* obișnuite, aceasta a fost planificată ca o incursiune scurtă de tip *intră-și-ieși* în/din zonă, cu o echipă de cinci oameni pentru ca să fie ușoară, rapidă și mobilă. Patruzeci și opt de ore în teren după inserția din zorii zilei pentru a valida sau infirma informațiile despre lagărul POW și apoi extracția, de sperat fără a atrage atenția inamicului.

Planul a funcționat în cea mai mare parte a celor 36 ore înainte de a intra în budă, așa cum Byrne și Pearson dovedeau.

— Când ne întoarcem, adu-mi aminte să le-o trag ăloră de la S-2³, a cerut Coffren. Ziceau că zona asta e liniștită.

Roland a mormăit aprobator. Informarea pregătitoare pentru misiune nu a indicat nici o activitate inamică semnificativă în această zonă, presupunere care s-a spulberat ca un fum. Acum, întrebarea era cât de incorecte erau informațiile.

— Dacă soldații ăștia fac parte dintr-o unitate mai mare, spuse, atunci suntem în rahat pân-la gât.

— Până la gât și cu hemoroizi în cur, a replicat Coffren.

² POW – prisoner of war – prizonier de război.

³ S-2 – Serviciul de Informații.

Își făcea singur de lucru căutând loc liber în buzunare și în rucksack pentru magaziile cu cartușe suplimentare.

Împreună cu Roland și Leisner și-au împărțit muniția rămasă asupra lui Byrne și Pearson. Coffren și-a asumat și sarcina îngropării armelor celor morți și a celorlalte echipamente ce nu le mai erau de folos.

— Cred că am fost norocoși, spuse Roland. Dacă ei chiar știau că venim și ar fi avut timp, ar fi executat o ambuscadă mai mare și ne-ar fi terminat.

Viet Cong erau notorii pentru tacticile de ambuscadă, care implicau o organizare elaborată ce ținea cont de orice, de la starea vremii la relieful terenului, și implicau recunoașteri și urmărirea activităților care puteau dura ore sau chiar zile ca să aducă informații utilizabile în pregătirea atacului asupra forțelor vizate. Totuși, asta nu excludea micile efective care-și constituiau propriile patrulare de recunoaștere și care se foloseau de avantajul timpului și oportunității pentru a-și realiza propriile ambuscade.

— Poate că acum le-am tras-o, dar data viitoare? Or să ne tăbăcească curul. Trebuie să ne cărăm. ACUM.

Roland și-a șters sudoarea de pe față. Chiar și cu temperaturile mai scăzute din ianuarie, jungla continua să fie fierbinte și umedă.

— Păcat că nu putem chema o extracție.

Conform ordinelor, nici unul dintre ei nu era dotat cu un aparat de radio. Misiunea lor trebuia să fie atât de *invizibilă* încât după mintea celor de la HQ⁴ chiar și numai monitorizarea comunicațiilor presupunea un risc prea mare. Desigur, asta făcea imposibilă chemarea unui elicopter pentru extracție înainte de timpul și locația prestabilite pentru rendezvous. Ca și ceilalți, Roland a memorat aceste informații în loc să le marcheze pe harta pe care o avea în buzunar, în ideea că putea fi capturat sau ucis, iar mapa era găsită de soldații inamici. Știa că poate naviga cu harta și busola până la zona de aterizare. Trebuiau doar să ajungă acolo la timpul prestabilit. Dacă din diverse motive nu reușeau acest rendezvous, mai era un termen și o altă locație LZ. După asta? Erau în budă.

Deci, să o luăm la picior.

— Băieți, a spus Leisner, care se afla la câțiva metri depărtare. Ia priviți aici!

Roland își puse în bandulieră M-79 al lui Pearson și grenadele rămase la spate, apoi, împreună cu Coffren se alătură camaradului lor. Roland a văzut primul ce anume i-a atras atenția celui alt Marine. Era trupul unui soldat vietnamez ucis într-o manieră similară cu Pearson și celălalt Cong. Corpul zăcea cu fața-n jos, iar prin gaura din trup se vedea pământul de sub el.

Coffren s-a încruntat.

⁴ HQ – Headquarter – comandament.

— Băi, vreunul dintre voi a luat la pachet un lansator de grenade reactive fără să-mi spună și mie?

— S-ar putea să fie comandantul lor, spuse Roland, îngenunchind lângă cadavru și arătând epoletul de pe umărul stâng al acestuia.

După verificarea bagajului de bombe-capcană, l-a deschis. Conținea în cea mai mare parte hârtii, împreună cu două hărți, pe care i le-a dat lui Leisner.

— Măi, să fie, exclamă acesta după ce le studie un minut. Este o hartă a provinciei și a zonei înconjurătoare. Uite ce este marcat.

Cu cât vorbea mai repede, cu atât se făcea simțit mai mult accentul său distinctiv din Upper Middvest.

Aplecându-se ca să arunce o privire mai îndeaproape, Roland a recunoscut câteva repere de teren și niște baze militare vietnameze și americane din apropierea zonei demilitarizate. Nu înțelegea mare lucru, dar vedea liniile trasate către locațiile aflate sub controlul Statelor Unite precum Đông Hà, Da Nang și Quảng Trị City, împreună cu numeroase altele trasate peste Vietnamul de Sud.

— Ce vor astea să fie? a întrebat Coffren.

— Cred că este un cod, a ridicat din umeri Leisner.

El era translatorul oficial al patrului și putea vorbi și citi în vietnameză, inclusiv în câteva dintre dialectele ciudate. După o clipă a făcut ochii mari.

— La dracu. Cred că ar putea fi un plan de atac.

— Unde?

— Peste tot. Pare a fi o ofensivă generală, spuse, împăturind harta.

— Când? a întrebat Coffren.

— Nu știu. Nimic de aici nu indică o dată sau o oră.

— Să fie atacurile pe care tocmai le declanșaseră?

Amintirea recentului asalt de acum câteva zile cu mortiere și rachete asupra bazei Quảng Trị și a altor obiective americane, înainte de plecarea lor în această misiune, era încă proaspătă în mintea lui Roland.

Leisner nu părea convins.

— Asta pare ceva mult mai mare. Ceva uriaș.

— Le luăm cu noi.

Roland puse în geantă hărțile.

— Careva mai deștept ca noi o să le analizeze după ce ne întoarcem. Mai avem 12 ore ca să ajungem la LZ. Hai să ne cărăm dracului de aici.

#

Cei trei umani înaintau spre o capcană.

Ascuns sus deasupra solului junglei și folosindu-se de întunericul ce se lăsa, precum și de bolta deasă a copacilor, ca să rămână nevăzut, Nk'mecci urmărea cum evoluează geneza atacului. Sensorii din bio-mască i-au arătat semnătura termică a 12 trupuri care manevrau să ajungă în poziție, departe de o cale ferată îngustă ce se strecura pe sub bolta de vegetație către un drum mult mai larg folosit de vehicule terestre. În cealaltă direcție, a observat că jungla lăsa loc unei zone largi, deschise, dominată de iarbă înaltă. Pe baza observațiilor sale asupra înaintării grupelor mici prin regiune, Nk'mecci suspecta că acest luminiș ar putea fi locația desemnată pentru retragerea cu unul dintre vehiculele lor aeriene.

Fascinat, vedea cum grupul mai mare inspectează zona, ca și cum ar fi anticipat calea de deplasare a celorlalți înainte de a lua poziții de tragere sub vegetația deasă. Grupul hotărâse o formație simplă de deplasare, în șir, cu armele îndreptate spre vectorul de apropiere pe care se așteptau să-l folosească adversarii lor. Punctul central al grupului a fost aranjat în lungul a ceea ce trebuia să fie un flanc, presupunând că țintele urmează calea curentă prin desiș. Nu era o tactică străină de schemele utilizate de Nk'mecci ca tânăr și neexperimentat *Yautja*, pe când învăța metodele de vânatoare pe planeta natală, sub tutela tatălui său. Aceste scheme erau destinate pentru urmărirea și uciderea animalelor mari, dar experiența l-a învățat că erau la fel de utile și împotriva unor prăzi mai inteligente. Cum părea să fie cazul aici.

Nk'mecci și-a schimbat poziția, și și-a ajustat sensorii vizuali ai bio-măștii pentru a crește gradul de mărire. Trioul de invadatori era acum vizibil, deplasându-se neștiutori către locul unde urma să fie setată ambuscada. În ziua precedentă a urmărit înaintarea lor până când aceștia s-au oprit într-o poziție defensivă atunci când s-a lăsat întunericul. Abia atunci a detectat el prezența forței inamice. Cei trei urmau acum un curs paralel cu calea ferată din junglă, ceea ce le permitea să folosească desișurile ca ascunzătoare. Nu se deplasau direct către luminișul cu iarbă, dar singurul motiv logic pentru a fi în această regiune, bazat pe comportamentul lor anterior, era un rendezvous imediat după ivirea zorilor. Totuși se mișcau camuflat și cu deosebită prudență, părând să n-aibă habar de ce-i așteaptă. Dacă totul se desfășura conform planului, atacatorii își vor doborî prada cu ușurință.

Ambuscada va fi un măcel.

#

Soarele firav al zorilor strecurat prin bolta copacilor, era singura sursă de lumină. Era suficientă pentru Roland ca să poată vedea pământul din fața sa. Înaintând cu o încetineală deliberată, făcea cu grijă fiecare pas, oprindu-se de fiecare dată pentru a asculta și căuta semne de pericol. Peste tot răsunau sunetele făcute de insecte și de

păsările ciudate care umpleau aerul, dar altfel, singurul lucru ce se făcea auzit era propria sa respirație, pe care se lupta să o țină neauzită și regulată.

Aproape că au ajuns.

O zi măcinătoare de nervi petrecută în traversarea junglei, urmată de servicii defensive de pază care să-i ajute să treacă peste durata nopții, l-au adus în starea asta. Dacă a interpretat corect harta, se aflau la mai puțin de o oră de punctul primar de extracție. Șaizeci de minute și vor fi în elicopter, îndreptându-se înapoi, la bază.

Le vor simți ca pe o eternitate.

Incapabil să adoarmă, Roland și-a petrecut ceasurile încercând să-și ordoneze gândurile. La întoarcere, vor avea multe de raportat, mai ales despre armele ciudate care i-au ucis pe Byrne și Pearson. Oare rușii să le fi livrat vreo tehnologie nouă celor din Cong? Asta nu explica moartea soldaților vietnamezi, dar ele trebuie să fi venit de undeva. Cine era responsabil?

Cei de la Informații își vor da seama.

Două șuierături joase, scurte, venite din spate, l-au făcut să încremenească cu un picior în aer. Avertismentul abia audibil al lui John Coffren i-a spus că celălalt Marine a văzut sau auzit ceva. Cu o încetineală agonizantă, Roland și-a pus piciorul pe pământ, înainte de a se ghemui el însuși. Odată jos, s-a întors doar cât să-l vadă pe Coffren. Frunțașul era pitit la cinci metri în urma sa, cu țeava *shotgun*ului sprijinită pe antebrațul stâng. În urma lui și separat de un interval similar, Bill Leisner se lăsase într-un genunchi, cu M-16 gata să deschidă focul. Coffren, cu privirea la Roland, și-a arătat ochii, apoi a gesticulat către jungla din fața lor.

Inamic descoperit.

Răsucindu-se pentru a privi în direcția indicată, Roland a cercetat jungla, căutând mișcare sau orice altceva ce nu-și avea locul acolo; ceva umbre sau forme care să pară că nu aparțin mediului. Deși ochii și urechile îi spuneau că acolo nu se află nimic, fiecare mușchi și terminație nervoasă semnalau pericolul. În ciuda eforturilor sale susținute, Roland simți că respirația i se accelerează de emoție, iar pulsul îi bubuia acum în timpane. Cu ochii holbați, strângea tot mai tare mânerul armei M-16.

Ceva nu e-n regulă, fir-ar să fie!

Crackul unei ram de copac, aflat la vreo 10-13 m depărtare, a fost ca o împușcătură ce a sfâșiat liniștea din jurul lor. Roland și-a întors capul în toate părțile pentru a descoperi sursa, prinzând semnul a ceva ce se mișca printre ramurile unui copac înalt. O siluetă întunecată extinsă ca și cum încerca să nu cadă. Fără a se gândi, Roland și-a ridicat carabina M-16 în direcția aceea.

Prea târziu. Altcineva a tras primul.

Focuri de AK-47 trase din diverse locuri din desiș au spart aerul nopții. Roland s-a aruncat la pământ, privind în spate să vadă dacă Coffren și Leisner i-au urmat

exemplul. În fața sa, focurile de armă au continuat, dar acum erauacompaniate de... altceva?

— Auzi asta?

Era vocea șoptită a lui Coffren. Își îndreptă *shotgunul* către haos.

— E chestia care l-a ucis pe Pearson. Sunt sigur.

Roland și-a dat seama că prietenul său are dreptate. *Flash-uri* de lumină verde, ca cele de la trasoare, dar mai mari și cu viteză mai mică, *cădeau ca ploaia* din copaci. De fiecare când unul dintre globurile de lumină pulsatorie loveau ceva, detonau precum dinamita, iar Roland a văzut o siluetă expusă de una dintre explozii.

— Ambuscadă, spuse Leisner, care s-a târât mai aproape de camarazii săi. Isuse, aproape că am intrat în ea.

Sursa luminii ciudate era locul dintr-un copac unde se concentra focul carabinelor AK-47, și Roland o altă siluetă, mare, mișcându-se cu viteză și agilitate printre ramuri. Cine dracu se putea mișca în acest mod?

Din desigurile din apropiere au izbucnit strigăte, voci pline de teamă ce strigau în vietnameză,acompaniate de împușcături. De data aceasta gloanțele veneau în direcția lor, așa că Roland și ceilalți s-au trântit la pământ.

— Cred că ei știu că suntem aici, spuse Leisner.

Roland își schimbă carabina cu aruncătorul M-79 legat deasupra rucksackului. După ce l-a deschis a introdus o grenadă înalt-explozivă luată din banduliera recuperată de la Scotty Pearson. Leisner trăgea deja rafale asupra desigurului, cu M-16 a sa, iar Coffren a adăugat patru lovituri cu *shotgunul* Remington. Ridicându-și capul, Roland a văzut doi soldați inamici ghemuiți în spatele unui trunchi căzut.

— Foc!

A ochit cu M-79 și a apăsăat pe trăgaci. După o secundă grenada a lovit trunchiul în fața celor doi inamici și a detonat. Roland i-a văzut pe amândoi căzând în afara câmpului său vizual. Pentru prima oară, și-a dat seama că celelalte împușcături au încetat.

— Câți? a întrebat, lăsându-se într-un genunchi.

Coffren, proptit cu umărul stâng de un copac gros, introducea cartușe noi în magazia *shotgunului*.

— La început au fost zece sau doisprezece. Acum... habar nu am.

— Acolo! a strigat

Leisner, ridicând țeava M-16 asupra unei ținte aflată mult deasupra pământului. Roland a urmărit direcția de ochire și a văzut o siluetă întunecată strecurându-se printre ramurile înalte. *Creatura* era uriașă, mult mai mare decât un om, și sărea peste crengile îndepărtate mult mai tare decât putea orice persoană normală. Mărimea și agilitatea erau dublate de viteză, aproape prea mare pentru a o putea urmări. Coffren își descărca *shotgunul* în ea, iar Leisner a golit magazia de cartușe a M-16. Nici unul

dintre gloanțe nu păru să-și fi nimerit ținta, în timp ce silueta sărea din creangă în creangă. Reîncărcând M-79 cu proiectile tip *buckshot*, Roland și-a îndreptat arma exact când creatura s-a oprit la mai puțin de 10 m depărtare, iar pe umărul ei stâng a văzut o chestie pivotând în direcția lor ca pentru ochire.

— Atenție!

Avertismentul a fost dat prea târziu, pentru că un glob de energie verde a țâșnit din ciudatul dispozitiv, lovindu-l pe Leisner și trântindu-l pe spate. Roland a văzut gaura enormă din pieptul caporalului și pământul prin ea.

Pălăria de camuflaj i-a alunecat de pe cap descoperindu-i ochii larg deschiși, dar lipsiți de vedere.

— NU!

Roland a ochit cu M-79. Înainte de a lansa, a avut timp să observe înfățișarea bizară a creaturii – o cască care-i acoperea fața și haine precum o plasă ce-i acoperea trupul masiv, musculos. Avea și o centură și un ham dotate cu numeroase obiecte, total necunoscute lui Roland.

Ce dracu e asta?

A apăsat trăgaciul; creatura a început să se miște, dar grenada a fost mai rapidă. Norul expandabil de bile din *buckshot* au lovit-o în plin, în piept, și au trântit-o la pământ.

Rămas fără proiectile de tip *buckshot*, Roland a reîncărcat lansatorul cu una dintre grenadele înalt-explozive. A ochit cu arma locul unde căzuse *creatura*. Mai era în viață? De unde a apărut? Începu să înainteze, dar s-a oprit când a simțit mâna lui Coffren pe umăr.

— Ascultă! a șoptit acesta, arătând spre cer. Elicoptere.

#

Durerea era severă, dar suportabilă.

Nk'mecci s-a răsucit pe o parte, fiecare mișcare prin care lua cunoștință se starea sa fiind o mică agonie. Norul de proiectile i-au provocat o serie de răni pe trunchi și extremități. Bio-masca sa a rămas funcțională, permițându-i să-i vadă pe cei doi umani rămași cum se afundă și mai mult în junglă. Judecând după mișcărilor lor, au renunțat la prudență în schimbul vitezei către locul de salvare. În depărtare, Nk'mecci a auzit sunetul familiar al unui vehicul aerian al umanilor, care se apropia cu fiecare clipă.

Își blestemă lipsa de atenție. Descoperit de unul dintre soldați care aștepta în ambuscada pregătită adversarilor, nu i-a mai rămas decât să-i neutralizeze pe umani.

Ceea ce nu a anticipat a fost o creangă de copac care a cedat sub greutatea lui. Ruptura a atras atenția tuturor, și, fără posibilitatea de a se camufla, Nk'mecci a fost forțat să se apere. I-a doborât pe aproape toți cei din ambuscadă, restul fiind uciși de adversarii lor. Faptul că uciderile au fost necesare și nu sportive era ceva dezamăgitor. Mai erau trei umani rămași, dar șansele de a-i doborî și pe ei scăzuseră.

Ei, măcar, pot fi o ultimă șansă, dar mai era el apt pentru această sarcină? Un medicament din trusa sa medicală era un stimulent puternic și îl ajuta să mențină durerea la un nivel suportabil, dar vindecarea rănilor necesita resursele de la bordul navei sale. Dar întoarcerea acolo însemna renunțarea la ultima șansă de a obține trofee.

Pentru un vânător cu experiență – de orice nivel – nu exista decât o singură alegere.

#

Roland trase cuiul grenadei fumigene și o aruncă spre centrul luminișului. Aceasta a dispărut în iarba înaltă și a început să degaje un fum galben, culoarea desemnată ca semnal pentru extragere. În câteva secunde un nor de fum s-a extins, ridicându-se spre cer.

— Vin, spuse Coffren din locul unde era ghemuit lângă Roland, în liziera de pe latura sudică a luminișului.

Roland a simțit cum un fior de ușurare începe să-l învăluie pe când urmărea primul elicopter *Bell UH-1* apare deasupra copacilor din apropiere și face o tură pe deasupra zonei, zburând jos și repede. Portiera laterală era deschisă și un mitralior stătea în spatele unei M-60 îndreptată spre sol, în căutarea oricărei amenințări. Dacă ceva, orice, care ar fi părut să reprezinte un pericol pentru elicoptere, Roland știa că mitraliorul ar fi dezlănțuit furia mitralierei asupra junglei de dedesubt.

— Pregătește-te.

Ducându-și M-79 pus peste piept și M-16 în mână, Roland își distribuia atenția între copacii din spatele său și al doilea *Huey* care manevra la vedere. Spre deosebire de companionul său, care rămăsese deasupra zonei de aterizare pentru a asigura securitatea, acesta a executat o coborâre rapidă către luminiș. Roland a așteptat până ce *Huey* a fost la circa 7 m de sol și l-a plesnit pe spate pe Coffren:

— Haide!

Amândoi au sprintat dintre copaci în spațiul deschis. Roland număra secundele cât elicopterul zbura la punct fix la doar vreun metru deasupra pământului. Curentul de aer provocat de rotația mării elice culca iarba, asigurând o cale de apropiere degajată pentru cei doi Marine care sprintau spre elicopter. Toate celelalte sunete erau acoperite de motoarele lui *Huey*, pe care pilotul le și accelera deja în anticiparea decolării.

Apoi... Roland a văzut globul de energie verde lovind și trecând prin Coffren, dar fără să audă și zgomotul făcut de ciudata armă care l-a ucis.

— John!

Coffren, deja mort, cădea la pământ, iar mitraliorul de pe *Huey* și-a rotit țeava mitralierei ca să riposteze cu foc. Roland a trebuit să se arunce pe burtă pentru că un torent diavolesc de gloanțe din M-60 zburau către ceva ce el nu putea vedea. Roland se răsuci, îndepărtându-se de cadavrul lui Coffren, apoi se ridică într-un genunchi ca să tragă și el cu M-16 asupra lizierei. Chiar atunci, un alt glob de foc verde a străbătut de-a latul luminișului. L-a ratat, totuși a fost destul de aproape încât să-i șteargă umărul stâng. Focul ca de metal lichid a explodat în punctul de impact, iar el a fost trântit în iarbă. M-16 i-a căzut din mână și a căzut dur peste lansatorul de grenade pe care îl avea încă peste piept. În cădere auzi *crackul* a ceea ce părea a fi o coastă ruptă.

O privire către marginea luminișului i-a permis să vadă misterioasa formă – *creatura* – ieșind de la adăpostul vegetației la vreo 40 m depărtare. Chiar de la această distanță, Roland a observat fluidul galben-verzui ce se scurgea din numeroasele răni din piept și brațe. Indiferent ce o fi fost, sigur nu era umană. Era ca un coșmar devenit realitate.

Arma cea ciudată montată pe umărul *creaturii* s-a rotit ca să ochească către cer. Nu era nici timp nici posibilitate ca Roland să-i avertizeze pe piloți înainte ca arma să lanseze un torent de energie verde către cer. Trei globuri de foc au lovit elicopterul, unul chiar în compartimentul motorului, iar *Huey* a explodat în aer, dezmembrându-se în timpul căderii la pământ. A dispărut între copacii din partea de nord a LZ, unde o a doua detonație a trimis spre înalt vălătuci de foc și fum negru. În spatele său, Roland îl auzea pe mitraliorul de pe *Huey*-ul rămas, răcnind pe deasupra zgomotului făcut de motor.

— Haide, omule! Trebuie să plecăm!

Fără acoperire aeriană, elicopterul era în mare pericol să fie atacat dintr-o ambuscadă dintre copaci. Pilotul voia să se care naibii de aici, iar Roland era conștient că dacă nu se mișcă, riscă să fie abandonat.

Și-atunci creatura a atacat în fugă.

Nu tot atât de rapid cum o văzuse Roland mișcându-se mai înainte, creatura era totuși capabilă încă să evite focul tras de mitraliorul de pe *Huey* cu a sa M-60. A lansat

un urlet gutural ce a putut fi auzit de Roland chiar și peste zgomotul motorului elicopterului, alergând în zigzag și evitând gloanțele cu o viteză neobișnuită.

Roland a ignorat îndemnurile mitraliorului de a se urca la bord... la fel și durerea din umăr și din coasta ruptă. Fiecare respirație era ca și cum cineva îl înjunghia într-o parte. Strângând din dinți, a ridicat M-79. Fără să gândească, fără chiar să ochească, a orientat lansatorul către *creatură* și a tras.

Grenada a căzut prea scurt, poate cu vreo trei metri în fața *creaturii*, dar când a detonat, explozia a fost suficientă să o doboare din picioare. Brațele și picioarele s-au mișcat dezarticulate în lături atunci când a căzut la pământ, ascunsă în iarba înaltă. Mitraliorul de pe Huey a *ras* zona cu M-60, în timp ce Roland alerga către portiera deschisă.

S-a oprit brusc când mitraliorul a fost izbit de un alt glob verde, corpul zburându-i prin portiera de pe partea cealaltă a fuselajului. În cockpit, pe fața pilotului a apărut o expresie de oroare înainte ca întreaga parte a canopiei să dispară într-o explozie de foc și plexiglas care a fost învârtăjită de acțiunea palelor rotorului, iar Roland s-a aruncat în iarbă ca să evite să fie lovit de șrapnele.

Al treilea proiectil din arma cea bizară a lovit cockpitul ucigând și copilotul, iar Roland n-a putut face nimic decât să privească.

O umbră a căzut peste iarba din fața sa și Roland s-a întors ca să vadă... *creatura* stând peste el. Era masivă, cu mâinile terminate cu gheare supradimensionate, deloc umane. Brațul stâng îi atârna într-o parte, și același fluid galben-verzui pal curgea dintr-o duzină de răni răspândite pe tot trupul. Chiar și casca cea ciudată pe care o purta ca să-și acopere chipul era avariata, parcă *stropită* de șrapnelele grenadei.

Respirația era greoaie, forțată, și deși părea că-l poate ucide fără prea mult efort, Roland nu simțea o reală răutate din partea *creaturii*. Îl studia ca și cum el nu era nimic mai mult decât un specimen de laborator, sau chiar o insectă.

— Ce naiba ești tu?

#

Nk'mecci era pe moarte.

Rănile sale provocate de explozia grenadei, adăugate la cele deja existente, vor fi fatale dacă rămân netratate. Atât măcar învățase și el de la echipamentul medical automat de pe navă. Onoarea nu-i permitea să se folosească de asemenea facilități ca să-și vindece trupul muribund. În timp ce misiunea și-a îndeplinit-o – înregistrările acesteia vor ajunge acasă cu sau fără el în viață – a eșuat cu vânătoarea. Cineva ar putea argumenta că exercițiul era nesanționabil, și de aceea nu constituia subiectul regulilor și codurilor studiate de toți novicii *Yautja*. Nk'mecci a ales să nu profite de o

interpretare atât de lipsită de credință a ritualelor care au definit neamul său de nenumărate generații.

El a eșuat. De aceea, viața sa era pierdută de drept.

Stând la controalele navei sale, Nk'mecci a studiat fluxul de informații care erau retransmise către dânsul prin rețeaua navei de scanere și dispozitive de înregistrare. De pe orbita aflată mult deasupra luxuriantei lumi albastre-verzui, putea vedea câmpul terestru de bătălie din secțiunea de continent pe care a părăsit-o. Dacă datele erau corecte, forța de invazie sau de ocupație cu armele și echipamentele sale superioare tocmai era supusă unor incursiuni armate simultane asupra a numeroase locații din regiune. Forța de atac, care părea că-și consideră acest pământ ca fiind *acasă*, a lansat o masivă ofensivă pe direcții multiple. Era o strategie îndrăznească, care depindea de îndrăzneală și sincronizare. Nk'mecci suspecta că obiectivele acestui atac vor riposta, folosind întreaga lor presupusă superioritate în arme și tehnologie.

Întrebarea era dacă moralul le va fi distrus de acest asalt, sau alimentat de setea de răzbunare. Oricum, ar fi fost ceva de urmărit, chiar dacă el nu va mai trăi ca să vadă. Nu-i păsa câtuși de puțin care parte ar putea fi victorioasă. Ceea ce-i făcea plăcere era fiorul conflictului, ca în cazul tuturor vânătorilor adevărați.

Tot ce-i mai rămăsese era să verifice că nava sa va urma cursul programat către casă, și că raportul misiunii era în siguranță până ce va putea fi studiat. Era încrezător că descoperirile sale vor fi apreciate cu entuziasm de cei dornici să se confrunte cu provocări noi aici, în această lume, care deja i-a oferit lui atât de multe.

Craniul care era așezat pe consola din fața sa întruchipa atât de mult... În ciuda rănilor sale, Nk'mecci nu s-a grăbit și s-a asigurat că era curățat și lustruit, gata pentru a fi expus împreună cu restul colecției sale. Prada sa merita respect, pentru că era un trofeu veritabil, luat de la umanul rămas care se dovedise a fi un adversar vrednic. Dacă Nk'mecci avea vreun regret, era acela că nu va mai avea parte niciodată de o confruntare care să-i aducă atâtea satisfacții. Trofeul, împreună cu raportul, vor oferi clanului său toată asigurarea și încurajarea de care aveau nevoie pentru a se întoarce în această lume și pentru a savura sportul pe care continua să-l ofere.

Aici vânătoria rămâne bogată.

SEAL TEAM BRAVO

FORTELE SPECIALE

ERIC MEYER

Eric Meyer

FORȚELE SPECIALE

versiunea în limba română

UNCRIS

CAPITOLUL 5

Nolan l-a ascultat explicând cum au hotărât împreună, Navy Chief Frank Callahan și fiul său din FBI să-și spele numele. Condiția a fost înrolarea sa în Navy.

După ce a terminat de vorbit, Ryder a plecat capul, plângând. L-a lăsat în pace și a plecat într-o patrulare în zona din jurul lor, ca să verifice dacă nu cumva în cursul nopții ostilii s-au strecurat pe-aproape de ei. Și i-a acordat lui Ryder șansa de a se recupera fără să se simtă stânjenit. Deși nu rămăsese singur. Fata, Riana, a rămas aproape de el, cu o mână pe brațul său pentru a-l liniști.

În toată zona nu se vedea nici o singură mișcare, nici o prezență umană, așa că s-a întors la John-Wesley și fată.

— Au plecat în direcția Turciei. Îi urmărim și vom vedea dacă îi putem prinde între noi și Will.

Ryder își ridică spre el ochii tulburi și înroșiți.

— Da, sigur. Îmi pare rău de asta, Boss. Cred că acesta e încă un motiv să mă elimini.

Nu i-a răspuns imediat.

John-Wesley a iubit-o pe fata aceea cu o pasiune care l-a făcut să-și pună repetat viața în pericol pentru a o proteja. Până la urmă, a eșuat. Asta explica multe, mai ales motivul pentru care îi era atât de dificil să-și facă relații cu femeile. Pur și simplu simțea nevoia să aibă grijă de ele. Să le protejeze de gunoaie ucigașe precum polițistul Dubois, și să le pună la adăpost de lucrurile rele. Nu că asta îi scuza obiceiul de a nesocoti ordinele, dar explica multe.

Nu era un om rău, cel puțin nu moralmente. Nici că ar fi fost un SEAL slab. Doar că Nolan nu avea nevoie de un operator care doar să nu fie rău.

Avea nevoie de unul care putea să respecte sistemul de comandă, capabil să execute ordine și să acționeze conform acestor ordine. Dacă nu o făcea, mai devreme sau mai târziu, își va lăsa camarazii descoperiți inamicului care ar fi tras asupra lor. Nu știa cum să-i răspundă lui Ryder, așa că a lăsat-o baltă.

— Vom relua discuția mai târziu. Trebuie să ne mișcăm repede ca să-l prindem pe Abdullah, dar ce facem cu fata? Nu știu dacă poate ține pasul.

— Am să pot.

Ascultase totul, iar pe chip avea o expresie dură, hotărâtă. Genul acela de expresie care spunea că ar fi gata să treacă și prin iad, numai să scape de arabi. Nolan a impus un ritm rapid. Trebuiau să recupereze o distanță foarte mare. Capcanele solului au devenit mai vizibile abia când soarele a coborât spre orizont. Acum puteau vedea obstacolele din cale și au început să alerge cu grijă, evitând gropile, bolovanii instabili și locurile unde poteca trecea periculos de aproape de marginea crestei. Unde un om putea cădea sute de metri către moarte, dacă nu era atent.

A permis câte o pauză la fiecare oră. Două sau trei minute pentru o gură de apă și puțină odihnă picioarelor trudite. De fiecare dată când se odihneau, fata cădea jos, extenuată, ca și cum nu se va mai ridica nicicând. Dar era în picioare odată cu ei și alerga. Nolan se întreba cât o costa efortul. Toți erau transpirați, cu mușchii și trupurile torturate de durere. Nu era altă cale de a-l ajunge pe Prințul Abdullah, de a-l împiedica să se întâlnească cu mullahul. Pentru ca apoi să facă transferul de bani care ar declanșa misiunile mortale ale sinucigașilor cu bombe.

Până la prânz, s-au apropiat la câțiva kilometri de punctul de blocaj al lui Will Bryce.

Dacă nu dăm de ei cât mai curând, i-am pierdut.

Ca și cum ar fi răspuns acestui gând, radioul a bâzâit.

— Aici Bravo 1. Spune.

— Bravo 2, care e situația?

Făcu un mic calcul.

— Cam șase clicks la sud de voi. Vreun semn de la țintă?

— Ăă, da. Am făcut apelul ca să te avertizez. Bastardul știe că suntem aici. Nu știu cum. Poate că niște păstori nomazi ne-au văzut și i-au spus. Sau poate că are o dronă pe sus.

Nolan a ridicat automat privirea, dar bineînțeles că nu a văzut nimic pe sus. Ideea că niște teroriști arabi ar putea avea acces la drone nu era chiar nereală, dar nu ar fi irosit una doar ca să ușureze trecerea frontierei turco-siriene. Ei n-ar fi făcut nimic care să atragă atenția turcilor sau a oricui altcuiva din forțele aeriene ale Coaliției. Trebuie să fi fost niște păstori.

— Nu e nici o dronă. Careva v-a observat. În ce fel afectează ambuscada?

— Ăă... uite cum stă treaba, Boss. S-au oprit la marginea unui platou larg, iar noi suntem în partea cealaltă. În orice clipă vor porni în direcția noastră, chiar dacă ar încerca să ne ocolească. Problema este că tot nu știm care-i

Abdullah, sau dacă măcar se află printre ei. Probabil că-și vor schimba direcția înainte de a se apropia de noi și-l vom rata. Situația nu e bună.

— Am înțeles. Uite cum facem. Vom ajunge pe platou cât de repede putem. Mențineți-vă poziția, nu deschideți focul, doar stați cu ochii pe ei până ajungem noi. Venim și hotărâm când avem contact vizual.

Se gândi un moment.

— Încă ar fi mult mai simplu dacă am solicita un atac aerian. Trebuie să fie pe-aici măcar un avion amic care să ajungă la timp. O singură rachetă Hellfire și sunt prăjiți cu toții.

— Aș vrea eu – spuse oftând. Dar nu putem fi siguri că este acolo. Dacă lansează o rachetă asupra lor, cum vom ști dacă a fost și Abdullah? Ar rămâne doar o grămadă de bulendre arse și urme de țesuturi însângerate. Nu putem folosi nici măcar analiza ADN, așa cum am făcut cu Osama, pentru că nu avem mostre de ADN cu care să o comparăm. Tot ce avem este fotografia pe care ne-au dat-o, iar ca să confirmăm ținta, trebuie să fie întreagă.

— Roger. O s-o facem prin metoda mai dificilă.

— Ca întotdeauna – a chicotit.

— Imediat ce-l avem în obiectiv, dau semnalul, iar tu începi să tragi. Asta ar urma să-i țină pe loc, iar noi vom putea să-i pigulim cât încă se mai află în teren deschis.

— Planul e bun, a replicat Bryce. Doar că ei sunt o grămadă, iar noi doar doi. Dacă se folosesc de teren, pot să ne învăluie... și am pus-o.

Altfel spus, Will și Vince mor, Abdullah trece mai departe, și Dumnezeu să ne ajute pe toți.

— Vom ajunge la timp.

Trebuie să ajungem.

— Mda. Încă ceva, Ryder mai e cu tine?

— Afirmativ.

— E omu' cu Biblia. Zi-i să spună o rugăciune.

— Să se roage? Pentru ce?

— O rugăciune ca să-l radem pe Abdullah, dacă mai este cu ei. Că dacă nu e, nici nu vreau să mă gândesc la ce va urma.

— Nici eu. Bravo 1 terminat.

Au început să alerge. Fusesse greu și mai înainte, cărându-și armele și echipamentul pe terenul atât de accidentat că ar fi făcut și o capră să se plângă. Dar nici nu se putea compara cu ritmul accelerat; alergau, uneori împiedicându-se, cu mușchii arzând, cu plămânii plini de praf gata să explodeze, doar voința de fier făcându-i să continue. Dacă nu ajungeau pe poziție înainte ca gașca lui Abdullah să o șteargă din loc, va fi un masacru în patru dintre marile capitale a le lumii. Occidentul va fi în haos. S-ar putea prăbuși guverne. Nu se putea permite să se întâmple așa ceva.

— Mai repede! a mârâit către Ryder, care o ajuta pe fată să se ridice după ultima cădere.

Ritmul de alergare îi solicita din plin puterile și era aproape terminată.

— Suntem contratimp, John-Wesley, și dacă nu ne încadrăm, vor muri o mulțime de oameni.

— Știu, a răspuns mormăind, dar ea are nevoie de ajutor. Vrei să o abandonez?

Răspunsul corect ar fi fost „Da, las-o aici”. Dar nu erau barbari, precum islamiștii, așa că i-a dat singurul răspuns posibil, „Nu”.

Nolan alerga în frunte; răsuflarea îi usca plămânii, pieptul îl durea, mușchii picioarelor îl ardeau ca în flăcări. Dar continua să alerge, ignorând durerea, ignorând agonia încercărilor de a respira aerul rece, rarefiat. Alerga pentru că se luau la întrecere cu moartea. Iar dacă nu ajungeau la timp, moartea și-ar fi luat tributul din plin.

După primul sfert de ceas, s-a oprit copleșit de durere, iar mintea i-a intrat într-un fel de fază de visare. Se gândea la orice și la toate, la copii săi, la timpurile bune când familia era încă împreună. La fetele pe care le-a cunoscut, la căldura și moliciunea pielii lor, mirosul trupurilor și excitarea când petreceau împreună nopți de pasiune.

Ryder s-a împiedicat la câțiva metri în spate, dar fata și-a recăpătat ceva din putere și nu-l mai încetinea chiar atât de mult. El se întreba de unde mai găsea rezervele de tărie, dar nu era greu de ghicit. Când alternativa este moartea, oamenii găsesc rezerve pe care nici nu-și dau seama că le au.

Nolan a ridicat privirea când Ryder a strigat:

— Boss, ostili drept în față!

S-a oprit atât de brusc, încât picioarele nu au mai putut compensa mișcarea și a căzut. Căderea l-a salvat. Gloanțele unei rafale de armă automată au vâjâit prin aer exact prin locul unde se aflase cu o secundă mai înainte. S-a rostogolit într-o adâncitură îngustă din pământ. Ryder se afla deja în spatele unei grămezi de bolovani, ripostând cu furie, iar fata era îngrămădită în spatele său. În timp ce Nolan era distras de starea sa de visare, Ryder rămăsese atent, supraveghind terenul din jurul lor. A strigat avertismentul și a ripostat cu foc de acoperire pentru a distrage inamicul de la Nolan care se străduia să rămână viu.

Știa ce s-a întâmplat. Abdullah anticipase mișcarea. S-au lăsat văzuți de Bryce, apoi s-au retras pentru a-i aștepta să vină pe Nolan și Ryder ca să-i doborî cu foc concentrat. Iar ei au căzut în capcană. A scos luneta carabinei ca să cerceteze inamicul din față, blestemându-și prostia. Veniseră aici ca să-l prindă pe prinț într-o ambuscadă. În schimb, islamiștii au întors situația în favoarea lor. În curând, vor încerca să-i învâluie prin flancuri, după care vor ataca cu armele dezlănțuite. A încercat să fixeze carabina între două pietre pe o bucată de material textil din haina sa, dar până să apese pe trăgaci, au dispărut. Un chip s-a arătat iarăși la doar câțiva metri depărtare și numai pentru o clipă. A tras o rafală și a dispărut din nou. Ostili erau aproape imposibil de nimerit, așa că, din nou, puterea și acuratețea carabinei Barrett erau inutile. Avea nevoie de un plan B... repede.

Nolan a privit în jur și l-a văzut pe Ryder culcat, trăgând trei focuri rapide, apoi pitindu-se la loc pentru că riposta a fost dură, gloanțele lovind peste tot în jurul său. Foloseau o mitralieră, probabil una rusească PK, sau ceva similar. Cartușe de calibrul 7,62 mm în benzi de câte o sută. O grămadă de plumbi... mai ales dacă te aflai la primire.

L-a strigat pe Ryder, care se afla la cinci metri de el.

— John-Wesley, nu putem rămâne aici.

— Da, vin prin flanc. Vreo idee, Boss?

— Acoperă-mă, eu mă dau înapoi și apoi vin lângă tine în spatele bolovanilor. O să facem ceva să ieșim de aici.

— Am înțeles.

Din spatele stâncilor a apărut carabina de asalt a lui Ryder. Era îndreptată în direcția aproximativă a inamicului și a golit o magazie întreagă. Gloanțele șuierau prin aer. Nu a nimerit pe nimeni, nimeni nu a țipat, nici un trup cu a căzut la pământ. Dar Nolan a profitat de focul de acoperire ca să se târască repede și să se alăture lui Ryder. Imediat l-a apelat pe Will.

— Aici Bravo 1. Suntem în partea de sud a platoului, prinși sub foc intens. Menține poziția până ce facem ceva să ieșim din situația asta.

— Auzim focurile de armă. Se pare că acolo aveți parte de un război. Să vă dăm o mână de ajutor?

— Negativ. Ne descurcăm singuri. Trebuie să rămâneți unde vă aflați în caz că Abdullah încearcă să se strecoare pe lângă voi. Noi nu știm cu ce ne confruntăm. Ar putea fi doar o diversiune.

— Roger. Stăm pe loc. Noroc.

— Și vouă. Nolan, terminat.

Pe când Ryder mai trăgea câte un foc ocazional, doar ca ei să știe că încă mai sunt aici, Nolan a început să examineze minuțios terenul din jurul lor. A cercetat în față, pe flancuri și în spatele lor. A găsit ce voia, dar tot ar fi fost aproape imposibil. Chiar și așa, o șansă minimă este totuși o șansă. Un canal îngust săpat în stâncă, probabil făcut de un torent preistoric din vremile când zona era acoperită de ape; avea mai puțin de jumătate de metru lățime și adâncime. Era atât de puțin adânc încât era imposibil să nu fie văzut atunci când se va târî prin el. Abia când va ajunge la capătul său, va fi ieșit din raza de vedere a inamicului. Mai important, era faptul că mai exista un canal îngust care urca pe panta abruptă. Dacă l-ar fi putut străbate, sus ajungea la un fel de raft de stâncă, de unde îi putea domina pe inamici, folosind-o pe Barrett în scopul pentru care a fost concepută.

Dacă ajungea acolo, poate că ar fi fost posibil să-l identifice pe Abdullah, dacă era acolo... și să-l ucidă, un sfârșit cu succes al misiunii. Mai erau și alți ostili cu care se confruntau, dar era mai mult ca sigur că vor abandona lupta, dacă liderul ce-i plătea ar fi fost doborât. Era un risc să se târască prin această porțiune de teren, expus focului inamic, dar nu avea de ales. Era acum-oricând nicio dată. Se tupilă lângă Ryder. Fata ședea alături, pe pământ, cu brațele în

jurul genunchilor și cu ochii închiși. Era în prag să clacheze. În ultimele ceasuri avusese parte de mai multă durere și caznă decât în întreaga ei viață.

— John-Wesley, mă duc acolo sus, și nu pot folosi Barrett din mișcare.

Arată spre versant, iar Ryder rânji văzând direcția în care voia să plece.

— N-ai să reușești, LT, e imposibil. Trebuie să ne gândim la altceva.

— Nu există altceva. Continuă să tragi. Eu am plecat.

Se îndepărtă de stânci târându-se pe burtă. Reuși să ajungă la jumătatea pantei înainte de a fi observat și gloanțele au început să ciobească pietrele din jurul său. Pe ultimii metri s-a târât și mai repede lipindu-se cât putea de bine de stâncă. Canalul de care avea nevoie ca să urce îl va lăsa cam expus inamicului, deși sub un unghi de tragere mai dificil. Tocmai îi mulțumea lui Dumnezeu că în grupul de arabi nu se afla și un lunetist, când un glonț l-a izbit în vesta de protecție. Se înșelase referitor la lunetist. Viteza și vesta antiglonț erau tot pe ce se putea baza.

A început să urce și alte două gloanțe l-au lovit în vestă, scoțându-i aerul din plămâni. Barrett era grea și stânjenitoare, dar dacă reușea, carabina ar fi reprezentat diferența dintre supraviețuire și moarte.

Și mai multe arme l-au luat drept țintă, gloanțele spulberând țandări de stâncă, iar el a știut că și ei au ajuns la aceeași concluzie. Barrett era principala amenințare. Se trăgea continuu asupra sa. Două gloanțe i-au lovit casca, iar impactul aproape că l-a făcut knock out. Și-a mutat capul nițel ca să evite următorul glonț ce a împrăștiat frânturi de piatră răpăind pe casca de kevlar. Ceva i-a sfâșiat cracul pantalonului și i-a ras o fâșie de piele de pe picior. Era plumb, un ricoșeu. Și se afla abia la jumătatea drumului.

A continuat să urce târându-se și mai repede, prin forța brațelor, știind că ar putea muri dacă mai pierde mult timp pe această pantă. Alt glonte a lovit casca. Apoi a răcnit și aproape că s-a rostogolit când un plumb fierbinte l-a lovit în brațul stâng. A reușit să se agațe cu brațul drept când și-a revenit din șoc. Continuă să se târască încet în susul pantei, pentru că Ryder trăgea făcând ca toți dracii. Ieșea de la adăpostul stâncilor trăgând sălbatic asupra inamicilor, apoi se pitea din nou în timp ce furtuna de gloanțe se abătea iarăși asupra sa,

Privi în sus; aproape că a ajuns. Aproape. Încă trei metri și va fi la adăpost de vârtejul de gloanțele trase de inamic. Să o pună pe Barrett în poziție și poate că ca va trage un foc asupra țintei principale, Prințul Khalid bin-Abdullah. A pus mâna pe marginea superioară a stâncii și s-a crispat din cauza durerii iradiate din rană. O ignoră și, centimetru cu centimetru, și-a tras trupul în sus, oprindu-se chiar sub creastă, epuizat și gâfâind. Simți un sentiment copleșitor de ușurare. Reușise să ajungă aici viu... dar o umbră l-a acoperit.

Un arab îi țintea pieptul cu un AKM.

— Sunt Prințul Khalid bin-Abdullah.

Și nu era singur. În spatele său era un om înarmat și el cu un Kalașnikov de asalt. Nolan era doar pe jumătate ieșit din nișa stâncoasă, iar masiva

Barrett o avea la spate. Pistolul era în tocul de la coapsă și nu avea nici o șansă să-l scoată înainte de a fi ciuruit de gloanțe. Împietrit, a înțeles că nu mai are nici o șansă. Focurile de jos încetaseră; probabil că Ryder rănit grav sau chiar mort. Sau poate era luat prizonier, dacă arabii îl înconjuraseră. Pentru fată moartea era preferabilă capturării.

Se uită în ochii necruțători ai omului care finanța teroarea mondială, arabul care a trimis zeci de copii-sinucigași care să se arunce în aer în numele lui Allah al lor. Tot ce a văzut era Moartea care îl privea. Aici se sfârșea totul.

— Cred că tu mă vânezi pe mine.

— Te vânează o grămadă de oameni.

O umbră de zâmbet i-a încrețit buzele.

— Adevărat. Și ca toți ceilalți, ai dat greș. Dacă vrei să te rogi Dumnezeuului tău, acum e momentul potrivit

Omul era mulțumit de el; l-a ignorat și și-a petrecut ultimele clipe de viață căutând o soluție de salvare.

M-aș putea năpusti înainte, spre ei, în care caz m-ar ucide înainte de a face mai mult de un pas. Sau înapoi, iar ei m-ar ciurui cu gloanțe. Deci, aș fi tot mort. O șansă la un milion să pot scoate pistolul și să trag câte un foc în fiecare. Primul în Abdullah.

Se mișcă imperceptibil... dar i s-a răcnit comanda:

— STOP!

A răspuns, pentru a câștiga câteva secunde prețioase. Câteva secunde în plus pentru el însemnau secunde în minus pentru ei.

— Auzi, băi, dihanie, alunec pe creasta asta. Dacă nu cobor pe lespede, n-o să mai ai plăcerea să mă execuți.

Prințul zâmbi și mai larg.

— Așa că am să am parte de plăcerea de a scăpa lumea de un american enervant.

— Mda, pricep.

În timpul schimbului de replici, a mai înaintat puțin. Câteva fracțiuni de secundă și aproape că a ajuns pe stâncă. Ceea ce însemna că acum avea mâinile libere, pentru că nu mai trebuia să se țină de creastă. Se încordă, gata să se avânte în atac.

Sigur, mă vor face sită înainte de a reuși să mă apropii de ei, dar vor face la fel și dacă scot arma. Nu e loc de gândire, așa că... bagă.

Încă câțiva centimetri, iar arabii erau relaxați, convinși că sunt stăpâni pe situație. Țevile armelor au coborât o clipă, iar el a mai câștigat o secundă prețioasă. Exact timpul necesar pentru a scoate pistolul și să ochească. Prințul s-a încruntat la el, ca și cum nu se putea hotărî în care parte a trupului să-i trimită prima rafală. Încă o fracțiune de secundă câștigată. Avea nevoie doar de o diversiune. Cava care să-i facă să întoarcă capul măcar o clipă, dar prințul a scuipat o comandă și șansele sale au picat la aproape zero.

— Îngenunchează.

Când am să fiu jos, el o să vină în spatele meu și o să-mi bage un glonț-n ceafă.

Fără a avea nimic de pierdut, s-a conformat. Și-a îndoit genunchii pe când se apleca, apoi s-a destins și s-a aruncat pe creastă dintr-o singură mișcare. A scos pistolul și l-a dus în față gata să tragă. Reacția lor a fost rapidă și al doilea arab s-a mișcat cu viteza unui șarpe. Într-o singură mișcare fluidă a sărit în fața șefului său cu arma ridicată.

O apăsare pe trăgaci și gloanțele au spulberat țândări din stâncă. Dar Nolan deja își descărca Sig-ul în el. Arabul nu purta vestă antiglonț și trei dintre gloanțele trase precipitat l-au lovit în piept. Dar nu a căzut și a continuat să tragă. Nolan n-a mai avut de ales și s-a lăsat să cadă pe spate peste creastă. Cu mâna stângă s-a agățat de un afloriment aflat la un metru mai jos, oprindu-și alunecarea la vale.

A așteptat – în timp ce se auzeau niște pași ce veneau către el – cu pistolul ațintit în sus. De după creastă a apărut o țeavă de armă, apoi și fața unui om. Verifica dacă Nolan era mort. A făcut ochii mari când l-a văzut sub el, și a dat să miște țeava armei. Prea târziu; Sig a tras de două ori. Ambele gloanțe l-au izbit în față, penetrându-i creierul. Nolan s-a dat puțin într-o parte pentru că trupul lipsit de viață a alunecat peste margine, căzând pe lângă el. Dar mai era un ostil rămas, așa că a vizat peste creastă, cu pistolul în căutarea țintei.

Însă prințul Abdullah dispăruse.

Exista doar o singură cale pe care ar fi putut pleca, o trecere îngustă printre stânci, așa că a alergat într-acolo. După ce a sprintat prin trecătoare, de cealaltă parte a trebuit să se arunce la pământ pentru că o rafală de foc automat a trecut pe lângă el. Nu era Prințul Abdullah. O potecuță ducea în josul pantei către un drum, pe care aștepta un Mercedes G-wagon de teren. Abdullah se urcase în scaunul de la volan, în timp ce un alt arab care se afla lângă vehicul trăgea asupra lui Nolan. Distanța nu era mai mare de 50 m, cam mult pentru un pistol Sig, nu însă și pentru o carabină Barrett. Nu era timp pentru vreo manevră elaborată. Prințul a pornit motorul, iar Nolan a sprintat, trăgând repetat. Arabul cu AKM a căzut la pământ, dar Abdullah a călcat până la podea accelerația și Mercedesul a demarat în trombă. Nolan a mai reușit să tragă două focuri și magazia pistolului s-a golit.

Și-a luat carabina Barrett de la spate, s-a lungit pe pământ, luneta a vizat vehiculul ce se îndepărta și a apăsat pe trăgaci. Glonte a trecut prin geamul din spate, a traversat interiorul vehiculului și a făcut o gaură în parbriz. A ratat. Poate că a pârlit nițel din părul Prințului, apoi vehiculul a intrat într-un viraj. Nolan a alergat după el, dar când a ajuns la curbă, a văzut că drumul cobora în continuare panta sinuos ca un șarpe, iar vehiculul dispăruse.

La doi kilometri depărtare era frontiera cu Turcia. Nu a luat-o pe drumul pe care Bryce și Merano așteptau în ambuscadă, iar Nolan nu putea solicita ca o națiune membră NATO să execute un atac aerian.

Fuck!

Operațiunea era un eșec total; totul a mers prost de când Ryder a nesocotit un ordin. A înțeles motivele pentru care a făcut-o, lupta sa epică împotriva polițistului necinstit din New Orleans, dar... consecința a fost că nu a putut băga un glonț în prințul Khalid bin-Abdullah. Ceea ce însemna că sinucigașii cu bombe își vor executa misiunile. Occidentul se va confrunta cu o catastrofă. Motivul lui Ryder era o explicație, nu însă și o scuză.

Și-a stors creierii pentru o idee de cum ar putea să-l stopeze pe sângerosul saudit, dar nu i-a venit nici una... doar o durere de cap. A scos radioul satcom și l-a apelat pe Will Bryce ca să-i dea veștile proaste.

— S-a terminat Will. L-am pierdut. A dispărut cu o mașină în Turcia. Direcția sud, facem joncțiunea, iar eu am să mă gândesc la următoarea noastră mișcare.

— Nu-i nici o șansă dacă mergem după el?

Bryce era la fel de îndârjit ca și el. Ținta a scăpat, mulți oameni vor muri, iar mai devreme sau mai târziu tot ei vor trebui să reia operațiunea de la cap. Dar după ce Occidentul va fi fost atacat dur.

— Nici o șansă. Avem nevoie de un vehicul, iar aici sus pe dealuri, tot ce putem spera este doar o capră rătăcită. Uită de vehicul, nu există miracole. Noi...

Se opri din vorbit la auzul unui zgomot de motor. Ceva venea spre el pe drumeag.

Ar fi posibil ca Prințul Abdullah să se întoarcă? Nu, gagiul era acum departe. Dar nu a fost de capul lui, dacă au avut un SUV, poate că mai aveau încă cel puțin unul. Exista șansa ca vreo câțiva oameni de-ai lui să vină aici ca să mă ucidă. Mai întâi Ryder, și acum eu, iar dezastrul nici măcar nu s-a dezlănțuit. Totuși, o am pe Barrett care le poate face zile fripte.

— Will, vine ceva. Am să te apelez mai târziu. Bravo 1 terminat.

S-a adăpostit în spatele stâncilor și a sprijinit carabina pe un mic bolovan, ca pe o platformă de tragere. Vehiculul încă nu a apărut la vedere și estima că mai avea cam juma' de minut ca să se pregătească. Un singur SUV putea însemna vreo patru luptători. Nici o problemă pentru Barrett, așa că a așteptat, savurând șansa de a riposta. După aproape un minut, o camionetă Toyota Hilux albă a ieșit la vedere. Nolan a ochit spre capul șoferului, invizibil datorită reflexiei razelor de soare pe parbriz, și a așteptat un moment. Primul foc trebuia să fie unul reușit. Șoferul era ucis, camionul se oprea, iar ceilalți nu aveau unde să se adăpostească.

În camionetă erau doi oameni, șoferul și un pasager. Degetul a început să apese pe trăgaci, iar Toyota venea drept spre el. O țintă ușoară. Continuă apăsarea pe trăgaci... și s-a oprit șocat. Omul de la volan era John-Wesley Ryder.

Cristoase, aproape să-l omor!

A asigurat carabina și s-a ridicat în picioare. Camioneta a oprit lângă el, iar SEAL zâmbea larg.

— Boss, m-am gândit că vrei să faci o călătorie.

I-au trebuit câteva cuvinte ca să-și găsească cuvintele.

— Ryder, credeam că ai murit.

— Cine să mă omoare? Gașca asta de jokey de cămile? Noo, nici o șansă, au lăsat doi oameni să păzească camioneta, așa că m-am dat aproape și i-am trimis pe amândoi în Paradis. Am luat mașina și am așteptat ascunși la câteva sute de metri de aici. Când ceilalți proști s-au întors, n-au putut să o găsească. Apoi am văzut pe unu' care fugea ca toți dracii. Cred că era Prințul Abdullah. Conducea nebunește. I-au făcut semne să-i ia și pe ei, dar i-a ignorat, așa că s-au luat pe urmele lui. Cred că vor fi șucăriți rău de tot când vor da ochii cu el.

Nolan l-a bătut cu palma pe spate.

— Ai acționat bine, Ryder. Știi pe unde a luat-o Abdullah?

— Cum spuneam, l-am văzut cum conducea. Către Turcia.

— OK, o luăm din loc și-i recuperăm pe Will și Vince. Apoi plecăm după el. Avem o șansă, John-Wesley, una mică, ca să terminăm treaba asta.

S-a urcat în cabină, lângă Rana care s-a strâns la mijloc. Ryder a apăsat pedala de accelerație la podea și a lăsat mașina să gonească pe drumeagul îngust. Erau din nou pe urmele monstrului.

Nolan l-a contactat pe Bryce și l-a pus la curent cu situația. După douăzeci de minute, i-au văzut pe cei doi SEAL traversând platoul, apoi s-au urcat în spatele camionetei. Ryder a accelerat din nou nebunește, reluând vânătoarea. Intraseră din nou în joc.

După o oră au observat un grup de oameni poticnindu-se pe drum. Păreau obosiți și demoralizați, având și de ce. Liderul lor a fugit cu un Mercedes lăsându-i în voia sorții. Dar ei continuau să fie periculoși, așa că Nolan a urcat în spatele camionetei și a început să se pregătească. Toyota era un vehicul al ISIS, așa că ei presupuneau că este condus de unul de-al lor. Asta le acorda celor din SEAL un răgaz, așa că au fost gata să deschidă focul cu armele sprijinite pe capota cabinei.

— Vince, tu iei dreapta, eu stânga, iar Will centrul. Nu trageți înainte de a fi la 100 m, apoi ciuruiți-i. Radeți-i pe bastarzi de pe fața pământului înainte de a avea timp să riposteze. Câți se pot vedea?

Vince a privit atent în depărtare.

— Zece.

— Nu pot pune prea multe probleme, spuse Will. N-au unde să se ascundă. Zece oameni, câte trei pentru voi doi și patru pentru mine.

— Vedem noi, a zâmbit Merano cu naturala superioritate a lunetistului.

Au așteptat în timp ce Ryder conducea spre inamic. Doi dintre arabi au recunoscut mașina și au fluturat din mână. El le-a răspuns la fel și tot grupul s-a oprit așteptând să-i ia camioneta. Marșul lor forțat, dur, era pe cale să se termine. Aveau dreptate. Era terminat. Nolan a ațintit carabina Barrett asupra omului aflat cel mai departe, a așteptat o secundă și a strigat:

— FOC!

A apăsat pe trăgaci, iar glonte de calibrul .50 a izbit ținta care căzut la pământ. Vince trăgea și el o serie de 7,62 mm, foc-cu-foc, cu carabina SWS Mk 11. Mai mulți oameni au fost doborâți. Chiar dacă trăgeau de pe o platformă aflată în mișcare, fiecare glonț și-a atins ținta. Bryce s-a alăturat și el cu a sa HK 411. Rafale scurte, disciplinate, foc controlat, și ostilii au căzut ca popicele. După câteva clipe, gașca veselă de arabi zâmbitori s-a transformat într-o grămadă de trupuri împrăștiate pe jos. În afară de unul singur.

A luat-o din loc precum un sprinter; alerga în zigzag pe terenul deschis și, deși îl ocheau trei carabine, nu l-a nimerit nici un glonț. Dar Ryder nu a ratat. A răsucit volanul, mașina zguduindu-se pe terenul accidentat către insurgentul alergător, și l-a lovit din mers cu bara de protecție. A făcut câteva tumbe prin aer și a căzut năucit la pământ. Ryder a călcat frâna, toți au coborât din mașină, iar Nolan s-a grăbit să verifice victima.

— E viu. Slavă Domnului!

— De ce-l vrei viu? întrebă John-Wesley total uimit. Eu am vrut să-l omor.

— Ca să confirme unde se duce Abdullah. Când vom ști asta, ne putem duce după el ca să terminăm treaba. Fără greșeli.

În timp ce vorbea, se uita fix la Ryder, iar louisianul a dat din cap.

— Fără greșeli. Am înțeles, Boss.

Arabul era nevătămat, deși zguduit rău de camioneta care l-a izbit. Nolan l-a întrebat despre Abdullah. Acesta a scuturat din cap și a scuipat câteva vorbe în arabă.

— Nu vorbește engleza, spuse Will dezgustat. Ticăloșii ăștia nu o vorbesc niciodată, doar dacă cer ceva.

Se uită crunt la captiv.

— Amice, ai face bine să-ți amintești foarte rapid câteva cuvinte englezești. Altfel îți bag un glonț-n cap.

Părea în continuare buimac, iar Nolan a început să creadă că spune adevărul. Ceea ce însemna o altă fundătură... dar fata a coborât din cabină. Ascultase și i-a vorbit arabului pe limba lui. El a ridicat privirea surprins, apoi a zvârlit câteva cuvinte care semănau a amenințare. Pe chipul ei s-a așternut surpriza, apoi o gamă întreagă de emoții. După o secundă, uriașul pumnal de combat al lui Ryder a fost sub bărbia omului, iar Nolan a trebuit să-l apuce de mână pentru a-l opri.

Apoi a întrebat-o pe fată:

— Ce a spus?

— Nu... nu sunt sigură...

— Întreabă-l din nou.

Ea a mai spus câteva fraze, iar răspunsul lui a fost la fel de sălbatic. Rana părea să se lupte cu ea însăși când Nolan a întrebat-o din nou ce a spus omul. Ceva nu era în regulă. Limbajul trupului ei, gesturile, nu-și putea da seama ce-i în capul ei. Dar obiectivul lor continua să se îndepărteze, iar ei nu aveau timp să se joace cu un terorist captiv. Și atunci Ryder a cerut câteva minute ca să-l facă să vorbească.

— Și cum ai să reușești? Tu nu vorbești araba, el nu vorbește engleza.

— Va vorbi, garantez. Doar cinci minute.

Vocea îi era dură. Era evident că arabul a amenințat-o pe fată.

Nolan și-a adus aminte de fata din Louisiana care fusese amenințată de către polițist și s-a întrebat dacă trebuie să-l lase singur cu arabul. Dar miza era mult prea mare, așa că a fost de acord. În ciuda fizicului său slăbuț, John-Wesley era deosebit de puternic și l-a tras pe om cu ușurință în spatele camionetei. Ceilalți au rămas în așteptare, străduindu-se să ignore strigătele înăbușite și gemetele. În mai puțin de patru minute, SEAL a revenit... singur.

— Turcia, Gulbaba, moscheea din centrul orașului. Acolo se va întâlni cu acel mullah. Peste munte, sunt cam doi klick de aici. Dar pe drum sunt zece klick. După ce trece frontiera în Turcia și ajunge la D410, șoseaua Gaziantep, artera principală care străbate țara. Dacă nu-l oprim la Gulbaba, totul s-a sfârșit. Ar putea să se ducă oriunde.

— Cât va dura întâlnirea asta din Gulbaba? Cât timp avem?

— Tipul a spus că prințul va sta acolo cam un ceas. Are deja un avantaj, așa că nu mai avem mult timp.

Nolan dădu din cap.

— În acest caz, o luăm din loc imediat. Mai întreabă-l, vezi ce știe despre poteca care trece peste munte.

Ryder s-a uitat drept în ochii lui.

— Boss, acum nu va mai răspunde la nici o întrebare. Niciodată.

— Am înțeles. O luăm pe calea care traversează muntele. Haidem!

A vrut să urce în camionetă, dar Will l-a oprit.

— LT, dacă poteca de peste munte este atât de nenorocită, l-am putea pierde.

— Iar dacă o luăm pe drumul ocolitor, nu vom ajunge la timp. N-avem de ales, Will.

— Mda, cred că ai dreptate. Cristoase, dacă va trebui să ne întoarcem și să o luăm de la capăt, mai bine demisionez și-mi cumpăr o pizzerie.

— Mă asociez cu tine. Partener.

Cei doi SEAL au rânjit unul la altul și s-au urcat în camionetă. Ryder a preluat din nou volanul și a demarat în trombă. Nolan a evitat să privească trupul rămas în praf.

Poteca sinuoasă era o succesiune dementă de pante abrupte, praguri sinucigașe și trecători atât de înguste încât ar fi făcut să tremure chiar și o capră de munte. Ryder a încetinit până aproape de oprire pentru a menține Toyota pe terenul precar. La un moment dat al raidului nebunesc, au traversat frontiera nemarcată. Acum, Turcia se întindea în fața lor, un teren muntos, foarte accidentat, iar în depărtare, cam la un kilometru, se vedea orașul Gulbaba.

Dacă urcarea pe panta muntelui a fost grea, coborârea versantului a fost și mai și. Ryder conducea ca un posedat, ca și cum l-ar fi considerat vinovat pe Abdullah pentru iminenta sa îndepărtare din SEAL, care – pentru el – era ca o

familie. Coborârea pantei ar fi trebuit să dureze cam o oră, dar el a făcut-o în zece minute demente, terorizante.

Au intrat în Gulbaba, care nu era chiar un oraș, ci un amestec de groapă de gunoi și depozit de deșeuri industriale. Magazine goale, ateliere abandonate, majoritatea parțial distruse și incendiate. Scheletele înnegrite ale clădirilor contrastau cu cerul senin, precum opera macabră de artă modernă. În centrul orașului, au ajuns vis-à-vis de moschee. Nolan a scăpat un oftat de ușurare. Mercedesul lui Abdullah era parcat alături. Încă mai era aici.

S-au oprit și i-a trimis pe Bryce și Merano să acopere spatele, în timp ce el și John-Wesley vor intra prin față. Rana rămâne în camionetă. Orășelul era tăcut, cu doar câțiva oameni la vedere, stând în fața caselor, fumând și pălăvrăgind. Cei doi soldați care se apropiau de moschee au atras unele priviri. Armata turcă lua în serios zonele de origine ale terorismului intern, sau chiar importat din Siria. Soldați patrulând prin localități nu erau ceva neobișnuit în Turcia parțial islamică, parțial seculară.

La intrarea în moschee aveau armele în mâini, iar ochii li se roteau dintr-o parte în alta, căutându-l pe Abdullah. Clădirea era mică, cu doar o singură încăpere largă, în al cărei centru stăteau pe podea discutând un mic grup de oameni. Inițial, aceștia nu i-au observat pe nou veniți. Nolan i-a făcut semn lui Ryder și amândoi s-au ascuns în spatele unuia dintre numeroșii stâlpi care susțineau tavanul. După ce ochii li s-au adaptat cu schimbarea de la soarele orbitor la obscuritatea din interior, s-au uitat pieziș la acei oameni. Erau patru, unul fiind Abdullah însoțit de un bodyguard înarmat cu o carabină de asalt. Mai era un arab ce purta haina și turbanul distinctive pentru un mullah, și un tânăr în haine similare, care probabil era asistentul lui.

Ce i-au atras atenția lui Nolan au fost armele. Abdullah și garda sa aveau AKM-uri. Dacă s-ar fi aflat cu adevărat la rugăciune, mullahul ar fi insistat ca ei să-și lase armele afară. Abdullah a scos un telefon și i-a adresat câteva cuvinte mullahului, care a luat o foaie de hârtie și a citit-o. Apoi i-a vorbit prințului, care începu să apese tastele pentru apel.

Nolan a murmurat către Ryder.

— Vezi? Abdullah și mullahul. Sunt gata să facă transferul bancar. Suntem în criză de timp.

— Cum vrei să acționăm?

— Eu îl dobor pe Abdullah primul, iar tu te ocupi de garda sa. Apoi îi dăm stingerea amicului său, mullahul. Bastardul e băgat în căcat până la gât.

— Am înțeles. Aștept să tragi tu primul.

Nolan a luat-o de la spate pe Barrett, iar Ryder și-a pregătit automatul Heckler & Koch. S-au așezat în poziție de tragere... ținta fiind, efectiv, foarte ușoară. De la distanță mică, ratarea ei ar fi cerut un efort serios de voință. Începu să apese pe trăgaci, oprindu-se atunci când o siluetă a năvălit prin ușă strigând:

— Prințe Abdullah! Au venit să te ucidă!

S-a răsucit brusc și a văzut-o pe Rana, care năvălise în moschee, dând din mâini și strigând.

Ryder era devastat, dar și-a revenit repede.

— Câtea trădătoare! Trebuia să o las ălora din deșert!

Abdullah a reacționat fulgerător, aruncându-se în spatele unui stâlp, în afara liniei focului. Garda sa a ridicat AKM-ul și a tras o rafală lungă care a spulberat marmura din stâlpul alăturat. Nolan a slobozit un blestem și a sprintat către arabul care era pericolul imediat. Trase de la șold, cu Barrett, ca și cum ar fi fost o armă ușoară de asalt, nu una de calibru .50. A tras o juma' de duzină de gloanțe înainte de a lovi ținta care s-a prăbușit. Dar Abdullah se afla acum undeva în obscuritatea înconjurătoare. La fel ca și mullahul și asistentul său care se pitiseră amândoi, și mai era și Rana care dispăruse. Ryder începu să o caute, în timp ce evenimentele se desfășurau în viteză.

Dacă se reuneau și făceau apelul telefonic, consecința ar fi fost niște banguri cumplite în patru capitale importante. Nu trebuia să se întâmple. Nu puteau permite să se întâmple. Dar unde era Abdullah?

A înaintat din stâlp în stâlp, căutându-l, dar locurile erau goale. Apoi a auzit un foșnet la doar câțiva metri depărtare și un click. Nolan a întors țeava și... iată-! Prințul Khalid bin-Abdullah, membru al familiei regale saudite, omul care planifica să lovească Occidentul atât de devastator, încât vor trece decade ca să-și revină. Trebuia să-l elimine... dar altcineva a tras în el...

...Rana care continua să tragă cu un AKM luat de jos.

Rana! Ce mă-sa-n...!?

Un glonț a izbit vesta, iar următorul a smuls nițel din piciorul lui stâng. A întors-o pe Barrett ca să riposteze, dar Rana s-a adăpostit după un altul dintre nenumărații stâlpi, continuând să tragă asupra lui. Nu-i venea să creadă. Rana, fata pe care o salvase Ryder. Fata pe care o luaseră cu ei ca să fie în siguranță. Pe care au salvat-o de la un viol brutal, în grup, și de la moarte. În schimb, ea voia să-l ucidă. Ca să-l salveze pe prințul Abdullah, să poată continua turbarea ucigașă. Deci s-a alăturat și ea în rândurile sinucigașilor cu bombe, ucigași de nevinovați. Era o singură explicație. Islamul. Avea o credință fanatică de care nu se putea lepăda. Doar moartea o putea elibera. O să facă pe dracu-n patru să o ajute.

Stâlpii împiedicau o vedere liberă de-a latul sălii de rugăciune, așa că a așteptat. Când împușcăturile au încetat și a auzit-o reîncercând, s-a furișat din stâlp în stâlp în direcția în care presupunea că s-a pitit prințul. Și l-a văzut, iar fata i se alăturase. Încercau să se retragă spre ușa de la intrare. A tras un singur foc cu Barrett. Glonteile enorm a penetrat stâlpul de marmură și a auzit-o țipând când a străpuns-o și pe ea. Probabil că a rănit-o doar, dar un glonț de calibrul .50 era suficient ca să scoată pe cineva din acțiune, definitiv.

Abdullah a deschis foc automat cu arma sa de asalt, obligându-l să se retragă în spatele unui stâlp, în timp ce gloanțele suierau pe lângă el. Se aflau aproape de ieșire și dacă nu făcea rapid ceva, ăștia scăpau și ar fi dezlănțuit iadul.

Unde-i Ryder? Am nevoie de el mai mult ca niciodată...

A țâșnit din întuneric, sprintând prin moschee către Abdullah. Înainte de a putea ochi cum trebuie, Abdullah l-a observat și a deschis focul, forțându-l să se adăpostească. Apoi s-a năpustit din nou pentru că nu avea de ales. A atacat direct, trăgând cu masiva Barrett pentru efect, nu că ar fi sperat să nimerească. Sauditul a ripostat, obligându-l să se adăpostească din nou. Dar acum era mai aproape.

A așteptat ca arabul să se miște și l-a văzut retrăgându-se din stâlp în stâlp. Nolan a reluat urmărirea și a început să se apropie, dar a alunecat aterizând în fund, la mai puțin de doi metri de Abdullah. Pe buze i-a apărut un zâmbet crud, ca și când tocmai câștigase marele premiu la loterie.

— De data asta ai să mori, porc american. Trebuie să implori mila lui Allah și a profetului său Mohammed înainte de a te ucide.

— Care e mai tare?

— CEE?

— Mohammed sau Allah. Care e mai tare? Adică, tu pe care l-ai alege, ca să nu fie doar un gunoi ucigaș?

Fruntea i s-a brăzdat de uimire.

— Tu...

Nolan s-a încordat, gata să sară în timp ce furia îl copleșea, dar niște pași alergători au răsunat pe podea, și Ryder a apărut trăgând din mers. Abdullah s-a dat înapoi... gloanțele spulberau totul din jurul stâlpului... și a ridicat arma ochindu-l pe Nolan. Acesta nu s-a putut mișca. A rămas doar în așteptare împușcături fatale. Dar Ryder a făcut și ultimii pași. Arabul a întors AKM-ul spre el. O neatenție de care Nolan a profitat. De pe podea, și-a smuls pistolul Sig din toc, a ochit și a tras. Încă o dată.

Sauditul a căzut, mort sau muribund, iar el s-a liniștit. S-a terminat. Un glonț tras de aiurea i-a zgâriat brațul, iar el s-a întors spre cel care l-a rănit. Rana era încă vie, și reușise să se târască spre el, lăsând o dâră de sânge pe covorul din moschee. A ajuns atât de aproape încât putea să-l atingă, iar țeava armei ara ațintită pe fața lui Nolan. A încremenit.

— Ar fi trebuit să rămâneți acasă la voi... cu toții. N-ar mai fi trebuit să te ucid.

Vocea îi era plină de agonie, dar încă arăta hotărârea de a face acest ultim lucru înainte de moarte.

El a păstrat tonul egal. Atât timp cât vorbeau, era viu încă.

— Ai fi preferat să trăiești cu violatorii și ucigașii? De ce, Rana?

— Prefer să ascult cuvântul Profetului decât al unui necredincios. Asta e calea noastră.

— Calea voastră duce spre moarte. Nu face asta, Rana. Gândește-te la musulmanii care voiau să te violeze și să te ucidă. N-am făcut decât să te salvăm de o asemenea soartă.

A răspuns cu vocea plină de venin.

— Ar fi trebuit să mă lăsați. Acum îți vei primi răsplata și vei muri, așa cum ar trebui să moară toți necredincioșii.

Mâna ei tremura și primul glonț i-a trecut lui Nolan pe lângă gât. Și-a sprijinit arma de stâlp ca să-i dea stabilitate și a ochit. Dar în acel moment, Ryder a năvălit din umbră cu pumnalul în mână. Brațul s-a ridicat spre spate și acesta a zburat către țintă. Lama uriașă, neagră s-a răsucit o singură dată prin aer și s-a împlântat adânc în gâtul fetei. Pe când cădea a mai reușit să tragă o dată, dar glonte s-a dus aiurea, spre tavan. Sângele țâșnea din rana groaznică, și în ultimele clipe dinaintea morții, a făcut efortul de a se uita la Ryder.

Nolan putea jura că ura religioasă dispăruse, înlocuită în aceste secunde finale de regret. Încercă să-și dea seama ce anume o făcuse să se schimbe.

— Omul cu care ai vorbit... am impresia că-l cunoșteai.

— Îl cunoșteam.

Vocea-i era o șoaptă a morții.

— Ți-a spus ceva care te-a făcut să te răzgândești.

— Da.

Era aproape dusă iar el a trebuit să-și pună urechea aproape de buzele ei ca să poată auzi.

— Ce anume a spus?

— Am avut un copil care a murit. Omul acela era cumnatul meu. A spus că dacă vă ajut, Allah va avea grijă ca fiul meu să ardă în flăcările iadului. Îmi pare rău.

Nolan și-a clătinat capul cu disperare.

Lumea islamică pe o mare furtunoasă plină de durere. Când vor învăța că nu este obligatoriu să fie așa? Probabil niciodată. Întotdeauna va fi de lucru pentru oameni ca noi. Forțe Speciale. SEAL. Ucigași. Oameni ca John-Wesley.

Era nemișcată, cu trupul întins pe covorul plin de sânge. Ryder s-a aplecat, și-a scos pumnalul și a șters lama de haina ei. Apoi l-a ajutat pe Nolan să se ridice.

— Ești bine, Boss? Nu te-a rănit?

— Sunt bine. Credeam că de data asta m-am dus. Mulțam.

— N-ai pen-ce, ridică Ryan din umeri. Și-altădată.

— Doare?

— Ce anume?

— Trădarea ei, faptul că a trebuit să o omori.

Fața i s-a întunecat, iar Nolan a înțeles că Ryder se reîntoarce în zilele întunecate din Louisiana. În fine, a răspuns.

— Oamenii mai și mor.

— Atât? Oamenii mor?

— Da.

Dar fața îi trăda sentimentele lăuntrice. Pe oriunde trecea el, rămânea un șir de cadavre. Unii fuseseră oameni buni, alții răi. A mai fost și Grace, o fată pe care a iubit-o cu toată ființa sa. Iar când aceasta a murit, și ceva din

‘năuntrul său a murit. O mică scânteie s-a aprins când a salvat-o pe Rana. Dar s-a stins datorită trădării ei.

De fiecare dată când salvează o viață, așa cum tocmai m-a salvat pe mine, contează oare? Da, contează. Purtăm un război împotriva unui inamic brutal, medieval, și avem nevoie de orice armă pe care o avem la îndemână. Arme precum John-Wesley Ryder.

Ambii SEAL s-au întors când o rază de lumină a străbătut întunericul. Will Bryce și Vince Merano intraseră pe ușă și veneau spre ei. Atunci și-a adus aminte Nolan de mullah și asistentul său.

— Will, doi tipi au ieșit prin spate. Unul e mullahul. I-ai văzut?

Un zâmbet larg a dezvăluit dinții albi pe fața neagră.

— I-am văzut. Am văzut și ce ascundeau sub țeale. Ciudat, nu-mi amintesc ca popii să poarte arme. O fi o chestie nouă.

— Will, sunt teroriști. Sunt în legătură cu Abdullah

Solidul Master Chief a aruncat o privire la trupurile prințului saudit și al fetei arabe.

— Mda. Armele lor au fost un indiciu. De aia i-am și ucis.

— Păi... asta e. Am terminat.

Will zâmbi larg.

— Câtă dreptate ai, e timpul să ne cărăm acasă. Care-i treaba cu John-Wesley? Nu arată bine. Hei, Ryder, ce-ntâmplă? Credem că-ți place o execuție reușită.

Semăna cu un om care a găsit ceva prețios... și l-a pierdut. A dat din cap fără o vorbă, și a pășit încet pe ușă, afară la aer curat. Nolan era gata să-l urmeze, când s-a împiedicat de ceva aflat pe podea. A ridicat telefonul celular. Vocea din receptor era îngrijorată.

— Alo, sunteți acolo?

— Cine sunteți?

— Banca de Comerț din Turks și Caicos . Vorbesc cu titularul contului? Erați pe cale să faceți un transfer.

— Transferul este anulat.

— Anulat? Puteți să mi-l dați la telefon pe unul dintre deținătorii contului?

— Nu pot. Sunt morți.

— Morți? Amândoi?

— Amândoi.

— Dar, tocmai vorbeam cu ei acum câteva minute.

— Au avut un accident. Otrăvire cu plumb.

— Otrăvire cu plumb? Am auzit împușcături.

— Asta și spuneam. S-a terminat. Contul a fost închis.

— Dar banii? Ce să fac cu balanța?

S-a gândit o secundă și a zâmbit lăuntric.

— Vi se cere să-i donați Fundației Maica Tereza din Calcutta. Stai așa, acum e Sfânta Tereza.

— Dar Prințul Abdullah era musulman.

— S-a convertit în ultima clipă. Gagiul a văzut Lumina.

Interlocutorul a făcut o pauză în care a gândit intens. Accent american, uciderea a doi clienți pe care-i știa ca fiind teroriști. Trebuie să fie vorba de Forțele Speciale. Nu voia să fie următorul pe lista lor.

— Sfânta Tereza. Calcutta. Voi pune la punct aranjamentele necesare.

— Așa să faci.

A închis și a ieșit afară după Ryder care-l aștepta.

— Ești OK, John-Wesley?

— Sunt bine.

Dar nu era. Era un om care a pierdut totul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Părea resemnat cu soarta sa.

— Ehh... cred că da.

— Data viitoare, urmezi ordinele.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot?

— Deci va mai fi o dată viitoare?

— Crezi că pot concedia un om care tocmai mi-a salvat viața?

Expresia întunecată s-a transformat în zâmbet.

— Cam speram să nu o poți face.

— Doar de data asta, Ryder. Doar de data asta.

— Sigur.

Nolan a dat din cap.

— OK, e timpul să ne cărăm acasă.

SFÂRȘIT

A large, hairy Sasquatch stands in a dark, cave-like setting. The creature is illuminated by dramatic, low-key lighting that highlights its fur and the texture of the surrounding rock walls. The Sasquatch is positioned centrally, with its arms slightly out to the sides. The overall atmosphere is mysterious and primal.

SASQUATCH

ERIC S. BROWN

ERIC S. BROWN**Sasquatch!**

versiunea în limba română

UNCRIS

Jeepul era oprit de-a latul în mijlocul drumului, blocându-l complet. Billy ținea mânerul mitralierei grele montate în spate, dar nu atât de ferm pe cât și-ar fi dorit... datorită fricii. Era nou în Garda Națională, iar aceasta era prima sa misiune pe teren. Se înrolase pentru a obține banii de care avea nevoie pentru școală.

De foarte mult timp nu mai existase un atac terorist real asupra Statelor Unite și, în general, erau vremuri de pace, așa că își imaginase că era un moment sigur ca să se înroleze. Partidul ceva mai liberal care venise la putere la ultimele alegeri lăsase de o parte așa zisul Război al Terorii și orice alt război sau acțiune polițienească de care se putea dispensa. Buletinele de știri erau pline cu rapoarte despre militarii rechemati acasă. Billy își imaginase că era ceva sigur să se înroleze, crezând că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla ar fi fost să încarce saci cu nisip în zonele inundate și să ajute victimele dezastrelor.

Jackson, pe care majoritatea îl numeau doar *Sarge*¹ stătea la vreun metru de jeep. Acesta și-a scos o țigară din pachetul aproape gol și a aprins-o. Billy îl privea cu un sentiment de teamă și respect. Sarge participase la acțiuni reale, prin toate părțile lumii. Cum dracu de eșuase aici, în mijlocul *pustietății*, Carolina de Nord, era un lucru

¹ Sargeant – sergent. Este o cutumă neoficială, dar tolerată, în armata americană de a se folosi prescurtări pentru unele grade militare: *sarge* (*sergeant*), *gunny* (*gunnery sergeant*), *chief* (*chief petty officer*) etc. Imposibil de tradus în lb. română: cei născuți „mai înainte” își amintesc că în timpul stagiului militar atunci când te adresai unui *sergent-major* cu apelativul prescurtat „do’major” urma urletul de rigoare „da’ ce, bă, sunt notă muzicală?”.

pe care Billy nu-l putea pricepe. Sarge era un tip dur: bătaile din baruri – în afara orelor de serviciu – erau legendare, chiar și printre noii recruți.

Pullman se mișca pe drum de cealaltă parte a jeepului. Dar măcar el părea mai puțin temător. Asta îl liniștea oarecum pe Billy, pentru că era speriat și nici măcar nu ascundea faptul. Palmele îi erau transpirate de la strânsoarea armei și putea simți cum îi duduie inima în piept.

Așteptau în liniște de mai bine de trei ceasuri. Billy nu mai putea îndura. Și-a adunat curajul și i s-a adresat lui Sarge:

— Hei, șefu, chiar crezi în aiureala asta despre care ei zic că e ceva real?

Sarge a tras lung din țigară, apoi s-a întors cu fața spre el. Obrajii lui Billy s-au înroșit în timp ce Sarge îl măsura de sus până jos.

— E prima ta misiune pe teren, nu-i așa, puștiule?

Billy a dat din cap.

— Cum de ne alegem numai noi de fiecare dată cu începătorii? a întrebat Pullman, apropiindu-se de jeep, cu carabina M-16 atârându-i lateral-în față.

— Ciocu' mic! s-a răstit Sarge la Pullman, fără să-și ia ochii de la Billy. Uite care-i treaba, flăcău, nu e treaba noastră să credem sau nu, noi doar executăm ordinele. În acest caz, asta înseamnă că dacă ceva înalt de trei metri și păros năvălește dintre copaci, noi tragem în plin și le lăsăm trupurile să putrezească drept avertisment pentru alții care s-ar putea să vină asupra noastră, și vom continua să facem asta până ce primim alte ordine.

Pullman a pufnit disprețuitor și a continuat.

— Șezi blând, țacă. Nimic din astea nu e adevărat. Totul e o acoperire pentru ceva. Așa trebuie să fie. Nu se poate să existe acest Bigfoot pe Pământul lui Dumnezeu.

— Deci, ceea ce zic ei despre creaturile care au ras orașul din josul drumului sunt doar o adunătură de minciuni? a întrebat Billy, departe de a fi convins.

— Nu zău, măi țacă? râse Pullman. Un întreg trib de Sasquatch turbați s-au hotărât brusc să iasă din păduri și să înceapă să ucidă oameni? N-are nici un sens. *Chestiile* astea, dacă chiar există, până acum s-au ascuns – iar deodată își schimbă comportamentul și devin ucigașe? Ce speră să câștige distrugând un oraș și arătându-se lumii? E mai credibil că este o povestioară-gunoi aruncat publicului pentru a-i distra atenția de la ceea ce se întâmplă cu adevărat.

Sarge și-a aruncat chiștocul la pământ și l-a zdrobit cu călcâiul.

— Pullman, ești la fel de prost ca și puștiul. Cum spuneam, nu este treaba noastră să gândim. Treaba noastră este să ucidem orice ar încerca să treacă de noi pe aici, indiferent dacă este un dilimache echipat într-un costum de maimuță sau ceva real. Menținem linia aici, indiferent de cine sau ce apare.

Noaptea era rece și sudoarea care îmbibase uniforma lui Billy nu o făcea cu nimic mai caldă. Tremura și-și dorea ca mizeria asta să se termine cât mai repede. Înainte de a pleca de la bază, ultimele frânturi de informații pe care le văzuse numeau asta *Apocalipsa*. De când micul orașel Babble Creek fusese distrus indiferent de ce/cine, au existat rapoarte de pe întreg teritoriul țării că Bigfoot atacă. Nu obișnuitul fel de apariții, ci mărturii despre Bigfoot, sau cete întregi de asemenea *chestii*, care atacă și sfâșie pe oricine întâlnește. Billy nici nu știa ce să creadă. Nu crezuse niciodată în povestioare cu Sasquatch, monstrul din Loch Ness, sau OZN. Tatăl său a fost vânător întreaga sa viață pe aceste meleaguri, înainte să fie doborât de cancer acum doi ani, dar nici măcar o singură dată nu a spus că s-ar fi întâlnit cu asemenea *creaturi*.

Totuși, Billy și-a dat seama că se va întâmpla ceva, altfel ei trei n-ar fi acum aici doar ca să le înghețe curul. Sarge părea să creadă că Garda, la fel ca și Armata era plină de REMF² pe care nimic nu-i bucură mai mult decât să găsească metode noi și crude prin care să-i facă să sufere pe ei, cătanele. Billy trebuia să fie de acord că ideea de Apocalipsă Sasquatch chiar suna nebunește. Erau destui dilimandrii care credeau că apocalipsa zombi era iminentă, dar hoarde de Bigfoot care să declare război omenirii? Asta era ceva nebunesc.

— Sarge? l-a chemat Billy din nou. Chiar dacă ce spun ei este real, acolo nu pot fi prea multe creaturi, nu-i așa?

— De unde dracu să știu eu, puștiule? Eu sunt soldat, nu cripto-zoolog.

— Cum ar putea să fie acolo?

Pullman și-a sprijinit carabina de jeep, ca să-și scoată și el o țigară din propriul pachet.

— Dacă aceste creaturi există este imposibil să fi putut rămâne ascunse atâta vreme în pădurile de acolo.

— Pullman, nu știm nimic despre creaturi, a precizat sec Sarge, spre surprinderea lui Billy. Nu știm unde trăiesc. Nu știm ce fac acolo, în păduri. Nimic. Cine poate ghici câte sunt sau ce au de gând să facă?

Liniștea domnea în aer ca o forță tangibilă în jurul lui Billy, până ce Pullman a dat răspunsul.

— Cred că nimeni.

Și-a pus țigara între buze, a recuperat arma și s-a dus înapoi la locul său de pe drum, fără a mai scoate un cuvânt.

Sarge se uită spre Billy.

— Te simți bine acolo sus, puștiule?

De sus, din spatele jeepului, Billy a confirmat dând din cap.

² REMF - Rear-echelon motherfucker - expresie peiorativă prin care sunt desemnați cei ce stau departe de lupta reală, dar au „opinii profesionale” despre aceasta. O variantă elegantă ar fi: *rear echelon paper pushers*.

— Bine, pentru că..., a început Sarge, dar indiferent ce-o fi vrut să spună, s-a pierdut, acoperit de niște urlete jumătate omenești, jumătate animalice, venite de undeva din direcția Babble Creek.

Sarge și Billy s-au oprit din discuție, văzând valurile de monștri ce înaintau spre ei. Creaturile aveau în jurul a trei metri înălțime și erau acoperite cu blană închisă la culoare, mată. Acolo unde cu câteva clipe mai înainte fuseseră liniștiți, apropiindu-se pe nesimțite, pașii lor răsunau acum pe drum precum tunetul, în timp ce năvăleau. Gurile le erau schimonosite și scoteau urlete furioase, iar ochii roșii ardeau de furie și ură.

Pullman alerga spre jeep trăgând rafale scurte cu carabina, peste umăr, în hoarda ce înainta, scoțându-i pe Billy și Sarge din starea de șoc. Sarge s-a întors, smulgându-și propria M-16, Apoi a tras rafală după rafală în creaturi. Billy a răsucit afetul mitralierei de calibrul .50 către bestii și a deschis focul asupra lor. Gloanțele lui Sarge și Pullman păreau doar să înfurie și mai mult creaturile ce se apropiau, fără să le încetinească, însă Billy le doboră rânduri întregi. Gloanțele de calibru mare săpau adânc în rândurile dese de monștri, fiecare proiectil făcând mai multe victime. Creaturile cădeau, cu picioarele împiedicate în propriile intestine, și acopereau șoseaua. Multor altora, le

spulberau bucăți întregi din carnea trupurilor. Un monstru chiar și-a pierdut un braț și s-a oprit brusc din alergare ca să se holbeze la sângele ce țâșnea din ciotul rămas. Dar rezistența era inutilă; blestematele de creaturi erau mult prea numeroase.

Când acestea au ajuns la poziția lor, Sarge a răcnit comanda de retragere, dar Billy habar nu avea unde să se ducă. Mai multe bestii ieșeau dintre copacii din jurul lor. Una l-a ridicat pe Sarge ca pe un pai și l-a scuturat prin aer până ce l-a rupt complet în două. Cu un urlet, a aruncat bucățile în direcții diferite. Billy a răsucit mitraliera ca să-i poată trimite creaturii o rafală de foc drept în piept. Aceasta a implodat sub forța șuvoiului de gloanțe ce o loveau, iar jeturi de sânge acopereau asfaltul din jur. Corpuri contorsionate rămâneau nemișcate pe drum în timp ce celelalte creaturi năvăleau asupra sa. Billy a menținut poziția. L-a putut auzi pe Pullman răcnind în spatele său, dar nu a îndrăznit să se întoarcă pentru a vedea ce i se întâmplă.

Billy a ținut degetul apăsat pe trăgaciul mitralierei, smucind-o sălbatic de la stânga la dreapta într-un arc de cerc larg, încercând să doboare cât de multe bestii putea. A simțit o pereche de mâini pe umeri, apoi a fost smuls din spatele mitralierei și aruncat pe șosea. S-a lovit tare de pavaj. Durerea cumplită pe care a simțit-o l-a făcut să înțeleagă că brațul drept i s-a frânt sub greutatea propriului trup. Pe când bestiile se apropiau de el, se străduia să-și scoată pistolul din tocul de la coapsă. Duzini de mâini păroase l-au apucat, sfâșiindu-i carnea. A răcnit, cu ochii plini de lacrimi și spaimă, apoi... durerea a fost cumplită. A văzut una dintre bestii ridicându-i piciorul stâng către dinții galbeni, iar alta îi trăgea din burtă intestinele lungi și sângerânde.

Auzise că un cap retezat mai trăia încă vreo câteva secunde după ce era retezat, și curând a aflat că este adevărat.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost marginea pădurii de pe marginea șoselei, pe când capul îi zbura prin aer, apoi lumea sa s-a stins.

SFÂRȘIT

JAY WERKHEISER

DRONE

The background of the entire image is a dark, atmospheric scene. A massive, dark-colored mechanical robot, possibly a mecha, dominates the center. It has a complex, angular design with various panels and joints. Its right eye is a bright, glowing orange. In the foreground, at the base of the larger robot's legs, stands a much smaller robot. This smaller robot is also dark but has some orange highlights and appears to be looking up. The ground is a mix of dark, jagged rocks and patches of light-colored, dusty or sandy terrain. The overall lighting is dim, with the primary light sources being the glowing orange eye of the large robot and the orange text overlay.

Jay Werkheiser

versiunea în limba română

UNCRIS

— Cum dracu s-a putut să fie ucis un soldat... a urlat colonelul Spencer.

Gardner se întreba dacă nu va face un accident vascular.

— ...în mijlocul unui război? Pentru numele lui Dumnezeu!

Gardner a evitat să-l privească în ochi.

— Facem cercetări, *sir*.

— Și? Ce dracu s-a-ntâmplat?

— Era o misiune simplă, tip patrulă *recon*, *sir*, când a căzut la postul său. Dacă ar fi să presupun...

— Nu ești plătit să „presupui” locotenente.

— Da, *sir*. Vă voi raporta după ce voi primi raportul de autopsie.

Colonelul Spencer a pufnit și a ieșit din biroul lui Gardner fără să mai spună ceva. Gardner s-a lăsat să cadă în scaun, tremurând de furie. Nici măcar nu se obosise să întrebe care este numele flăcăului.

O ciocănitură ușoară se auzi în ușă.

— Ești bine, locotenente?

— Intră, Liz.

Ea se petrecură înăuntru, cu pași sălțați, temători, apoi se așeză în scaunul din partea opusă biroului lui Gardner.

— Cam nasol, nu?

— Ca și cum n-ar fi și așa destul de grav că l-am pierdut pe Joel. Acum îmi mai suflă și comandantul în ceafă.

— Nu-l băga în seamă. Baștanilor li se fâlfâie...

— De câte ori vezi un colonel plin învârtindu-se pe-aici? Pentru ei, asta e o publicitate negativă. Încă un război din Orientul Mijlociu care nu se desfășoară favorabil. Iar ei trebuie să găsească un țap ispășitor.

— Autopsia va lămuri situația. Probabil va arăta că a fost vorba de un anevrism sau ceva asemănător.

— Echipamentul EMEG a fost prăjit. Asta trebuie să-l fi ucis.

— Deci a fost un rateu.

— A trecut de inspecția pre-misiune.

Își dădu seama că stătea în picioare și efectiv striga. Se lăsă din nou să cadă în scaun.

— Nu vor ca pacifiștii să pretindă că echipamentul EMEG distruge creierele soldaților.

Ea se sprijini cu palmele de birou, și-și apropie fața de a lui.

— Nu A Fost Greșeala Ta.

— Nu tu a trebuit să o anunți pe mama sa. Să-i vezi ochii. Era doar un puști, fir-ar să fie.

— Dom'le, trebuie să te liniștești. Nimeni nu simte lipsa lui Joel mai mult ca mine. Mi-a fost ca un frate. Îți mai spun o dată, revino-ți.

Telefonul lui a vibrat, scutindu-l de a mai răspunde. Verifică ecranul.

— A început autopsia. Cred că în curând vom primi niște răspunsuri.

— Bine, poate așa ți se va lua povara de pe umeri, spuse ea. Uite, urmează să fac de serviciu *recon*. Ce-ai zice ca după aceea să mă cinstești cu un pahar-două?

— Un ofițer să fraternizeze cu un subofițer? reuși să afișeze un zâmbet slab.

— Eh, las-o baltă. Regula asta a fost desuetă încă înainte să poți tu silabisii cuvântul *fraternizare*. Și-acum ridică-ți fundul și du-te la Infirmerie.

— Mda, cred că ai inversat ierarhia de comandă, spuse, zâmbind nițel mai larg.

Ea l-a luat de mână și l-a smucit în picioare.

— Pe ei, cowboy.

Merseră amândoi până la Sala de Combat Activ. Ea îi puse o mână încurajatoare pe umăr, apoi și-a activat legitimația ID. Ușa se deschise cu un *clicket*.

— Ai grijă acolo, a atenționat-o el. Nu știm ce l-a ucis pe Joel.

— Nu-ți face griji.

Privi din ușă cum un tehnician îi pune rețeaua EMEG pe cap, ajustând cu grijă electrozii în poziție. Se forță să se întoarcă și să-și continue drumul pe hol.

Era o infirmerie tipică de bază militară modernă – puternic luminată, claustrofobică, dotată cu medicamente și unguente necesare pentru leziuni minore. Doctorul de serviciu și-a ridicat privirea din hârtii. Falca pătrată și tâmplele argintii adăugau autoritate privirii ca de oțel. Gardner nu-i mai văzuse chipul prin bază.

Încercă să zâmbească amabil.

— Care este verdictul, doctore?

— Maior.

— *Sir* - automat luă poziția de *drepti*. (*Fir-ar să fie!*)

— Raportul autopsiei?

— Aici nu aveți dotări adecvate pentru o autopsie corectă. A trebuit să improvizez.

Folosind sala de operații de urgență. Nu înțeleg cum se descurcă doctorii voștri.

— Ce l-a ucis pe Joe? *Sir*?

— Soldatul? Am notat că s-au produs distrugerii neurologice catastrofice.

Gardner și-a încleștat dinții.

— Adică?

— A suferit arsuri în creier.

— Provocate de echipamentul EMEG?

— Am cerut tehnicienilor să demonteze interfața dronei Electro-Magneto-Encefalo-Grafică pe care a folosit-o. Au spus că chestia a fost *prăjită* de un Puls Electro-Magnetic intens.

— Dar sunt protejate împotriva EMP.

Maiorul îl privi cu răceală.

— Înregistrările misiunii arată activitate cerebrală normală până aproape de sfârșit, finalizată cu un puseu de hiperpolarizare a cortexului cerebral.

Ticălos cu sânge rece!

— Chiar în acest moment am oameni cu echipament EMEG în funcțiune în misiuni *recon* în jurul FOB. Dacă există vreun pericol...

— Uite ce, locotenente, știu că Armata este acum mult mai „moale” decât ar trebui să fie. Dar colonelul și cu mine suntem de școală veche, iar tu și oamenii tăi trebuie să vă confrunțați cu asta atât timp cât ne aflăm aici.

Gardner și-a dat seama că-l cam *înghesuise* pe maior și că ridicase iar vocea.

Făcu pasul înapoi.

— Îmi pare rău, *sir*. Dar soldații mei... Nu cred că domnul colonel va fi fericit în cazul altui deces.

— Colonelul Spencer a primit raportul meu. Dacă vrei o modificare legată de îndatoriri, du-te și discută cu el.

Bastard nenorocit!

— Da, *sir*.

* * *

— M-ați chemat, locotenente? răsună vocea lui Liz prin ușă.

— Intră.

— Umblă vorba prin *sat* că sunteți chemat la colonel.

— Vreau să te ocupi tu ca întregul *squad* să fie echipat în FOB în 30 minute.

— Toți? Asta e o putere de foc a dracului de mare pentru o *recon*.

— Cred că raportul autopsiei lui Joel dă un motiv de îngrijorarea Comandamentului. Trimit întregul *squad* ca să cerceteze zona în care a murit.

— Deci ne folosesc ca pe niște cobai de laborator.

Pe hârtie, este o misiune de recuperare. Găsirea dronei sale și aducerea ei în FOB.

— Rahat. De ce nu pun un stagiar să o activeze și să o aducă acasă în mod normal?

— Nu cred că au încredere în interfață. Au pornit secvența de schimbarea aleatoare a frecvențelor. Asta, chiar nu-mi place.

Ea izbucni într-un râs lipsit de veselie.

— *Recon* primesc întotdeauna cele mai nașpa misiuni.

— Dar ține toate astea numai pentru tine. N-am chef ca întregul *squad* să înceapă să comenteze.

— Cuvântul de ordine este *ciocul mic*.

Îți privi ecranul telefonului.

— În zece minute îi voi avea pe toți cuplați la aparate.

Și a plecat, lăsându-l pe Gardner îngrijorat. Scoase o hartă a zonei din jurul *Forward Operating Base* (Bază Operațională Avansată), studiind topografia regiunii unde a fost pierdută drona lui Joel. Va avea acces la hartă când va fi cuplat la aparate, dar nu era rău să-și reîmprospăteze în memorie configurația terenului. Și-i ținea și mintea ocupată.

A închis ochii și s-a concentrat pe reperele terestre importante, mișcările de trupe inamice și locația concentrărilor de civili. Satisfăcut, a închis tableta și a ieșit din birou. Sala de Combat Activ era chiar la capătul holului. A ajuns chiar la timp ca să-i vadă pe tehnicieni cum pun casca pe capul lui Liz. Restul celor din *squad* fuseseră deja cuplați.

Unul dintre tehnicieni îi făcu semn către un EMEG gol.

— Gata de „plecare”, locotenent Gardner?

Acesta se așeză în scaun.

— Fă-mi o favoare. Dacă vezi ceva care nu pare a fi în regulă la vreunul dintre aparate, orice, decuplează EMEG-ul flăcăului. IMEDIAT!

— Am înțeles.

Tehnicianul i-a aranjat rețeaua pe cap, poziționând electrozii cu grijă și verificând ecranul după fiecare ajustare. Când a fost satisfăcut, i-a pus și casca. Timp de câteva clipe lungi, lumea sa a fost mută și întunecată. Apoi câte o înțepătură a însoțit fiecare semnal transmis de electrozi către mufele din urechi și...

Aerul fierbinte al deșertului l-a învăluit, împreună cu firicelele de nisip care-i loveau platoșa de uraniu-sărăcit. Senzorul indica faptul că bateria este complet încărcată, așa că și-a scos cablul de alimentare și s-a întors cu 180°. Dintr-o privire rapidă a văzut-o pe Liz și pe ceilalți din *squad* gata adunați la poarta din sud. Activă comanda pentru telemetrie pentru fiecare dintre soldații săi și a derulat fluxul de date până ce s-a declarat satisfăcut pentru că toți erau pe *verde*. Apoi s-a conectat pe rând la *ochii* electronici ai fiecăruia, rămânând o clipă-n plus la ai lui Josè prin care avea o imagine din zborul *păsării* asupra FOB.

— Tăcere radio, Gamma *squad*, a ordonat Liz.

Ecranul video al lui Gardner a pâlpâit verde în jurul imaginii date de drona ei, în timp ce vorbea.

— Armamentul greu pregătit – Hailie.

— Lunetistul, încărcată și asigurat – Kyle.

— Ochiul din cer, verde – Josè.

— Mitrăliorul gata – Maria.

Liz a pâlpâit iar verde,

— Gata de plecare, LT.

— Haidem.

Le semnală trăgătorilor să asigure perimetrul defensiv, întrebându-se retoric dacă aceștia ședeau sub căști la doar vreun metru de el, sau la mii de mile depărtare. *Squadul* său s-a pus în mișcare și s-a afundat în deșertul de dincolo de poartă. Pașii i-au alunecat când a ieșit de pe suprafața pavată, apoi era să cadă când s-a împiedicat în nisip.

În timp ce înaintau, își ținea *ochii* pe imaginea transmisă de drona lui Josè. Harta regiunii avea reperele de navigație marcate în albastru. Spirala Turnului Khalifa a întretăiat orizontul la vest; linia neregulată a colinelor se suprapunea conturului liniilor topografice dinspre sud; dinspre sud-est se ridica fumul dintr-un sat.

— Atenție la refugiații din stânga ta, Josè. Asigură-te că nu deschidem focul asupra civililor.

— Am înțeles, LT. Un moment...

— Ce este?

— Am ceva.

O scânteiere albastră veni dinspre coline.

— Ar putea fi drona lui Joel.

Camera video a lui Josè s-a focusat într-acolo.

— O văd.

— O coloană de praf se apropie dinspre est, a raportat Liz.

Imaginea de pe ecranul lui Josè s-a rotit amețitor.

— O văd.

Camera i s-a centrat pe coloana de praf de deasupra drumului ce ducea din sat spre coline. Un *zoom* a dezvăluit un convoi de cinci camionete ce aveau montate în bene ceva ce semănau cu niște mitraliere de calibrul .50.

— Încearcă să ajungă ei primii acolo.

— Ce-ar fi să aruncăm o privire mai îndeaproape, Jose. Vezi dacă o *Hellfire* sau două i-ar putea face să stea pe loc. Dar, mai întâi, obține un ID clar; nu vrem să tragem asupra unor *amici*.

— Și ai grijă, a adăugat Liz. S-ar putea să aibă MANPAD¹uri. Nu vrei să dansezi cu niște SAM.

— *Roger*.

— Liz, vezi dacă te poți apropia suficient de mult cât să *pictezi* o țintă sau două pentru el. Ia-o pe Hailie ca backup. Kyle, ia o poziție de unde să ai vedere directă asupra dronei. Maria și cu mine vom continua să ne apropiem.

— Am înțeles, LT.

A continuat să înainteze, supraveghindu-și oamenii cum își ocupă pozițiile. În dreapta sa, drona lui Kyle urca deasupra unei ușoare pante stâncoase; terenul accidentat îi bloca vederea către stânga, dar, prin imaginea transmisă de Liz, îl vedea pe Jose apropiindu-se de tehnicieni.

— Nu emit cod IFF, a raportat Jose.

Gardner a văzut un flash pe ecranul lui Liz, simultan cu cel de pe al lui Jose.

— SAM! Fir-ar să fie!

Ecranul său se rotea neregulat datorită manevrelor evazive.

— L-am pictat pe avorton, anunță Liz.

— Văd, confirmă Jose. *Beamrider*² lansat.

Gardner s-a urcat pe o creastă supraveghind locul unde se afla drona. Și-a redirecționat atenția asupra propriei imagini. A făcut un *zoom* asupra ei, așa cum stătea inertă pe terenul stâncos. Nu părea avariată.

— Drona confirmată.

— Stau cu ochii pe zonă, a spus Kyle. Nici o activitate prin apropiere.

— Să ne apropiem, Maria.

— *Roger*.

A continuat să avanseze cu ochii pe ecranul său. Doi insurgenți cu EMPuri improvizate puteau să-i distrugă drona și să-l trimită înapoi la bază cu o migrenă cumplită. Un tunet s-a rostogolit peste colinele din stânga și o privire rapidă a dezvăluit o trenă de fum negru în apropiere de vârful stâncos. A *ars* o camionetă de suport tehnic.

¹ Lansator mobil (de pe umăr) de rachete sol-aer.

² Beam-riding [Line-Of-Sight Beam Riding (LOSBR)] – tehnică de dirijare a rachetei asupra țintei sale prin marcarea cu rază laser.

Jose a strigat entuziasmat:

- Yupiii!... ăă... la dracu, SAM în aer!
- Văd două, nu, trei lansări, a intervenit Liz.

O privire pe ecranul lui Jose l-a amețit pe Gardner, așa că s-a concentrat pe cel al lui Liz. Camioneta lovită de rachetă scotea un fum negru, străbătut de flăcări, care-i bloca vederii pe ceilalți. Ea se apropie de epavă cu Irul activat. Drona lui Hailie cu calibrul ei mare la țevile lise și tuburi de lansare TOW, era vizibilă deasupra, spre dreapta câmpului vizual al lui Liz.

- SAM s-a fixat! a strigat Jose.

Deasupra deșertului au lucit flăcări în ecranul lui Liz. Drona lui Jose s-a rotit și scuturat violent.

- Încă mai vin...
- Sunt lovit!

Ecranul lui Gardner o arăta pe Maria aflată înaintea sa, aproape la distanță de contact cu drona lui Joel, el aflându-se chiar în urma ei.

- Kyle, ții ochii mari? Mai suntem pe *verde*?
- *Roger*. Nici o mișcare.
- Ok. Maria, hai să recuperăm scula și să ne cărăm dracului de aici.

Își deschise capacul pentru ca ea să poată pune drona nefuncțională în stativul din spatele său.

- Drona fixată, LT.

O privire fugară în ecranul lui Liz. Drona lui Jose continua să se mențină în aer, cu o coadă groasă de fum negru. Hailie se îndrepta spre inamic.

- Ești OK, Jose?
- Șrapnel blestemat. Pierd presiunea hidraulică în eleronul stâng. Parcă e adormit.
- Mai bine întoarce-te la FOB.
- La naiba. OK, *roger*.
- Hailie, nu angaja inamicul decât dacă e absolut necesar.
- Am înțeles, LT. Țștia încearcă să mai lanseze o SAM. Am să le bag o TOW în cur.

- Nu-ți fă griji, Boss. Îi asigur eu *șasele*.

Câmpul ei vizual a alunecat, iar giroscopurile au scheunat ascuțit. Datele video au arătat un salt brusc.

- Gata de atac?
- Așteaptă, spuse Maria. Încă nu ești securizată.
- Ce dracu? se răsti Hailie cu voce ascuțită.

Liz a strigat:

- Retrage-te! RETRAGE-TE!

Gardner a comutat pe ecranul lui Liz. Un zid de praf se apropia de Hailie. I-a trebuit un moment ca să-i observe camionetele răspândite care se năpusteau cu toată viteza prin deșert. Hailie s-a retras, trăgând proiectile prin țevile lise. Trasoarele luminau și ecranul lui Liz care încerca să acopere retragerea lui Hailie.

— Mișcă-te, Maria!

— Asta și fac.

Unul dintre vehicule a deviat de la direcție, degajând fum, dar celelalte se apropiau rapid de Hailie. Se vedeau flăcări la gurile țevelor mitralierelor montate pe ele.

— Au deschis focul! Stai, ce dra...

— Hailie? Hailie!

Gardner a comutat pe ecranul ei și a văzut doar static.

— Cristoase, LT, a constatat Liz. Au *luminat*-o cu ceva.

— Baza, scoateți-o dracului de acolo!

— Retragera! Aș avea nevoie de ceva întăriri! ceru Liz.

El marcă un reper pe hartă.

— Adunarea aici. Vino, Maria.

— Aproape am ajuns.

— Acum!

— Am înțeles!

— Mișcă-te, fir-ai să fii!

Ea apăru în câmpul său vizual și se îndreptă spre punctul de reper. O verificare fugară a ecranului lui Kyle îl arăta coborând direct panta colinei. Gardner se întoarse după Maria, ai cărei pași răsunau tare pe pământ datorită greutății suplimentare. Ecranul lui Liz arăta întinderea deșertului, ca într-un clip profesionist.

— Baza, cum e cu Hailie?

Nici un răspuns.

— Baza, confirmă extracția lui PFC Miller.

Ecranul lui Liz a săltat și *pinguri* i-au răsunat în radio.

— Vin asupra mea. Dacă trag în mine cu asta...

Un ping puternic a întrerupt legătura.

— Liz!

Pe ecranul ei imaginea sălta haotic.

— Liz? Ești acolo?

— O clipă, LT.

Își simți trupul aflat la bază cum răsuflă ușurat.

— Kyle, mai ești ci ochii pe ea?

— Uite ce văd, răspunse acesta.

Gardner a comutat pe videoul lui Kyle. Acesta își activase deja stabilizatoarele, iar imaginea era focusată pe șoferul uneia dintre camionete. Imaginea a tresăltat puțin și mașina a ieșit din câmpul vizual.

- Maria, stai cu ochii pe inamic.
- Te așteptam, LT.
- Las-o naibii. Intră imediat în poziție.

A luat în considerare abandonarea dronei lui Joel, însă doar pentru o clipă. Să afle ce i-au făcut insurgenții, ar putea salva vieți.

Maria a înconjurat vârful colinei și și-a orientat privirea spre est. Una dintre camionete se răsturnase, iar celelalte încercau să o ocolească. Lis s-a îndepărtat de ele până aproape de reperul navigațional.

— Pare în regulă, spuse locotenentul. Eu și cu Liz ne vom *târî* până la FOB. Asigurați-vă că inamicul păstrează distanța.

- Avem noi grijă de *șasele* vostru, a confirmat Maria.
- Aici Baza. Secvența de decuplare este setată și gata de executare. Pregătiți-vă pentru extracție.

Ce mama dracu'?

- Aici nu e o treabă pentru stagiaari, a comentat Gardner. Aș prefera să mă ocup personal de această situație.
- Îmi pare rău, *sir*. Colonelul a ordonat personal. Extracția în 3... 2...
- Ce mama dracu' fa...

Lui Gardner i s-a întunecat vederea. A vrut să-și scoată casca, dar tehnicianul i-a dat mâinile deoparte. După o 'scurtă eternitate', casca i-a fost scoasă și aerul rece i-a răcorit scalpul. Și-a ținut ochii închiși până ce s-au putut adapta la lumina puternică din *Active Combar Room*.

Vocea aspră a colonelului Spencer a spart micul moment de pace.

- Ai făcut o treabă bună acolo, locotenente.

Gardner a întors capul în direcția vocii, afișând o expresie deloc măgulitoare pentru tehnicianul ce-i deconecta electrozii.

- Unde este Hailie? E OK?
- Am obținut oarece informații despre atacul care...
- La dracu, este bine? *Sir*.

Colonelul i-a adresat o privire dură.

— Este la infirmerie. Tehnicienii au deconectat-o la inițierea semnalului EM, ceea ce probabil a minimalizat distrugerile cerebrale.

Gardner a izbit cu pumnul în consola din fața sa.

- Liniștește-te, locotenente.

Respiră adânc de câteva ori.

— Ce dracu au folosit asupra ei, *sir*?

— Tocmai de asta suntem noi aici, fiule. Ca să aflăm ce anume. În 15 minute te prezinți cu echipa la raport. Apoi încercați să dormiți câteva ceasuri, timp în care capetele astea luminate vor încerca să priceapă ce și cum.

* * *

Gardner fixa cu privirea paharul aproape gol de bere ieftină. Un cântecel siropos plutea peste mulțimea zgomotoasă, care, prin comparație, nu făcea decât ca dispoziția sa să fie și mai întunecată. Își roti scaunul pentru a putea arunca o privire scurt *squadului* său, așezat în jurul mesei mici cu pahare de bere. În seara asta veselie era absentă. Liz i-a surprins privirea. La naiba. Ea spuse ceva și toți cei de la masă s-au întors spre el. Blestemăția dracului! Se întoarse cu fața la bar și sorbi restul de lichid încălzit din pahar. O mână i se puse pe umăr.

— Ce vrei, Liz?

— Dimineață am vorbit cu tatăl lui Hailie. Va dura ceva timp, dar este de așteptat ca să se recupereze total.

— Dar nu va mai fi niciodată pilot de dronă.

Liz a clătinat din cap.

— Nu va mai primi vreodată aprobare pentru utilizarea unei căști EMG.

Gardner răsuflă zgomotos.

— Eu am trimis-o acolo.

— Știa care sunt riscurile.

— Nu, nu știa. Nimeni nu se mai așteaptă la nici un fel de risc. Nu de la... nu știu, cel puțin de pe vremea Pakistanului. Este războiul perfect; nimeni nu este rănit. Un blestemat de joc video.

— Este destul de real pentru adversari.

— Presupun că da.

— Nu te deranjează deloc?

El își ridică ochii din pahar.

— Ce?

— Să stai cuplat la o rețea de senzori și să tragi în oameni. E atât de plictisitor.

— Și chinezii folosesc drone EMG.

— Țintele în care tragem noi nu sunt drone chineze. Sunt iranieni și insurgenți băștinași din jumătate din Peninsula Arabiei.

Gardner lovi cu pumnul în tăblia barului.

— Și ce dracu vrei? Să-mi pun în spate 25 kg de echipament și să mășăluiesc personal prin deșert? Să încasez un glonț în cap, sau poate doar să-mi fie spulberate picioarele când calc pe o mină?

— Nu știu. Nu, sigur că nu. E doar comic cât de șucăriți suntem când găsim și ei o cale să riposteze.

— Tot ce știu este că să fiu blestemat dacă îi las să-mi mai rănească vreun om.

— Nu-ți fă griji, LT, nu vreau să mă iau de tine. Ei sunt și prietenii mei. Voi face tot ce depinde de mine ca să-i protejez.

— Bine, pentru că mâine mă bazez pe tine.

— Ne întoarcem în teren?

— Da. Șefii au niște informații. Ar putea reteza răul de la rădăcină.

— Până la urmă, și-au dat seama despre ce e vorba? Ce este, un nou fel de EMP?

— Consideră că inamicul folosește un fel de rază de microunde. Trimite o descărcare masivă de energie prin canalul de comunicații.

— Dar dronele folosesc frecvențe aleatoare, sar de la una la alta. Cum dracu pot să-și dea seama pe ce frecvență vom fi atunci când lansează raza?

— Încă nu e sigur. Fie baleiază întreg spectrul de frecvențe pe care-l folosim până ce dau peste frecvența corectă la momentul potrivit, fie pur și simplu stau pe o frecvență până ce ajungem noi pe ea. Imediat ce arma stabilește o conexiune, trimite o explozie de megajouli, suficientă să penetreze filtrele EMP.

— Și direct în creierul amărâtului de conductor al dronei, a șuierat Liz. Ticăloșii.

— Și ce-i mai tare, este că nu-i iranian.

— Niște insurgenți locali?

— Un tip, conform informațiilor. A scris un cod, a construit dispozitivul cu raza de microunde... toată chestia este funcțională.

— Locuiește în satul aflat la est de FOB, nu-i așa? a întrebat Liz.

— Bingo. Și trebuie să-l eliminăm înainte ca iranienii să profite de ceea ce face el.

— Prin urmare, mergem acolo și-l ucidem pe individ?

— Acesta este planul.

— Fără să răspundă la niște întrebări? Fără șansa de a se preda? Nu e stilul nostru!

— Trebuie să fie, spuse Gardner. Nu putem risca să-l pierdem și să-și dea tehnica și altora.

— Nu-l putem captura și escorta la FOB?

— Să zicem că am face o ambuscadă. El ar putea să se furișeze pe o străduță îngustă, sau pe niște scări, undeva unde dronele nu-l pot urmări. Și după aceea?

Liz tăcu un moment foarte lung.

— Păi... hai s-o facem. *Hooah!*³

* * *

Liz adunase *squadul* în *Active Combat Room* când Gardner a sosit. Se trezi înconjurat înainte de a închide ușa în urma sa.

— Ce-ntâmplă, LT? a întrebat Maria. Am auzit că vom fi conectați la niște drone nou-nouțe.

— Mda, așa flecăresc tehnicienii, confirmă Kyle. Eu vreau să-mi păstrez luneta.

— Vom utiliza drone de asalt urban. Vor să fim ușori și rapizi. Cu excepția ta, Kyle. Tu vei folosi aceeași dronă de lunetist.

— Așa cum și trebuie.

— Eu n-am să zbor?

— Avem doi oameni lipsă, Josè. Avem nevoie de tine la sal. Un *wing* din Texas ne va asigura suportul aerian.

Josè a deschis gura, dar Liz l-a făcut să tacă.

— Care-i planul, LT?

— Mergem după nenorocitul care a construit arma cu puls pe care au utilizat-o asupra noastră.

— Era și timpul, strigă Maria.

— Baștanii sunt destul de siguri că există numai un prototip, așa că o să-l distrugem ACUM.

— Cum arată? întreabă Kyle.

— Nu suntem siguri. Dar are nevoie de multă energie, așa că, probabil, nu este chiar portabilă. Probabil este montată pe un vehicul sau ascunsă într-o clădire.

— Așa este, interveni Liz. Tehnicienii au stabilit un termen-cod. Dacă vedeți că sunteți gata să fiți loviți cu această armă, doar spuneți „*Dixie*”, iar ei vă vor decupla.

— Dacă o vedeți, adăugă Maria. Indiferent cum o arăta.

— Exact. Așa că țineți ochii mare. Țștia joacă numai la victorie.

— Stai, spuse Kyle. Acolo s-ar putea chiar să fim uciși. Nu m-am înrolat pentru așa ceva.

— Pe dracu, n-ai făcut-o, i-a tăiat-o Gardner. Soldații luptă în războaie. Oamenii mor.

— Dar...

³ HOOAH (Army) – HOOYAH (Navy) – OORAH (Marine Corps) – strigăt de luptă/încurajare/salut/confirmare a unui ordin. Prin extensie înseamnă "anything and everything except 'no'".

— Ne-au doborât doi dintre ai noștri. Nu niște oameni oarecare. Ai noștri. Joel e mort. Vrei să-i spui maică-sii că ție îți este frică să te duci după avortonul care l-a ucis? La fel ai să-i spui și lui Hailie?

— E doar nițel speriat, spuse Liz. Nimeni n-o să te lase baltă. Așa e *squad*?

Câteva mormăieli au aprobat-o.

— Nu vă aud, soldați.

— AȘA ESTE!

— OK, luați-vă căștile, spuse Gardner. Hai s-o facem.

* * *

Stagiarii au pilotat dronele până în apropierea satului. Imaginea transmisă lui Gardner a apărut și s-a trezit înconjurat de fum negru.

— Ce dracu e asta? a întrebat Maria.

— Air Force a distrus toate fortificațiile insurgenților pe care le-au putut găsi. Stagiarii s-au apropiat cu dronele sub acoperirea fumului.

— Oare de ce *zburătorii* n-au prăjit pur și simplu întregul sat, ca să ne scutească pe noi de pericol?

— Vrei să ai pe conștiință câteva mii de victime colaterale civile?

Nu a fost nici un răspuns, așa că Gardner a organizat trupa și au intrat în sat.

Fortificații avariate făcute din saci cu nisip flancau strada principală spre obiectiv, iar două *Hummer* incendiate blocau calea.

— Liz, ia-l pe Josè și degajează drumul.

— Am înțeles, LT.

— Kyle, desfășoară-ți stabilizatoarele. Și bagă un glonț în tot ce reprezintă o amenințare.

— Roger.

— Doar insurgenți, nu civili.

— Și cum dracu vrei să-i deosebesc?

— Doar fii cu băgare de seamă.

Gardner urmărea ecranul lui Liz pe măsură ce aceasta se apropia. Primul bunker avea un crater și resturi fumegânde drept în centru. Ecranul lui Josè arăta același lucru dintr-o parte.

— Și aproape nici o zgârietură pe clădirile din jur, a precizat Liz. Felicitări pentru *zburători*.

Gardner a comutat înapoi la propriul său ecran și i-a văzut pe Liz și Josè împingând de pe drum un *Hummer*.

— Fiți gata să reluăm înaintarea.

L-a așteptat pe Kyle să-și retracteze stabilizatoarele și să intre în sat în urma elementului avansat.

Vântul șuiera prin străzile pustii, spulberând nisipul și făcându-l să răsunе pe armura lui Gardner. Nu mișca nimic. Ajunse într-un mic *squar* unde a scanat toate cele patru ieșiri.

— Așezarea e doar cu puțin mai mare decât o simplă intersecție, spuse. Kyle, rămâi aici și ne asiguri acoperire. Liz, mergi cu Josè spre est. Maria, noi aruncăm o privire spre sud.

— *Roger.*

A înaintat răsucindu-se în toate direcțiile pe lângă colibele din lut, case și magazine, marea majoritate închise. Ecranul lui Lis dezvăluia cam același lucru.

— Auzi? a întrebat Maria.

— Nu aud nimic.

— Cred că se mișcă ceva în coliba asta.

Gardner se concentrează pe colibă, Ușa închisă bine. Fereastra întunecată.

— Nu disting nimic. Kyle, tu vezi ceva...

Drona sa a reculat sub efectul unui impact venit din spate. S-a întors ca să riposteze cu foc. Dar chiar în clipa aceea fereastra s-a deschis ușor și a prins o lucire metalică.

— RPG⁴!

Și-a setat propulsia la *putere maximă*. Impactul l-a aruncat spre înainte, și la cadorisit cu un fel de cozi de flăcări intermitente. Casca EMEG a atenuat zgomotul exploziei.

— Ești OK, Maria?

Armele clănțăneau.

Se întoarce și trase direct prin fereastra de pe partea opusă a străzii.

— Maria?

— N-am propulsie pe stânga.

— Măsa-n... Liz, mișcă-ți curu' aici!

— Se trage asupra noastră, LT.

— Vin eu, Boss, spuse Kyle.

Gardner își modifică poziția pentru a o acoperi pe Maria. Gloanțele răpăiau pe armura sa. Destul. Și-a orientat propriul RPG și a tras prin fereastră. În jurul său a plouat cu resturi din explozie.

Auzi vocea lui Josè în subconștient.

— Eeei! Chestiile astea sunt foarte rapide!

— DIXIE!

— Maria? a întrebat Gardner. Tu ești?

⁴ RPG -

Nimic. Drona ei rămase nemișcată.

— Baza, ai evacuat-o pe Maria?

Gloanțele i-au lovit iar armura. Se mută ca să se adăpostească în spatele dronei inerte a Mariei.

— E scoasă din joc, a replicat Baza.

— Atenție la șase! vocea lui Josè a fost urmată de un huruit înfundat.

— *Hooah!* a strigat Liz.

O RPG a lovit drona Mariei, trimițând șrapnele în toate direcțiile. Gardner a băgat câteva proiectile prin fereastra de unde fusese lansată. Un glonț venit din altă direcție a ricoșat din armură.

Unde mama dracu' e superarma asta? O lovitură cu ea...

Se întoarce în direcția de unde veneau gloanțele și a lansat încă o RPG. Apoi alte patru.

Un zgomot în dreapta sa. S-a răsucit pentru a pune rămășițele dronei Mariei în fața sa. Un cap și un umăr echipat în uniformă de camuflaj se făcură văzute printr-o ușă deschisă. Mâna aținea direct către Gardner o antenă-farfurie.

La naiba. Dacă iese de la adăpost ca să încerce o lovitură, i se trage heblu.

Mișcare în spatele său. *La naiba naibii!*

— Aș avea nevoie de un ajutor la șasele meu, flăcăi!

— Vin eu, Boss, spuse Kyle.

— Ești prea încet, a subliniat Liz. Mă ocup eu.

— *Roger*, sergent.

O explozie l-a izbit pe Gardner de epava dronei. Dar dacă se întorcea cu fața la insurgenții din spate...

Ducă-se dracului!

S-a întors, rapid, și a lansat o RPG în coliba din spatele său. Ezită, așteptând ca imediat să-l cuprindă întunericul. Pași înapoia sa.

ACUM!

Se răsuci, improșcând cu gloanțe din întoarcere. L-a surprins pe tipul cu antena ieșit de la adăpost. Peste o secundă sau două, ar fi avut o linie de tragere perfectă. *Nu și de data asta, nenorocitul!*

Omul a căzut pe loc, iar arma i-a scăpat pe pământul plin de praf de lângă el. Un cablu gros șerpuia de la antena-farfurie, prin ușă, în clădirea din spatele său.

Gloanțe venite din spate ricoșau pe armura lui Gardner, urmate de o explozie dinspre nord.

— Îți asigur eu spatele, LT.

— Îmi pare bine să te văd, Liz.

— Se pare că ai situația sub control. M-ai chemat doar ca să-mi admiri fizicul?

— L-am ras pe ticălosul care manevra arma asta mortală.

Gardner s-a întors către locul unde era prăbușit insurgentul chiar la timp pentru a-l vedea cum dispare prin ușa colibei. Dispăruse și arma.

— Fir-ar dracu-al dracului!!

— Ce-i, LT?

— Trebuie să recuperăm arma aceea. Acum.

Se năpusti spre ușă. Când Liz a fost și ea în poziție, a folosit *berbecul* pentru a deschide ușa larg. Liz a năvălit înăuntru, iar el a urmat-o, acoperindu-i *șasele*.

— E doar un puști.

— Ce?

Gardner a comutat ecranul și a văzut la ce se uita Liz. Puștanul avea poate 14 ani, îmbrăcat în tricou și blugi, ghemuit în colț lângă o masă acoperită cu capacitoare și baterii. Mâna dreaptă, căzută pe lângă corp. Încă mai ținea antena.

— Porci americani. L-ați distrus.

Gardner a activat difuzorul extern al dronei.

— E război. Ai încercat să mă ucizi.

— Ne apărăm. Voi trimiteți mașini. Eu echilibrez șansele.

— Aruncă arma, fiule. Nimeni nu vrea să-ți facă rău.

— Tocmai a spus că el este cel care a făcut arma asta? a întrebat Liz pe canalul audio.

— Invenția mea va ucide o mie de americani pentru fiecare arab care moare în acest război.

— Cristoase. Puștiul e un geniu al computerelor.

— Ce facem, LT? Dacă le spune iranienilor...

— Trebuie să-l ucidem.

— Cu sânge rece? a întrebat Liz.

— E singura cale.

Își ridică arma.

— Îmi pare rău, spuse prin circuitul audio extern.

Puștiul se ghemui.

Gardner a ezitat. Buza de jos tânărului tremura. Semăna cu un copil rătăcit cu doar vreo cinci ani mai tânăr decât Joel. Și încă o mama care va plânge.

Coborî țeava.

— Dă-mi arma.

A răsunat o împușcătură și băiatul s-a prăvălit în colț. Din țeava armei lui Liz ieșea fum.

— Ce dracu?

— Cineva trebuia să o facă, LT.

Gardner a ridicat arma cu brațul său manipulator și a decuplat cablul. Propulsoarele au stârnit praful de pe podea și a ieșit afară.

— Dar ești de acord, nu-i așa?

Incertitudinea din vocea ei îl va hăitui în veci. A rulat către punctul de rendezvous din *squar*ul satului. Josè și Kyle erau deja acolo.

— Baza, misiune îndeplinită. Acum puneți niște stagieri să aducă acasă blestematele astea de drone.

— *Roger, recon*. Pregătirea pentru extracție.

Lumea s-a întunecat. Gardner era prăbușit în scaun, fără a se grăbi să-și scoată casca. Când tehnicianul i-a ridicat-o avea ochii larg deschiși în lumina puternică din *Active Combat Room*.

O mână i se puse pe umăr.

— Mă bucur că ai scăpat cu bine de acolo, spuse Maria. Îmi pare rău că te-am abandonat așa. Dar mă ochise...

— Ai făcut ceea ce trebuia.

Tehnicianul a intervenit.

— Colonelul vă convoacă imediat la raport, *sîr*.

Gardner a respirat adânc și a dat din cap. S-a ridicat singur din scaunul EMEG. Liz se afla chiar lângă el. Clipea deranjată de lumina puternică și se uita direct la el cu o privire hăituită.

— Am făcut ceea ce trebuia, LT. Nu-i așa?

El s-a uitat lung la ea, văzându-și vina reflectată în ochii ei.

— De unde dracu să știu eu?

SFÂRȘIT

ZANE GREY

GRANTIERII DIN TEXAS

COLECTIA WESTERN

*Foiletoanele de altădată***ZANE GREY****GRĂNICIERII DIN TEXAS¹**

Traducere de GH. ILIESCU
Editura Danubiu
1941

EPISODUL II**CAP. 10**

Cam la vreo 100 de mile depărtare de locul unde s-au petrecut faptele mai sus arătate, se afla o colibă părăsită. Deși construită de multă vreme, se păstrase bine. În această regiune se refugiau toți aceia care fugeau de lege, sau se temeau de vreo război.

Era un loc ciudat, sălbatic. Nu era făcut spre a fi locuit, dar pentru aceia certați cu justiția, era foarte indicat. Aerul era sfârtecat de țipetele panterelor, miorlăitul pisicilor sălbatice și urletele jaguarilor.

În pragul ușii colibe apărură un om. Era Duane. Coliba era aceeași în care cu 3 ani înainte fusese îngrijit de Jen.

Uciderea unui om pe nume Sellers, însemnase o pauză în viața lui. Îl urmărise pe Sellers spre a-l ucide, deoarece îl socotea răpitorul Jenniei. Despre moartea Jenniei, Duane știa prea puține. Zvonuri neprecise, câteva cuvinte, ici colo, erau singurele lucruri pe care Duane le culese în cursul anului și care îl făcuseră să creadă că Jen murise puțină vreme după răpirea ei. Sigur însă nu era. Sellers i-ar fi putut-o spune. Dar nemilosul glonte închisese buzele lui Sellers pentru totdeauna.

Plecuse după moartea lui Sellers, spre a se ascunde prin munți și primul lui gând fu pentru coliba în care Jen îl îngrijise. Plecă deci într-acolo unde și rămase. Vremea nu ștersese chipul Jenniei din sufletul lui. Închidea ochii și Jen îi apărea, tristă și frumoasă, așa precum o cunoscuse.

În fiecare noapte îl vizitau spiritele lui Bain și Sellers și rămăneau multă

¹ **Texas Rangers** sunt cea mai veche organizație de aplicare a legii de pe continentul nord-american cu jurisdicție de stat. Inițial a fost un corp de voluntari care și-au asumat protecția convoaielor și grănicilor teritoriului colonizat. Stephen F. Austin "parintele Texasului" s-a referit pentru prima dată la acest grup ca **Rangers** în 1823, dând astfel naștere serviciului cunoscut sub numele de Texas Rangers.

vreme la căpătâiul lui. Nelăsându-l să doarmă. Nu-i putea uita. Remușcările îl rodeau...

Noaptea era foarte frumoasă. Cerul plin de stele. Dinspre est, se auzi vaietul unei cucuvele. Semn rău.

CAP. 11

După șase luni de trai în singurătatea de care pomenirăm mai sus, Duane se hotărî să plece. Satul în care nimeri, se numea Mercer. Avea mulți prieteni pe acolo. La marginea satului se afla un mormânt cu inscripția ștearsă. Acolo se odihnea Hardin. Unul din tovarășii lui Bland.

Ce mulți ani înainte, Hardin începuse domnia sa în Mercer, tiranizând moșierii și crescătorii de vite. Într-o bună zi, el, sau unul din oamenii săi pradă și ucisese un om ce-i fusese de mare ajutor lui Duane, cândva, atunci când se afla în primejdie. Duane îl întâlni în târgul satului și înainte ca banditul să pună mâna pe revolver, arma de temut a lui Duane îl trimise peșcheș pe lumea cealaltă.

Duane găsi o primire foarte călduroasă, în casa unui oarecare Jones, care-l cunoscuse și pe tatăl sau. În casa acestuia, Duane deveni alt om. Ocoli însă vorba multă. Prețul ce se pusese pe capul lui, îl făcuse, în ultimul timp, foarte tăcut. De auzit, însă, voia să audă, căci de multă vreme nu mai știa nimic de mama și de unchiul său.

Seara, Jones reveni acasă pradă unei mari agitații.

— Duane, au venit grănicerii... Pretutindeni se vorbește cum că d-ta ai fi prin sat, căci te-au văzut mulți oameni. Nu cred să existe însă vreunul să te trădeze. Numai femeile să nu-și dea în petec, deoarece grănicerii sunt băieți foarte frumoși și știu să le ducă cu vorba.

— Ce companie? întrebă Duane, liniștit.

— Compania A, a căpitanului Mac Nelly, noul grănicer. Asta a făcut isprăvi grozave în război. De când face parte din corpul grănicerilor, a făcut minuni, nu altceva. După ce a curățit Sudul, își caută acum de lucru și în Nord.

— Am auzit despre el. Descrie-mi-l!

— Băiat frumos și înalt. Poartă mustață, părul negru, ochii negri, privirea pătrunzătoare. E un băiat foarte bun. Apartine unei onorabile familii din Sud. N-aș vrea să te vadă pe aici.

Duane nu răspunse.

— Călăreți lui sunt oameni pricepuți. Numai să te miroasă pe aici și îndată îi vezi apărând. Mac Nelly nu scoate așa repede revolverul din toc, dar să ști că-și va face datoria, chiar dacă și-ar vedea moartea cu ochii. Ferește-te deci de căpitanul Mac Nelly.

Duane tăcea mereu.

— Ți-am pregătit o legăturică de merinde, reîncepu Jones. Acum mă duc să pun șeaua pe calul tău.

Nici nu-și sfârși bine vorba și un om păși în curtea casei. Deși se

întunecase, se vedea totuși că e vorba de un străin. Când omul se apropie, se putu constata că mâinile îi sunt ridicate în sus.

— Aici locuiește Jones Burt?

— Eu sunt. Ce vreți de la mine?

Străinul se apropie și mai mult, cu mâinile mereu în aer.

— S-a aflat ca Buck Duane e pe aici. Căpitanul Nelly, care a poposit mai încolo lângă fluviu, comunică lui Duane, că după lăsarea întunericii, să vină la dânsul.

După aceste vorbe, străinul dispăruse tot atât de tainic precum venise.

— Ce-i de făcut? întrebă Duane gânditor.

— E prima dată când Nelly face așa ceva. N-aș putea spune că face un joc dublu, deoarece întotdeauna a fost un om de onoare. Cred că toată afacerea asta miroase puțin a trădare.

— Poate că vrea căpitanul să-mi dea o posibilitate cinstită să mă predau, fără vărsare de sânge. Asta ar fi frumos din partea lui.

— Duane, părerea mea e să-ți iei tălpășița și să așterni câteva mile bune între tine și drăgălașul căpitan. Măine o să mă duc eu la el să-l întreb ce dracu voia.

— Omul trimis de el era un grănicer?

— Da și încă unul destul de puternic, dar n-avea, nici un revolver cu el. Pot să jur. Nu te încrede însă și la drum, Duane.

După ce călări vreo 15 mile, Duane opri calul într-un luminiș, descălecă, puse șaua sub cap, se acoperi cu o pătură și adormi.

În zori, era din nou călare și în zilele următoare vizită câteva sătulețe care erau în drumul său. Pretutindeni afla noutăți. Fiecare prieten de-al lui primise vizita unui grănicer, cu următoarea comunicare: «Spuneți-i lui Buck Duane, să vină în tabăra căpitanului Mac Nelly, de îndată ce se va lăsa întunericul».

Curiozitatea lui Duane lucra de zor, totuși nu voia să se supună, de aceia o luă din nou la drum, punând peste 100 de mile între el și grăniceri. Ajunsese acum într-o regiune, unde pe vremuri fusese nevoit să-și croiască drum cu revolverul. Acum înainta cu prudență. Deodată însă dădu peste un număr de oameni, care îl priveau cu priviri întunecate. De crăcile unui pom atârnav două figuri caraghioase. Așa scenă nu prea era lucru ciudat în sud-vestul Texasului, dar Duane nu se găsisese niciodată într-o asemenea apropiere.

— Hare! Încă unul! strigă o voce puternică.

— Ia arată-te, străine! se auzi a altă voce.

— Sus mâinile!

— Nu te lăsa, Jack! Nimerește-!l!

Duane își smuci calul. Se auzi o detunătură și un glonte îi atinse brațul stâng. Al doilea glonte nu-l mai nimeri, deoarece calul zbura ca vântul. Își legă rana, care-l supăra foarte și privi îndărăt. Călăreții ridicau nori de praf pe șosea. Erau niște cowboy. Caii erau foarte iuți. Duane pricepu că avusese ghinionul să dea peste o judecată după legea lui Lynch, într-o vreme când orice străin era în pericol de moarte.

În cele din urmă, izbuti să se scape de urmăritori și Duane mai potoli galopul calului, care, deși era un animal puternic și foarte iute, nu trebuia totuși sleit de forțe. Ținta lui era acum vadul fluviului, iar până acolo avea vreo 15 mile.

Deodată se auziră, țipete și detunături. Era înconjurat din toate părțile. Începu o vânatoare nebună după cel urmărit. Sudoarea îi curgea șiroaie peste ochi, orbindu-l, rana îl durea groaznic, iar mațele îi chiorăiau de foame. Calul începu să dea semne de oboseală.

Trecu pe dinaintea câtorva ranchuri, Oamenii ieșiră în poartă, privindu-l curioși. Calul nu mai putea acum să înainteze. Deodată apărură un sătuleț înaintea lui. Voia să-l treacă în cea mai mare goană.

Urmăritorii lui se aflau la vreo jumătate de milă depărtare de el. Când atinse prima casă a satului, calul începu să șchiopăteze. Nu mai putea să continue goana cu el.

Câțiva cai, gata înșeuăți, legați înaintea unei case, îi dădură o strașnică idee. Descălecă și se repezi spre un cal, tocmai când proprietarul lui voia să-l încalece.

— Al meu e obosit. Să ne schimbăm caii!

— Îmi plac afacerile, străine, dar nu ți se pare că ești prea grăbit?

Duane privi îndărăt. Urmăritori intraseră în sat.

— Numele meu e Duane. Buck Duane. Vrei să schimbăm caii?

— Da, răspunse fermierul, uluit.

Duane sări pe cal și înfipse pintenii în coapsele animalului. Calul o zbughi ca o săgeată. Începu o goană nebună peste câmpuri. Când Duane privi îndărăt, văzu șase călăreți pe urmele lui. Îndărătul acestora, alții.

În sfârșit, ajuns la vad, descălecă, se aruncă în păpuriș și lăsă calul în voie.

— Hallo, Syd, uite mârtoaga ta, se auzi o voce.

— Tâmpiților, dacă stați nițel, vă spun o poveste! se auzi altă voce.

— Haide. Syd, să punem mai bine mâna pe el.

— Și chiar dacă ați face-o, încă n-ar fi mântuită treaba. Tipul după care alergați e Buck Duane.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Peste fluviu însă n-o să poată să treacă, auzi Duane, în cele din urmă, o voce. S-a ascuns în păpuriș. Cunosce eu locul.

Duane se strecură, tăcut printre trestii și nu mai putu să audă nimic. Brațul stâng îl durea grozav.

CAP. 12

Duane se trezi, deodată, tresărind. În depărtare se auzi lătratul unui câine furios. Alții răspunseră îndată. Căinii fuseseră puși pe urmele sale. Dacă îl ajungeau, pielea lui nu mai merita nici o ceapă degerată.

Duane simți cum o sudoare rece îi șiruie pe spate. Încercă să-și croiască drum prin păpuriș, cu brațul său cel sănătos. Începu un drum foarte

anevoios. Își sfâșie hainele de pe el și sângele îi curgea din belșug din cauza spinilor. Își vedea însă de drum cu o energie de nedescris. Lătratul câinilor sângeroși se auzea fără întrerupere. Deodată se auzi un târăboi groaznic. Câinii descoperiseră locul unde poposisese și acum alergau, cu puteri înnoite. Cu chiu cu vai, izbuti să se cațere pe un pom, unde rămase până în zori.

Situația lui era din cele mai primejdioase. Curând câinii îl vor descoperi.

Și haita îl descoperi. Începu o larmă teribilă.

Planul lui era făcut. Va împușca câinii, trebuia însă să mai aștepte, până se va lumina bine de ziua, spre a nu risipi muniția în vânt. Prima împușcătura întinse un câine la pământ. Apoi alte detunături urmară. Lătratul încetă. Haita se înfricoșă și o luă la fugă. Duane, după ce se convinsese că nici un câine nu se mai afla în jurul pomului, porni spre Nord.

Își spălă rana în apa fluviului, apoi și-o bandajă strâns. Apoi o luă iar la drum.

Se simțea ceva mai bine. Merse toată ziua și în amurg dădu peste o ceată de oameni, care scrutau păpurișul. Erau, fără îndoială, pe urmele lui. Se ascunse, foarte tăcut, spre a nu fi găsit. Așteptă să se întunece, apoi o luă iar la drum.

Fu însă descoperit și începu o vânătoare sălbatică. Din fericire, nici un glonte nu-l atinse.

În sfârșit, se ascunse bine și în zori încercă să se îndrepte spre fluviu. Foamea și-o mai stăpânea el, dar setea trebuia s-o potolească. Rana îi produsese friguri și din cauza asta, setea nu-l mai părăsea. Toată ziua și toată noaptea, Duane rămase ascuns în locșorul lui și ziua și noaptea următoare făcu la fel, încât aproape că-și uită noțiunea timpului.

În ziua a treia, auzi câteva glasuri.

— Băieți, veniți aici! se auzi o voce.

— Am pus laba pe el! strigă alta.

— Nu fii așa de sigur.

— Păi dacă-ți spun că l-am văzut! Bill a văzut urme proaspete prin iarbă și pete de sânge.

— Tăcere, băieți. Pe cât se pare ați înnebunit cu totul din cauza acestei sălbatece vânători.

— Așa-i, Colonele! Altfel fiara o să facă în curând picioare, auzindu-ne!

— Nici a grijă. O să se predea îmboldit de foame.

Ce răspicat ajungeau toate vorbele astea la urechea lui. Asta era sfârșitul. De multe ori fusese aproape de el, dar niciodată ca acum.

În această clipă simțea în el puteri supraomenești. Le va arăta că el știe să moară. Se sculă în genunchi și scoase revolverul, iar mâna stângă, aceea rănită și-o umplu cu muniții. Toți urmăritorii aveau puști. Lupta va fi deci scurtă.

Vru să înainteze, dar nu știa ce îl reținea. Îi era teama? Nu! Dar nu voia să moară. Acum zăcea sub razele nemiloase ale soarelui, răsuflând greu, plin de sânge și sudoare.

La orizont apăărură puncte negre. Nori. Venea o furtună. Deodată auzi pași

ușori. Un câine! Câinele nu era un «câine sângeros». Se auziră câteva voci care chemau câinele. Rover! Duane crezu că va auzi lătratul câinelui, dar câinele continua să înainteze, fără să scoată un sunet. Rănitul nici nu-și credea ochilor. Deodată câinele, după ce bâțai prietenos din codiță, o luă la fugă și fugi, fugi, până ce dispăru.

— Rover! Aici Rover! O fi fost în gaura aceea blestemată!

— Și nu l-o fi văzut!

— Mai bine să ne înapoiem! A început să plouă.

Vocile slăbeau din ce în ce. Se depărtau...

CAP. 13

Duane nu-și putu reaminti mai târziu, cât timp i-a trebuit să străbată regiunea aceea îngrozitoare. În cele din urmă reuși să ajungă la gospodăria unui fermier cu care era bun prieten. În câteva săptămâni fu iar pe picioare, iar atunci când voi s-o ia iar la drum, prietenul său îl avertiză. La vreo 50 de mile depărtare, în apropiere de satul Shirley, se afla un afiș care publica răsplata aceluia care-l va prinde sau îl va doborî.

Când Duane se apropia de Shirley, un afiș îi căzu sub ochi:

1000 de Dolari recompensă aceluia care-l va preda pe Buck Duane, viu sau mort.

Citind mai departe află că este urmărit pentru uciderea unei oarecare doamne Jeff Aiken. Văzu și data – Septembrie – dar anul era șters. Răsplata o dădea soțul victimei. Numele lui sta pe afiș alături de acela al șerifului.

În creierul lui Duane se făcu lumină. Toată lumea știa că el o ucisese pe d-na Bland, așa că acum era foarte ușor să i se arunce în spinarea uciderea unei femei.

Dădu piteni calului și se îndreptă spre sat. Shirley era un sătuc mare și frumos. Strada principală era largă. În mijlocul satului, se afla târgul.

Duane își opri calul în fața unui grup de oameni.

— Eu sunt Buck Duane! Am citit afișul și am venit să vă spun că e o minciună sfruntată. Să mi-l aducă aici, cineva, pe Jeff Aiken. Vreau să-l văd.

Vorbele lui fură primite în tăcere. Se așeză pe o bancă cu coatele pe genunchi și cu capul în mâini și așteptă.

Deodată observă oarecare agitație printre oameni. Auzi voci ușoare, tropăituri. Deodată o mână puternică îi smulse revolverul din toc. Sări în sus și văzu un om care sta cu un revolver în mână, amenințându-l. Omul tremura ca varga.

— Sus mâinile, Buck Duane! se zborși omul.

Se iscă un târăboi teribil. Duane voi să vorbească, dar nu izbuti să se facă auzit. Acum, când sta dezarmat, sătenii erau foarte curajoși. Câțiva smulseră arcanul de la oblâncul șei calului său și-l legară. Oameni bătrâni, cowboy,

femei și copii, se înghesuiau în jurul lui. Mulțimea crescuse. Apăru și o ceată de fete tinere, care stăteau mai la o parte, privindu-l cu milă.

Câțiva cowboy risipiră mulțimea, cu lovituri de pumn și se apropiară de Duane. Dură o veșnicie până ce larma încetă.

— Stați liniștiți, tună un cowboy. Nu vă îngrămădiți, stați să vedem despre ce e vorba!

Cowboyul, care părea să fie cineva, se întoarse acum spre omulețul care sta cu revolverul în mână.

— Jos cu tunătoarea! porunci el. Dă-mi-l mie mai bine, Abe! Acum spune-mi cine este gentlemanul acesta legat și ce a făcut?

Omul ridică o mână tremurătoare și spuse:

— Asta e Buck Duane!

Murmure infuriate se auziră prin mulțime.

— O frânghie! O frânghie! La pom! Spânzurați-l!

— Buck Duane! Buck Duane!

— Spânzurați-l!

Cowboyul liniști mulțimea.

— De unde știi că e Buck Duane? întrebă el.

— Păi chiar el a spus-o! răspunse Abe. Și-a îngrămădit calul lângă noi. Ne-a spus că el Buck Duane și că vrea să vorbească cu Jeff Aiken.

Vorbele astea înverșunară și mai mult mulțimea, iar atunci când cowboyul, ajutat de câțiva camarazi, izbuti, din nou, să-i liniștească, cineva aruncase de acum arcanul în jurul gâtului lui Duane.

— Abe, dacă nu ești beat, mai spune odată. Și dacă el e Buck Duane, de unde și până unde ai tu revolverul lui?

— S-a așezat pe bancă cu capul în mâini și atunci eu i-am tras revolverul afară din toc.

— Străine, se adresă cowboyul lui Duane, cred că d-ta te-ai putea apăra mai bine.

Mulțimea tăcu pe data, curioasă.

— Eu sunt Buck Duane! răspunse legatul, liniștit.

Roșul dispăru de pe fața cowboy-ului, iar vinele de la gât i se umflară. Căpătase pe dată o mină cu totul stranie. Întinse mâna și-l apucă, cu putere, pe Duane de cămașă.

— Ceva nu e în regulă aici. Dacă d-ta ești Duane, atunci un câine e îngropat aici. Spune! Ai venit să ne ataci? Să ucizi omul care a pus preț pe capul d-tale? Vrei să-l vezi pe Jeff Aiken ca să-i faci ceva?

— Nu. Valorosul d-tale concetățean a văzut lucrurile cu totul greșit.

— Așadar, d-ta ești acel Duane care a făcut atâtea fărâdelegi?

— Eu sunt, Duane. Dar fărâdelegi n-am făcut. De aceea am venit aici. Sunt învinovățit de o faptă pe care n-am făcut-o. Am venit aici spre al vedea pe acest Jeff Aiken.

— De aceea te-ai așezat pe bancă lăsându-te amenințat cu revolverul?

— Da!

— Asta e foarte caraghios din partea unuia care se dă drept Buck Duane.

Un om își tăcu drum prin mulțime.

— El e Duane. Îl cunosc eu. Nu știu dacă a înnebunit venind aici, dar știu că el e Duane. Cine l-a văzut odată, nu-l mai poate uita... și eu l-am văzut de mai multe ori.

— De ce ai vrui să-l vezi pe Aiken? întrebă cowboyul.

— Ca să-i spun că nu i-am făcut niciodată, nimic, soției lui. Ca să-i spun că sunt nevinovat!

— Și dacă-l chemăm pe Aiken și nu crede cele ce spui?

— Dacă nu mă va crede... va fi prost pentru mine.

Urmă o scurtă tăcere pe care o întrerupse Sibert, cowboyul.

— Măi băieți, să-l chemăm mai bine pe Jeff, că tare-i comică afacerea asta.

— S-a dus de-acum unul la dânsul. Trebuie să vină.

Duane plimbă o privire în jurul lui. În mulțime se aflau sumedenie de fete tinere, ai căror ochi îl priveau cu compătimire. Ochii tânărului se odihniră asupra unei fete, îmbrăcată în alb. O fată cumsecade, gândi fel, căreia nu i-ar place să-l vadă spânzurat.

Deodată se apropiară doi bărbați. Primul, înalt și vânos, avea un revolver în mână și o nestrămutată privire sălbatecă.

— Stai, Jeff, se puse Sibert în drumul lui.

Mulțimea începu să vocifereze, furioasă, mâini se ridicară în aer și țipete de «Lynch, Lynch» sfârtecară aerul.

— Omul acesta, care pretinde că e Duane, a citit afișul și a venit încoace. S-a lăsat amenințat cu arma, s-a lăsat legat. După cum poți judeca și tu, asta nu e o purtare de ucigaș. Nu pare să fie un om venit aici să verse sânge. Eu cred că ar fi mai bine să-l lăsăm să se dezvinovățească, mai întâi.

— Aiken, eu sunt Buck Duane. N-am mințit în viața mea pe cineva. Am fost nevoit să duc viața unui om urmărit, dar nu sunt un om rău. Am ucis oameni, ca să-mi salvez viața, dar niciodată nu m-am atins de vreo femeie. Am călărit astăzi 30 de mile, ca să văd ce s-a întâmplat aici. Îți spun deci acum: N-am fost în Shirley de când sunt. În Septembrie, când soția d-tale a fost ucisă, eu mă aflam, la Nord, spre Nueces. Pot s-o dovedesc. Oameni care mă cunosc, ți-ar putea spune că nu sunt în stare să ucid o femeie. Nu pot înțelege cum ați aruncat în spinarea mea, fapta asta. Nu știu ce motive aveți să mă faceți pe mine răspunzător de ea, dar pot să vă spun că sunteți toți, nedrepti cu mine. Dacă, privindu-mă în ochi, poate crede cineva că sunt vinovat – atunci.... Ucideți-mă!

Aiken răsuflă greu.

— Buck Duane, dacă ai sau nu dreptate, vom vedea. E vorba acum dacă noi avem, sau nu dreptate. Fiica mea, Lucie, la văzut pe ucigaș. Sibert, du-te te rog și cheam-o!

Duane simți că viața sa atârnă de un fir de păr. Mulțimea se deschise și Duane, văzu, ca printr-un val, chipul unei fete pe care Sibert o ducea de mână. Altceva nu mai văzu. Aiken luă fetița în brațe. Îi spuse să nu-i fie teamă, apoi o apropie de Duane.

— Spune-mi, Lucia, ai mai văzut vreodată pe omul acesta. El e acela care a

venit atunci... la noi... pe tine te-a aruncat la pământ... și pe mama...?

Duane văzu niște ochi frumoși care înotau în lacrimi.

— NU E EL! strigă copilul.

Sibert smulse arcanul de la gâtul tânărului, liberându-l de frânghii, în timp ce alt tărăboi mare se iscă.

— Vedeți, smintitilor, ce ușor ați fi putut duce un om la moarte? Halal de așa polițiști, răs Sibert. Oameni buni. Cred că i-am făcut lui Duane o mare nedreptate. Cât despre d-ta. Duane, ești liber!

— Încă un cuvânt, Duane, se adresă Aiken. Acum cred și eu că nu ești atât de negru pe cât se spune. Spune-mi, doar: Îl cunoști pe Căpitanul Mac Nelly?

— Nu, răspunse Duane uimit.

— L-am văzut acum câteva săptămâni în Fairfield. Pretindea că d-ta ai ucis-o pe nevasta mea, dar eu nu l-am crezut. Ultimele lui cuvinte, au fost: Dacă-l vezi pe Duane, nu-l ucide, trimite-mi-l mai bine mie... de îndată după căderea întunericii. Acum îți pot spune că dacă Lucie nu mi-ar fi spus că nu te cunoaște, te ucideam. Acum eu te sfătuiesc să te duci la Mac Nelly. Nu cred să existe trădare printre grăniceri. Acum du-te cu Dumnezeu, care să-ți ajute, așa cum te-a ajutat și azi.

CAP. 14

În depărtare, văzu focuri și siluete de oameni. În fiecare clipă se aștepta să fie oprit.

— Cine-i acolo? se auzi deodată o voce în întuneric.

Duane își opri calul.

— Un om – singur!

— Străin?

— Da.

— Ce vrei?

— Caut tabăra grănicerilor.

— Aici e. Ce misiune ai?

— Vreau să-l văd pe Căpitanul Mac Nelly.

— Descalcă și coboară. Atenție la câini!

Duane descălecă și înainta ducându-și calul de căpăstru. Deodată se opri, căci văzu un revolver înaintea lui.

— Apropie-te, străine! se auzi vocea sentinelei.

Duane se apropie de acesta.

— Că ești străin, o văd și eu, dar cine ești și ce vrei de la Căpitanul Mac Nelly?

— Spune căpitanului că eu sunt omul pe care el l-a rugat să vină... după căderea întunericii.

— Ia veniți careva încoa – repede! strigă santinela, fără să piardă pe noul venit din ochii.

— Ce s-a întâmplat, Pickens? primi el răspunsul.

Se auziră tropăituri de cizme și o umbră apăru.

Al doilea grănicer se apropia de primul, schimbă câteva cuvinte cu acesta, apoi se depărta.

— Ascultă, prietene. Amintește-ți că vizita mea aici e «prietenească». Am venit aici pentru că am fost rugat și vin... după căderea întunericului.

Vocea lui Duane se auzi până departe, așa că și cei mai îndepărtați grăniceri, cuibăriți pe lângă focurile taberei, putură auzi vorbele sale.

— Pickens, spune omului să mai aștepte, se auzi o voce prin întuneric și o altă siluetă se înfățișă.

— Fii atent, căpitane, strigă un grănicer.

— Tăcere – voi cei de colo! răsună răspunsul.

Silueta se apropie fără frică de Duane.

— Eu sunt Mac Nelly. Dacă d-ta ești omul meu, atunci nu-ți spune numele – cel puțin acum!

— L-am văzut astăzi pe Jeff Aiken. El m-a trimis.

— L-ai văzut pe Aiken? se miră Mac Nelly. Măi al dracului!

— Înapoi, oameni buni! Lăsați-ne singuri!

Grănicerii se retraseră, respectuoși.

— Buck Duane... D-ta ești?

— Da.

— Dacă îți dau cuvântul meu că nu vei fi arestat, mă însoțești în tabără?

— Da.

— Duane, îmi pare bine că te-am găsit, răspunse Mac Nelly, întinzându-i mâna.

Duane era atât de mirat, încât nici nu-i venea să-și creadă ochilor.

— O fi poate nefiresc, dar crede-mă, Căpitane Mac Nelly, că și mie îmi pare bine să te cunosc.

— O să-ți pară și mai bine, în tabără. Bagă însă de seamă ca nimeni să nu afle cine ești; Pickens, reia-ți locul și Benson să vadă de cal!

Când Duane se apropia și mai mult, văzu vreo 15 oameni în jurul unui foc. Tânărului îi era foame, așa că mănă pe săturate, apoi intră în coliba ce-i servea căpitanului drept Cartier General.

Căpitanul sta la o masă, pe care se aflau sumedenie de hârtii și o lampă. La intrarea tânărului, căpitanul luă o țigară dintr-o cutie, se aplecă deasupra lămpi și și-o aprinse, apoi se lăsă să cadă într-un scaun.

— Duane, de doi ani aștept eu clipa asta. Am să-ți spun multe, dar nu știu de unde s-o încep. Ai dus o viață foarte grea, de când ai fost nevoit să fugi de acasă. Nu știu cum ai arătat altădată, constat însă acum că viața asta agitată ți-a lăsat urme.

Pufăi din țigară și trimise câțiva norișori, de fum spre tavan.

— Ai avut ceva vești de acasă de când ai plecat?

— Nu.

— Asta e rău. Dar am totuși plăcerea să-ți spun că acum de curând am văzut-o pe mama d-tale, pe sora și pe unchiul. E drept că în ultimele zile n-am mai auzit nimic despre ei.

Duane suspină greu.

— Știrea asta mă răsplătește de cele pătimite azi. De câte ori ai auzit în ultimii doi ani, că te caut?

— De vreo trei ori.

— De ce n-ai venit?

— Credeam că mă cauți ca să pui mâna pe mine.

— Dacă mă cunoșteai, sunt sigur că veneai la mine. Știi, ai o foarte proastă reputație pe aici, Duane!

— Din păcate.

— Acum vreau să știu adevărul. Ce lucruri criminale ai înfăptuit? Spune-mi adevărul, Duane. Asta n-o să schimbe planul meu.

— Mâinele mele sunt curate de așa ceva.

— N-ai ucis, n-ai prădat, n-ai făcut nimic asemănător?

— M-am ținut departe de furțișaguri, prădăciuni și omoruri.

— Duane, dracu știe de ce, dar îmi pare bine de cele ce-mi spui. Da, dar vezi că ești urmărit, cu toate astea.

Mac Nelly își puse mâna pe genunchiul lui Duane.

— Ascultă, șopti el. Dacă îți pun în mână grațierea, cu care vei putea deveni iar un cetățean cumsecade și care îți vei spăla numele de rușine, cu care vei face fericite pe mama și pe sora d-tale, te însărcinezi să îndeplinești o misiune primejdioasă?

Duane părea încremenit.

— Căpitane, doar nu vorbești serios! răsuflă el, apoi, greu.

— N-am fost niciodată mai serios. Joc un joc mare, cu cărțile pe față. Ce răspuns îmi dai?

Se sculă în picioare. Duane îl imită. În cele din urmă Duane vorbește.

— Oricare ar fi însărcinarea, am s-o îndeplinesc... ai cuvântul meu, Mac Nelly.

O rază veselă luminează fața căpitanului. Întinse mâna să ia o altă țigară, deoarece prima o fărâmițase, de enervare, între degete, apoi se așeză iar liniștit pe scaunul său. Avea mina unui general ce câștigase o bătălie. Dintr-un portofoliu scoase câteva hârtii.

— Uite grațierea, spuse el liniștit. După ce-o vei citi, vei vedea că e condiționată. Iscălește-o.

Mâna lui Duane tremura. De ani de zile nu mai ținuse un toc în mână. Cu multă greutate izbuti să se iscălească.

— Acum s-a sfârșit cu viața d-tale de urmărit! spuse căpitanul, luând tocul din mâna lui Duane. Acum ai devenit un membru al corpului grăniceresc din Texas, Compania A.

— Așadar, asta ai vrut d-ta?

— Da, răspunse căpitanul, sec. Acum ascultă-mă. De când am preluat comanda aici, am fost foarte ocupat. După cum cred că știi, ambiția mea cea mai mare este să distrug bandele din Rio Grande. Nu m-am aventurat prea mult, pentru că îmi lipsea un om, călăuza. D-ta ești omul de care eu am nevoie. Planul meu este să încep bătălia și primul de care mă voi agăța, e

Cheseldine. El e astăzi cel mai puternic bandit de prin partea locului. Astăzi, el nu atacă numai crescătorii de vite, ci și băncile. Atacă și nu lasă nicio urmă. Nimeni nu știe cum arată regiunea unde Cheseldine domnește, d-ta ești completamente străin. Cuibul bandei se află într-un orașel denumit Fairdale. Acolo ei pradă și ucid după pofta inimei. Pleacă deci la drum, chiar dacă luni de zile ar cere însărcinarea asta. Tot greu e să fii în legătură eu mine, căci Cheseldine e atotputernic. Trebuie însă să găsești o modalitate ca să-mi comunici atunci când vei avea nevoie de mine și de grănicerii mei. N-are nici o noimă să-l arestăm numai pe Cheseldine. Trebuie să distrugem toată banda. Află toate chițibușurile bandei, bagă-te în sufletul lor, distruge-i... asta-i marea însărcinare ce ți-o dau. Și recunosc că e foarte periculoasă!

— Primesc.

— Însărcinarea trebuie să rămână secretă. De azi înainte ești grănicer în serviciul meu. Nimeni nu trebuie să afle lucrul acesta. Vei rămâne Buck Duane, până misiunea noastră va fi săvârșită. Trebuie să mai adaug ceva: ai o singură șansă la o mie, ca să te înapoiezi teafăr și nevătămat!

— Nu face nimic. Dar dacă în caz că...

— Știu ce vrei să spui. Într-un caz nefericit, toată lumea va afla că ești în serviciul grănicerilor. În caz ca vei pieri la datorie, numele d-tale va fi spălat de orice rușine.

— Asta e mai mult decât aș fi nădăjduit eu vreodată!

— Atunci să-ți dau ceva bani pentru cheltuielile d-tale.

Se făcuse noapte, târziu. Toată tabăra dormea, numai Duane mai sta cu ochii deschiși, mirându-se și nevenindu-i să creadă de tot ce văzuse și auzise în acea zi.

Când se trezi, se făcuse ziuă de-a binelea. Mac Nelly îl chemă să mănânce ceva. Când ieși afară, văzu pe toți grănicerii așezați în cerc în jurul căpitanului.

— Băieți, le spuse acesta, strângeți mâna lui Buck Duane. De azi înainte el e un tainic membru al corpului grănicerilor. Are o însărcinare foarte primejdioasă – până atunci, să vă țineți fleanca!

Grănicerii îl sărbătoriră foarte călduros. După ce îmbucară ceva, căpitanul îl chema pe Duane la o parte.

— Uite bani. Acum te sfătuiesc să pleci spre El Paso. Unde trebuie să fii cu ochii în patru. După aceia vizitează Valentina. Localitatea asta e aproape de Rio Grande și cam la 50 de mile depărtare de Rim-Rock. În regiunea aceea ai să-l găsești pe Cheseldine. În spre nord e localitatea Fairdale. Dar nu întotdeauna se ascunde Cheseldine printre stânci. Numai după vreo prădăciune sau omor. Mai mult trebuie să te intereseze Fairdale. Scrie-mi pe adresa Adjutantului din Austin. Nu mai trebuie să adaug că e nevoie să fii foarte prevăzător cu scrisorile... Călărește 100, ba chiar 200 de mile dacă e nevoie și să-mi fii cât mai curând cu putință la El Paso.

Mac Nelly tăcu, arătându-i că nu mai are ce-i spune.

— Voi pleca imediat, răspunse Duane căpitanului, întinzându-i mâna. Țin doar să-ți mulțumesc pentru cele ce ai făcut pentru mine.

— Hei, la dracu'! Nu-mi mai mulțumi. Am trimis sumedenie de oameni la moarte. Poate faci și d-ta parte din numărul lor. Dar, așa cum ți-am spus, ai o șansă. Una la o mie! Și, să-ți spun drept, nici mie nu mi-ar place să fiu Cheseldine, cu Buck Duane pe urmele mele. Adio, Duane. Arată ce poți!

CAP. 15

Într-o zi de Septembrie, spre seară, în orașelul Ord apăru un străin. Calul lui nu strălucea prin frumusețe, părea chiar urât, dar era de o statură, de o putere, ce impresiona, iar ochii lui trădau inteligență, credință și regeziciune. Era negru ca pana corbului la mijlocul trupului avea o pată mică, rotundă și albă.

— Spune-mi, te rog, mister, ce nume are calul acesta minunat?

— Glonte! răspunse străinul.

— Mă, dar tare trebuie el să mai fugă! E cel mai uriaș cal ce-am văzut eu vreodată!

Glonte avea pe spinare o șa mare, mexicană, cu ținte de argint, lassou, ploscă de apă și foaie de cort.

Călărețul era un tip destul de bine, dar hainele îi erau prăfuite și pătate. Cizmele arătau că făcuse cunoștință mai îndeaproape cu țepii de cactus. De cingătoare îi atârnav două revolvere. Un observator mai atent ar fi băgat de seamă că mâna dreaptă îi era ceva mai țeapănă decât cea stângă.

Descălecă în fața unei case pe care scria cu emfază: HOTEL. În fața hotelului, pe un fel de verandă, se aflau câțiva oameni, îmbrăcați în costume vechi și acoperiți cu acele largi pălării mexicane, denumite sombrero. Numărul revolverelor era mai mare decât al oamenilor.

Străinul aruncă o privire asupra lor și ghici îndată că acești domni n-avuseseră niciodată în clin sau în mânecă cu munca.

— Bună ziua, străine! strigă un vlăjgan înalt, cu mustață.

Străinul, după ce luă jos șaua de pe cal, dădu binețe, apoi glăsui:

— Mi-e sete!

Un rânjet larg se așternu pe fețele celor prezenți. În vest, răspunzând astfel, înseamnă că poștești oamenii la băutură, așa că unul după altul se strecurară, după străin, în local, îngrămădindu-se, toți, la tejghea. Nici unul nu băgă de seamă că străinului nu-i era atât de sete, precum pretinsese, întrucât nu înghiți strop de lichid.

— Numele meu e Jim Fletcher, spuse vlăjganul cu mustață.

— Numele meu ar putea fi Blasius, dar nu este, răspunse străinul. Cum se numește cuibul acesta?

— Metropola asta se numește Ord. Nu știi, străine?

Jim Fletcher îl privi țintă pe străin. În jurul lor, oamenii formaseră un cerc larg. Păreau și ei foarte curioși.

— Nu știam. E departe de gară? Drumurile sunt foarte proaste pe aici.

— Dar încotro vrei să pleci?

— Unde m-or duce ochii, râse străinul.

Răspunsul nu prea plăcu. Câteva schimbară priviri semnificative. Fletcher își mângâie mustața, gânditor.

— Despre Big Bend ai auzit?

— Păi tocmai acolo vreau să mă duc.

— Knell, vino-ncoa! se adresă Fletcher unui om.

Cel strigat se apropia.

— Uite, Knell. Acesta e... Cum ai spus că te cheamă?

— Nu prea-mi place să mă recomand.

Răspunsul acesta stârni și mai mare curiozitate.

Străinul privi adunarea rece și liniștit.

Knell se apropie și mai mult. Presimțea că e vorba de cucuie și vânătăi.

— Ce treburi ai pe aici? întrebă el, scurt.

— Nimic.

— Cunoști pe cineva pe aici?

— Pe nimeni.

— Atunci, prin vâjâială pe aici?

Urmă o mică pauză. Străinul părea că se plictisește.

— Mă ce oameni discreți și cumsecade sunteți voi.

— Spre El Paso?

— Cam așa ceva.

— Aha!

Vorbele lui Knell biciuiau aerul. În cameră se făcu liniște.

— Ai asemenea expresii, străine încât eu cred că ești un mincinos.

Ca prin farmec, Knell și străinul rămaseră singur, singurei, în mijlocul cercului. În ochii străinului sticlea ceva foarte amenințător.

— Firește că am mințit, răspunse el. De aceia nu mă simt jignit. Vreau să-mi fac prieteni și nu dușmani. Dar dacă aveți poftă de trântală... începeți dansul... Eu las întotdeauna ca potrivnicii mei să înceapă.

Knell își privi, rece, potrivnicul. Nici un mușchi nu se mișcă pe fața lui. Apoi, fără să spună o vorbă, îi întoarse spatele și apropiindu-se de tejghea, porunci un whisky.

Tăcerea se rupse subit și hărmălaia începu iar. Jim Fletcher se apropie, foarte vesel, de străin.

— În lipsa altui nume, eu o să-ți spun Dodge.

— E tot așa de bun ca și oricare alt nume... Pofțiți la băutură, domnilor... și dacă nu puteți fi prietenoși cu mine, fiți cu băgare de seamă!

Asta fu intrarea lui Buck Duane în cuibul de bandiți numit Ord.

Părăsise regiunea Nueces de vreo 3 luni. În El Paso își cumpărase un cal bun și bine înarmat o luă mai departe la drum. Străbătu satele și orașele în lung și-n lat. Dar de Cheseldine și oamenii săi nici urmă. Când auzi însă de numele lui Fletcher și Knell, știu că se află pe urme bune. Sătulețul Ord se afla la marginea preriei. De aici, drumul ducea spre Big Bend, spre țință.

După ce, cu mâncare și băutură îl câștigă pe Fletcher și pe alți câțiva, el se îndepărtă de orașel, spre un locșor pe care-l ochise peste zi unde voia să

rămână peste noapte.

A doua zi dimineața, Duane se înapoie la Ord și de acolo o luă mai departe, spre vest. După câteva ceasuri de călărie, ajunse într-un orășel denumit Bradford. Fără mexicani, orășelul acesta număra vreo 1500 de locuitori. Deoarece Bradford se afla la vreo 40 de mile depărtare de Ord, socoti c-ar fi bine să-și instaleze aici cartierul său general. Își legă calul de jgheabul hotelului orășelului și plănuî să facă în mai de aproape cunoștință cu locuitorii.

Orășelul acesta, somnoros ziua, se deștepta în amurg. Sumedenie de cârciumi, saloane de dans și tripouri își deschideau obloanele. Duane le vizită pe toate. Când se înapoie acasă, Duane era convins ca primise o însărcinare foarte grea.

Hotelul în care poposise mai avea un oaspe în noaptea aceea. Era un texan cu haine negre și cu un sombrero pe cap. Avea ochii pătrunzători și maniere extrem de politicoase. Se recomandase drept Colonelul Webb din Marfa și găsisse că e foarte firesc, ca Duane să nu dea și alte amănunte despre dânsul.

— Asta mi-e tot una, îl lămurî el pe Buck. Am călătorit mult și știu că pe aici prin Texas e foarte sănătos să nu dai prea multe amănunte despre tine. Poți să fii Cheseldine din Big Bend sau Judecătorul Richter din El Paso, pentru mine e tot una. Totuși, îmi face plăcere să stau cu d-ta de vorbă.

Între cei doi începu o discuție foarte însuflețită. Printre altele. Colonelul îi povesti lui Duane că venise aici în Big Bend, pentru ca să orânduiască chestiunile unui frate răposat, care fusese crescător de vite și șerif într-un orășel denumit Fairdale.

— Dar n-am găsit ferma, nici vitele și nici măcar mormântul lui, povesti Colonelul Webb mai departe. Și vezi, d-ta, dacă iadul ar fi în Fairdale, mie nu mi-ar place să mă pocăiesc de păcate acolo.

— Fairdale! Am auzit eu de el. Șerifii au o însărcinare foarte primejdioasă în asemenea orășele, spuse Duane, silindu-se să nu pară prea curios.

— Fratele meu a fost singurul șerif cumsecade pomenit vreodată în Fairdale. E curios că a putut să trăiască atâta, acolo. Era un om foarte deștept și își vedea întotdeauna de treabă. Pe grăniceri îi lăsa în totdeauna în pace, altminteri n-ar fi dus-o el atâta. Aici, la graniță, am avea nevoie de vreo șase companii de călăreți texani.

— Cunoști serviciul?

— Da, încă de pe acum 10 ani când locuiam în San Antonio. Vezi d-ta, numai oamenii aceștia ar putea salva Texasul!

— Guvernatorul Stone nu e de aceeași părere, aruncă Duane.

Aici explodă Colonelul și vorbi atâta, încât Duane pricepu că are în fața lui un cetățean înțelegător, bine informat. Crezu nimerit să încerce să câștige acest om de partea lui.

— Vezi d-ta, eu sunt străin pe aici, dar aș vrea să știu ce e cu bandiții aceia despre care am auzit că sălășluiesc prin Fairdale?

— Asta e o afacere blestemată domnule. Sunt multe crescătorii de vite pe aici, dar furțișagurile sunt grozave. Nimeni nu știe ce se face cu vitele furate.

— Și care sunt crescătoriile mari de vite de aici?

Întrebarea asta neașteptată a lui Duane, tăie avântul colonelului.

— Nume nu vreau să pomenesc. În regiunea asta nu prea e bine să pomenesci nume.

Despre bandiți, vorbe însă Colonelul mai toată vremea. Numele lui Cheseldine, era din ce în ce mai des, pomenit. Nimeni însă nu-l văzuse, vreodată, la față pe acest bandit fantomă. Sângele curgea în valuri în Big Bend și toate omorurile se aruncau în spinarea lui Cheseldine, dar nimeni nu le-ar fi putut dovedi. Călăuzele lui erau Poggin și Knell, amândoi foarte cunoscuți pe o rază de 200 de mile împrejurul Bradfordului. Despre vreun prieten de-al lui Poggin, nimeni nu auzise.

— Cheseldine e un nume... un nume groaznic, urmă colonelul. Uneori mă întreb dacă n-o fi numai un nume. Totuși, stai și te întrebi câteodată, cine o fi creierul care poruncește? Trebuie doar să fie cineva care să conducă banda, un om care să știe să țină în labă bandiți ca Poggin și Knell! Țștia doi sunt cei mai mari bandiți din vest. În Sud sunt și alții, dar nu cred ca pot fi comparați cu ei – afară doar de Buck Duane! Ai auzit vreodată de acest Duane?

— Da. Am auzit. Eu sunt din sudul Texasului, știi? Dar Buck Duane e cunoscut pe aici?

— Dar unde naiba nu e cunoscut el? Firește că și Duane, trăind singur ca un lup singuratic, își are și el taina lui, dar nu e la fel cu Cheseldine. Se povestește despre el lucruri groaznice, totuși eu cred că e un tip romantic. A ucis trei bandiți renumiți... pe Bland, pe Hardin și pe încă unul pe care l-am uitat. Hardin era cunoscut în Big Bend, are chiar prieteni pe aici. Bland avea un renume prost în Rio Grande.

— Atunci nici Duane n-o fi prea înghițit?

— Da, e socotit drept dușman. Cu toate astea am auzit că are mulți prieteni care nu-l trădează, deși s-a pus preț pe capul lui. Am auzit însă pe mulți crescători de vite spunând: Doamne, trimite-mi-l pe Buck Duane pe aici, căci el e spaima șefilor de bande.

— Frumos din partea lor! Dar ce alte isprăvi a mai făcut banda lui Cheseldine în ultimul timp?

— N-a făcut nimic. S-au rărit cirezile. Unii spun ca în ultimul timp Cheseldine se ocupă cu atacarea băncilor din orășele și oprirea trenurilor.

— Cum Dumnezeu o să se isprăvească odată povestea asta? Bandele astea n-o să fie niciodată nimicite?

— Niciodată! Elementele acestea, în afară de lege, vor tiraniza Rio Grande în vecii vecilor. Poate va da Dumnezeu, cuiva, un gând bun, care ne va salva de spurcăciune. Dacă fermierii ar căpăta un conducător, lupta ar începe și atunci zilele lui Cheseldine și Poggin vor fi numărate pe degete.

A doua zi dimineața, Duane plecă spre Fairdale. În drum găsi puține crescătorii și cu cât înainta mai mult și iarba devenea mai deasă, cu atâta se împuținau fermele.

Spre apusul soarelui, dădu peste o adunătură de colibe de lut situate la mijlocul drumului între Bradford și Fairdale. Aici se afla, după cum auzise

Duane, un han foarte comod pentru călători.

Când se opri în fața porții, fu salutat de stăpânul casei și de toată familia lui.

— Ați văzut diligența? întrebă unul.

— Vine, răspunse un altul, Joel a gonit nebunește astăzi.

Într-adevăr, privind înapoi, Duane văzu cum se apropia diligența, într-un nor de praf. Când aceasta se opri și călătorii coborâră, trei din ei stârniră interesul lui Duane. Erau un bărbat înalt și două doamne, ambele în mantii de călătorie și cu un voal des peste obraz.

Duane îl auzi pe stăpânul hanului, spunându-i Colonel Longstreth. Când toată societatea intră în casă, la urechile lui Duane ajunse câteva cuvinte, prin care înțelese că Longstreth era primarul orașelului Fairdale.

La masă, locul lui fu lângă aceia care îi stârniseră interesul. Din convorbirile lor, Duane înțelese că doamnele se aflau într-o călătorie de plăcere în vest. Una din ele era atât de frumoasă, încât tânărul admise că niciodată nu mai văzuse așa ceva. Putea să aibă vreo 20 de ani. Cu colonelul, care îi era probabil tată, nu avea nici o asemănare.

După masă, Duane, intră în salon și aici privirea lui căzu asupra a doi inși, pe care nu-i văzuse până atunci. Văzându-se observați, cei doi dispărură.

Purtarea lor era foarte suspectă. Se luă după ei și intră în cârciumă. Cei doi stăteau la tejghea și se cinsteau.

— Un păhărel? întrebă unul din ei pe Duane.

— Nu. Mulțumesc, nu beau. Ceva de învârtit prin Big Bend?

Cei doi încremeniră. Duane recunoscuse în cei doi niște vechi cunoștințe din vest. Ambii voiau s-o șteargă.

— Hangiule, îi cunoști?

— Nu.

— De unde vin ei?

— Spuneau că vin dinspre Bradford. Au venit aici după sosirea poștalionului.

Duane se înapoie în salon. Colonelul Longstreth nu mai era acolo. D-ra Ruth sta în fotoliul pe care-l părăsise Duane. Iar în fașa ei se afla d-ra Longstreth.

— Iertare, spuse Duane apropiindu-se de ele. Țineam doar să vă spun că se plimbă pe aici două mutre foarte suspecte. Plănuiesc probabil ceva. La noapte să vă încuiați ușile și să vă zăvorâți ferestrele.

— Vai de mine. Ai auzit Ray?

— Vă mulțumesc. Vă vom asculta sfatul, răspunse Ray, prietenoasă. Am văzut și eu oamenii pe care îi suspectezi d-ta. E într-adevăr vorba de ceva primejdios?

— Cred.

Pași ușori... apoi o voce brutală:

— Sus mâinile!

Duane ridică mâinile. D-ra Ruth căzu îndărăt pe fotoliul ei fără să scoată o vorbă, iar d-ra Longstreth îngălbeni. Privirile fetelor se îndreptau asupra cuiva

care se afla îndărătul lui Duane.

Posesorul acelei voci era tipul care-l poftise pe Duane la un păhărel. Cu o mână încerca să-i ia revolverul, în timp ce al doilea bandit sta în ușa ținând pe ceilalți călători, la respect, cu revolverul.

— Repede... banii, briliantele și bijuteriile, mormăi hoțul.

În timpul acesta, Duane se mira ce au devenit hangiul, colonelul și ceilalți călători. Ochii banditului căzură pe cele două fete. Duane mai avea în buzunar un revolver care scăpase percheziției banditului.

— Repede, Bill. Aud pași.

D-ra Ruth căzu în nesimțire. Banditul se întoarse spre miss Longstreth care sta cu mâinele pe piept.

— Haide, repede, spuse banditul, întinzând gheara spre dânsa.

— Să nu îndrăznești să te atingi de mine, țipă ea cu ochii înflăcărați.

Ghearele banditului se înfipseră în bluza fetei, trase și apărură umerii ei albi și frumoși. Deodată apăru Longstreth în prag. Duane crezu că banditul va trage asupra lui, dar spre uimirea lui, îl văzu cum își descleștează ghearele de pe bluza fetei, iar brațul celălalt se lasă moale, de-a lungul corpului. Revolverul căzu la pământ.

Repede ca fulgerul, Duane scoase revolverul său din buzunar și trase. Banditul căzu la pământ. De pe obraz i se prelingea un firicel de sânge și Duane putu constata că glonțul său doar îl atinsese.

D-ra Longstreth se clătină pe picioare și ar fi căzut dacă Duane nu s-ar fi repezit s-o sprijine. O întinse pe o canapea, care se afla în apropiere și se repezi afară. Acolo găsi un cal gata înșeuat, care aștepta desigur pe bandit. Complicele lui dispăruse.

Când se înapoia în cameră, Joel, surugiul, căuta să liniștească oamenii. Fetele nu scoteau nici o vorbă, iar banditul zăcea neînsuflețit tot acolo unde căzuse.

Duane văzu că, totuși, nu-și greșise ținta. Cât despre Colonelul Longstreth, acesta se plimba, infuriat, ca un leu în cușcă.

— Ce tot te plimbi de colo până colo? întrebă hangiul. N-avem nici un rănit și totul s-a sfârșit cu bine. În ce mă privește, eu n-am nici în clin nici în mănecă cu bandiții ăștia.

Rănitul începu să dea semne de revenire la viață.

— Ia să nu-l scoateți de aici, porunci colonelul și se apropie de fiica lui.

Duane își luă înapoi banii și revolverul, dădu celorlalți călători ceea ce li se furase și lăsă hangiului și surugiului grija de a-l scoate pe bandit afară.

— Pot să vă fiu de folos? întrebă apoi, Duane, apropiindu-se de sofa pe care se aflau fetele și colonelul.

— Mulțumesc, nu mai avem la ce, răspunse colonelul. Atât doar te rog să stai cu felele de vorbă, până mă înapoiez, căci mă duc să iau un interogatoriu banditului.

D-ra Longstreth întinse o mână lui Duane, în timp ce cu cealaltă își ținea bluza ruptă.

El strânse, foarte stângaci, mâna fetei.

— Mi-ați salvat viața, îi spuse fata.
— Ba de loc. Omul v-ar fi rănit, cel mult, viața însă nu v-ar fi luat-o!
— Am văzut moartea în ochii lui. Credea că am bijuterii sub bluză. În tot cazul, viața mea era în primejdie.
— L-ați ucis? întrebă Ruth.
— Nu, e rănit doar, dar foarte grav.
— Îmi pare bine că trăiește, spuse d-ra Longstreth.
— Vedeți... era beat și mi-era teamă ca revolverul lui să nu se descarce accidental!
— Și mai spui că nu mi-ai salvat viața, făcu repede miss Longstreth.
— Să lăsăm asta. În tot cazul îmi pare bine că am făcut ceva.
— Povestește-mi totul, spuse d-ra Ruth.
Duane povesti cele întâmplate, dar așa cum le văzuse el.
— Așadar, stăteai tot timpul cu mâinele sus și te gândeai cum să faci ca să-ți scoți revolverul din buzunar? întrebă Ruth.
— Da, cam așa ceva.
— Asta, a fost un mare noroc pentru noi, verișoară, spuse miss Longstreth, gânditoare. Tata râde de primejdii, dar dacă acest domn nu era aici...
— Vii cu noi la Fairdale? îl întrebă Ruth întinzându-i mâna. Eu sunt Ruth Herbert și ea e Ray Longstreth, verișoara mea.
— Păi și eu călătoresc pe drumul acesta, răspunse Duane, neștiind ce să facă, spre a nu cădea într-o făgăduială.
Când Longstreth reveni, ură noapte bună tânărului și conduse fetele la culcare.
Duane ieși afară spre a-i pune banditului câteva întrebări. Spre uimirea lui, tipul dispăruse, cu cai cu tot. Hangiul era și el foarte mirat. Îl lăsase doar în cârciumă.
— Își revenise?
— Da. Cerea mereu whisky.
— A mai spus ceva?
— Mie nu. L-am auzit vorbind cu colonelul.
— Cu colonelul Longstreth?
— Du.
— Ce crezi despre Longstreth?
Hangiul se scărpină în cap. Duane văzu ca era sincer.
— Hm! Dracu știe. Cred că e nebun sau e mai curajos decât oricare alt texan.
— Poate. Arată-mi te rog camera mea.
În pat, Duane, revăzu în minte toate scenele de peste zi. Un Singur lucru nu înțelegea. De ce se moleșise banditul, atunci când îl văzuse pe Longstreth apărând. Un lucru îi apăru clar; din clipa când apăruse colonelul, fiica lui nu mai plutea în nici o primejdie. De ce? Asta n-o putea Duane înțelege.
A doua zi dimineață, după ce făcuse o mică plimbare prin sat, Duane reveni la han exact în clipa când își făcea apariția colonelul cu fetele. Un călăreț îl salută pe Longstreth și acesta păru puțin cam uimit. Ce-și spuseră, însă, cei

doi oameni, Duane, nu înțelese. Văzând-o pe d-ra Longstreth, omul își scoase foarte respectuos, sombrero-ul de pe cap. Duane încercă să se apropie.

— Ai venit cu docarul? întreba tocmai Longstreth.

— Nu... călare.

— Hm... Am să-ți povestesc mai târziu câteva chestii... Ray, acesta este unchiul tău despre care ți-am vorbit, spuse el apoi fiicei sale. Acum zece ani te jucai cu el – Lloyd Lawson... Asta e fiica mea Ray și nepoata mea Ruth Herbert.

Lloyd Lawson, deși n-avea nici 30 de ani, avea tâmpilele încrunțite. Avea vorba aspră și agale... Lui Duane nu-i plăcea mutra lui nici de frică.

Duane era curios la culme, iar văzând că se apropie poștalionul, înțelese că nu-și putea astâmpăra setea lui de a afla lucruri folositoare.

CAP. 16

Duane intră în Fairdale pradă unei mari curiozități. Pe ambele părți ale șoselei văzu case arătoase, nenumărați cai gata înșeuăți își așteptau stăpâni legați de jgheaburi în fața caselor. Orășelul era vesel și zgomotos.

Poposi la un han, al cărui stăpân se numea Laramie. Un tânăr veni în grabă să-i ia calul în primire.

— Colonelul Longstreth are o mare proprietate?

— Cred și eu, răspunse tânărul la întrebarea lui Duane. Are nenumărați cowboy care vin și pleacă. Eu nu cunosc nici măcar jumătate din ei.

— Turme multe?

— Foarte.

— Am auzit că au fost arestați doi cowboy?

— Și eu am auzit despre așa ceva. Joe Bean și Jim Higgins. Sunt de pe aici, dar nu locuiesc în Fairdale. Ambii sunt în serviciul lui Longstreth.

Duane nu voi să pară prea curios și de aceea schimbă vorba.

Tânărul folosi toată seara spre a cutreiera toate bojdeucile orășelului, în dorința de a se documenta. Multe lucruri nu putu afla. În cele din urmă se înapoie la hanul lui Laramie, unde închiriasse o cameră pentru noapte.

La han observă doi bărbați, care, înăuntru, discutau cu aprindere. Pe Duane nu-l văzură de loc.

— Și cum spuneai că-l cheamă pe străin, Laramie? întreabă unul.

— Asta nu mi-a spus-o, răspunse hangiu.

— Strașnic flăcău, dar nu pare cam obișnuit cu vitele. Ce știi despre el?

— Îmi face impresia unui texan rece și liniștit, care e pe urmele unui om căruia îi poartă sâmbetele.

— Asta e și părerea mea. Știi, fie vorba între noi, eu cred că-l caută pe Long...

— Ești beat sau ai înnebunit? Ce pălăvrăgești atâta? îl întrerupse hangiu.

La aceste vorbe, convorbirea celor doi deveni atât de înceată, încât nimic nu mai parveni la urechile lui Duane. Tânărul gândi că e momentul să intre în

casă, ceea ce făcu. Intră deci și puse câteva întrebări hangiului, dar acesta nu pareă astăzi prea comunicativ.

Duane urcă, foarte gânditor, scara. Clienții lui Laramie credeau că intenția lui e să-l ucidă pe Longstreth?! Cu primarul acesta era ceva necurat. Duane presimțea asta, tot așa de bine precum presimțea că și Lloyd Lawson e un om primejdios. Cu hangiul părea să se aibă bine. Ultimele lui gânduri, în acea noapte, zburară spre Ray Longstreth. El nu mai avea dreptul să viseze la o fată ca Ray Longstreth, totuși chipul ei nu-i putu fugi din minte.

În zilele următoare, Laramie deveni ceva mai prietenos cu Duane, căruia îi destăinui că altădată cunoscuse zile ceva mai bune și doar în ultimul timp sărăcise devenind mai amărât. Cineva îi făcuse o mare nedreptate.

Mai trecură câteva zile și Duane ajunse la convingerea că Fairdale este tainicul centru al bandiților și hoților de vite.

Cât despre Ray el află că fata venise de curând în Fairdale, spre a locui cu tatăl ei. Venise tocmai din Luisiana, unde tatăl ei era mare plantator. Mutându-se în Fairdale, Colonelul devenise un foarte, foarte bogat crescător de vite. Jumătate din Fairdale era al lui. Lloyd Lawson era ajutorul și asociatul său.

În după amiaza zilei a cincea de la sosirea lui în Fairdale, vrând să reintre în han după o scurtă plimbare, un om țâșni din casă înaintea lui. Înăuntru, zăcea Laramie la pământ cu o rană sângerândă în obraz. Totuși nu părea grav atins.

— Bo Sneker! Voia să mă prade! lămuri Laramie, ridicându-se anevoie de jos.

— Te-a rănit?

— Nu cred, dar Bo n-avea nevoie să mă bată! Și așa sunt lefter...

— Ia să mă iau eu după el, spuse Duane, ieșind din casă. În stradă însă nu era nimeni, doar tânărul ce-o șterse de îndată ce-l văzu ieșind. Duane îi strigă să se oprească, dar nici nu binevoi să-i dea ascultare. Duane voia să-l prindă din două motive: mai întâi de necaz și apoi ca să-și câștige prietenia lui Laramie.

Deși Duane era repede de picior, nu-l putu, totuși, prinde, dar îl văzu cum se refugiază în curtea casei lui Longstreth.

Fără să stea mult la gânduri, Duane se luă pe urmele lui și deodată se găsi față în față cu miss Longstreth și un număr de tineri. Dădea o mică petrecere, probabil. Lawson sta într-un colțișor al verandei. Văzându-l pe Duane, fața lui trăda uimire, surprindere și teamă. Ray Longstreth deveni tot atât de albă ca rochia ei. Toată lumea tăcu pe dată.

— D-ră Longstreth – am venit – să caut pe cineva.

Nici nu știa ce vorbea. N-ar fi trebuit să înceapă cu vorbele astea, dar băiatul nu era obișnuit să stea de vorbă cu femeile.

— Cum așa? întrebă fata, în timp ce obrații i se colorară puternic. Cum poți îndrăzni așa ceva în casa mea?

— Un om pe nume Bo Sneker, la bătut pe Laramie, prădându-l. Urmărindu-l, l-am văzut intrând aici.

— În casa asta? Cred că greșești. N-am văzut pe nimeni. În lipsa tatălui meu, eu sunt stăpână aici, așa că nu îngădui să-l căutați!

— Lasă, Ray, interveni Lawson. Nu vezi că tânărul umblă cu șoalda? Domnule, fii te rog atât de bun și pleacă!

— Îl vreau pe Sneker. E aici și pun eu mâna pe el, răspunse Duane liniștit.

— Pe mine nu mă poți duce. Ai vrut s-o revezi pe verișoara mea și de aceia ai luat motivul ăsta în brațe, dar acum șterge-o, căci altfel se întâmplă ceva urât.

O dungă roșie apăru pe fața lui Duane. De ce n-o gonise oare pe această nesimțitoare Ray Longstreth din gândul său?

— D-ră Longstreth, mă lăsați să percheziționez casa?

— Nu!

— Bine. Îmi pare rău, doar, eu o voi face fără îngăduința d-voastră.

— Asta n-ai să îndrăznești.

Pieptul ei bătea năvalnic. Părea foarte enervată.

— Iertare! O voi face, totuși.

— Dar cine ești d-ta?

— Un călăreț din Texas!

— Un călăreț din Texas?

— D-ră Longstreth, îmi pare rău că trebuie să vă supăr. Mi-ar fi plăcut mai mult, dacă mi-ați fi îngăduit dvs. să percheziționez casa. Un hoț a căutat refugiu în casa tatălui dvs., ascunzându-se undeva. Pot să-l caut?

— Dacă ești într-adevăr grănicer!

Duane își scoase hârtiile.

— D-ră Longstreth, am venit la Fairdale pentru a-l curăța de viermi, astfel ca să devină un loc sigur și sănătos pentru femei și copii. N-am știut c-o să vă împotriviți, dar simt sigur că odată o să vă pară rău!

— Verișoară, interveni Lawson, o să iau eu câțiva cowboy și o să-l însoțim noi, pe acest domn călăreț din Texas.

— Mulțumesc, răspunse Duane, rece. Cine știe, poate c-o să poți d-ta să-l găsești mai repede pe acest Sneker!

— Ce-ai vrut să spui? întrebă Lawson, îngălbenind.

— Lasă, nu vă mai certați. Du-te Lloyd. Grăbește-te. Am să fiu foarte neliniștită până ce o să știu c-ați prins omul!

Începu percheziția și Duane cu cowboy-i scotociră prin toate colțișoarele și după multă vreme de lungi și chinuitoare căutări, călărețul din Texas, ținând un colț întunecos cu revolverul, porunci:

— Ieși afară!

Și Bo Sneker apăru. Duane îl apucă de guler, ținându-l strâns. Omul părea căzut prada unei spaimе nebune.

— Cine ești tu?

— Bo Sneker.

— De ce te-ai ascuns aici?

— Credeam că e mai bine să mă adăpostesc la Longstreth.

— Ce vrei să faci eu el, grănicere? întrebă Lawson.

— Am să văd, răspunse Duane, împingându-și prizonierul înainte.

Lui Duane îi veni ideea să-l înainteze pe Bo Sneker instanțelor de judecată ale Primarului Longstreth. Când Duane intră în sala de ședințe, mai găsi aici vreo 12 oameni. Toți păreau foarte agitați. Probabil li se adusese la cunoștință intervenția lui Duane. Longstreth sta la masă pe o estradă. Lângă el sta un om cu părul cărunt și ochii pătrunzători. Era Hanford Owens, judecătorul districtului. La dreapta lui sta un om pe al cărui piept lucia insigna de șerif. Într-adevăr, acesta era Gorseck, unul din șerifii lui Longstreth. Mai era aici vreo 4 oameni pe care Duane îi văzuse prin oraș și vreo 6 străini, toți călăreți plini de praf. Longstreth bătu tare în masă, pentru a impune tăcere.

— Ce cauți aici? îi întrebă Longstreth pe Duane.

— Păi nu e aici camera de judecată? Ești sau nu primarul din Fairdale?

— Da.

— Am arestat un răufăcător și țin să-l judecați.

— Ai arestat pe un răufăcător? D-ta? Dar cine ești?

— Sunt un grănicer!

Urmă o tăcere foarte apăsătoare.

— Îl acuz pe Bo Sneker de a fi tăbărât asupra lui Laramie pentru a-l ucide și prăda. Are un trecut foarte întunecat, pe aici, lucru ce trebuie să-l știe și Camera de Judecată, dacă, bineînțeles, ține registrul de pedepse la zi.

— Ce aud despre tine, Bo? întrebă Longstreth pe acuzat. Scoală și răspunde.

Sneker se sculă în picioare, aruncă o privire asupra lui Duane și făcu câțiva pași spre Longstreth.

— Nu e așa cum spune dânsul, Longstreth. Am intrat la Laramie. Ca să mănânc ceva. Un flăcău, pe care-l cunosc, intră înăuntru și tăbărând asupra lui Laramie, îl aruncă la pământ. Eu fugi afară și atunci acest grănicer, luându-se după mine, mă aduse aici. N-am făcut nimic. Grănicerul a avut poftă să aresteze pe cineva. Asta-i.

Longstreth șopti ceva la urechea judecătorului Owens, care încuviință, dând din cap.

— Poți să pleci. Bo, făcu Longstreth.

Eliberarea aceasta era o lovitură pentru Duane.

Sneker se îndreptă spre ușă.

— Oprește, strigă Duane.

Sneker rămase pe loc înghețat.

— L-am văzut pe Sneker, cu ochii mei, asupra faptului. Ce are Comisiunea de Judecată de spus la aceasta?

— Comisiunea de judecată are de spus următoarele: Aici la vest de Pecos, n-avem nevoie de nici un grănicer. N-avem deci nevoie nici de d-ta. Fairdale n-are nevoie de grăniceri.

— Asta e o minciună. Longstreth. Am scrisori de la mulți cetățeni din Fairdale, prin care toți cer ajutorul grănicerilor.

Longstreth se întunecă la față. Sângele începu să i se strângă la tâmpile. Căuta un răspuns, care întârzia să vină.

Între timp. Lloyd Lawson se apropie de masa judecătorului, dar Longstreth îl trimise înapoi la locul lui, aruncându-i o privire dojenitoare.

— Unde-i împuternicirea d-tale prin care poți aresta pe Sneker? strigă Longstreth.

— N-am nevoie de împuternicire ca să arestez pe cineva. Pe cât se vede, nu cunoști îndatoririle unui călăreț din Texas.

— Păi, eu nu cred c-o să-ți poți face meseria pe aici. Am să te împiedec eu.

Acest răspuns neașteptat, era semnul pe care-l aștepta Duane. Voia să-l silească pe Longstreth să joace cu cărțile pe față, arătându-și astfel adevărata față orășelului.

Duane se retrase cu câțiva pași îndărăt, astfel ca să poată vedea bine pe toți prezenții.

— Cetățeni din Fairdale! începu el. Vouă vă vorbesc. Vă chem pe toți martori. Longstreth, primarul vostru, împiedecă arestarea unui răufăcător. Aceasta îi va fi raportată Adjutantului General din Austin și niciodată nu vei mai împiedica vreo arestare, Longstreth!

Longstreth se făcu alb ca varul.

— Ți-ai dat cărțile pe față, Longstreth! strigă Duane și vocea sa ajunsese până departe. Orice cetățean cinstit din Fairdale, poate vedea acum ce fel de joc conduci. În cei doi ani de când ești primar în Fairdale, n-ai arestat nici un hoț de vite. N-ai trimis nici un arestat la Del Rio. Nici măcar închisoare nu ai aici. În timpul activității d-tale s-au comis nouă omoruri, nenumărate prădăciuni și sute de scandaluri sângeroase, dat nimeni n-a fost arestat. Comisiuni de Judecată au fost, dar nu pentru chestiuni grave, ci numai pentru lucruri în care d-ta sau Lawson îți aveai partea.

Tăcerea în sală era profundă. Se auzea discret, zgomotele din afară și respirația grea a auditoriului. Buck Duane continuă pe același ton.

— Longstreth, încă un cuvânt pentru d-ta și Lawson. Voi nu ați luat legea în considerare. Motivele nu le cunosc încă. Țin doar să vă spun că de acum înainte... iau și eu parte la joc!

CAP. 17

Duane părăsi sala de judecată, străbătu mulțimea și se depărtă. Pe fețele multor locuitori se citea o plăcere de nedescris. Gândul lui Duane era acum lângă Ray. Îl bănuise pe tatăl ei și poate că viitorul îl va face să creeze mari neplăceri și griji acestei frumoase fete. Lucrul acesta îl îndurera.

Înapoindu-se la han, îl găsi pe Laramie cu capul bandajat, bine dispus, însă.

— Cum merge, Laramie? Rău ți-a potrivit-o Sneker!

— Nu vreau să port plângere împotriva lui, răspunse Laramie cu o privire care îi dădu de gândit lui Duane.

— Atunci ridic eu plângerea. L-am prins și l-am dus înaintea Comisiei de Judecata, dar Longstreth i-a dat drumul.

Laramie nu arăta deloc că e încântat de această dovadă de prietenie.

— Știu, Laramie, prin unele regiuni din Texas e bine să știi să-ți ții gura. Deșteaptă și sănătoasă deprindere. Totuși, e bine să știți că eu sunt de partea voastră!

Laramie tresări și Duane îl privi drept în ochi. Dar raza ce strălucise în ochii lui Laramie dispăru și hangiul își reluă vechea mască. Duane aflase însă destule.

— Laramie, pentru cine lucrează Sneker?

— Despre asta n-am spus nimic.

— Adevărat, dar ai s-o faci acum. Pentru cine lucrează Sneker?

— Când lucrează – și asta se întâmplă foarte rar, o face pentru Longstreth.

— Hm, acestui Longstreth îi aparține, cum văd, mai tot Fairdale. Într-o bojdeucă de pe aici, pierdui niște bani la joc și după aceea aflai că tot lui Longstreth îi aparține.

— Păi are o sumedenie de maghernițe la fel.

— Nu înțeleg de ce îți ții gura atunci când e vorba de Longstreth. Dă-i drumul, Laramie. Căci dacă o fi vorba la adică, voi găsi ac și de cojocul lui!

— E foarte ușor să vorbești!

— De aceea nici nu voi vorbi. Spune-mi, doar... e adevărat că spelunca «Speranța» aparține lui Longstreth?

— Toată lumea în Pecos o știe. Totuși e condusă de un oarecare Blandy.

— Aha, Blandy. Un trișor ca atâția alții. Casa asta ar fi trebuit condusă de un băiat cinstit, ca d-ta, de-o pildă, Laramie!

— Vasăzică, nici nu știi că localul acela a fost cândva al meu?

— Nu! N-am știut! răspunse Duane repede.

— Eu l-am clădit, renovându-l de două ori. 11 ani a fost casa asta a mea!

În ochii lui Duane se citea o mare mirare.

— Și l-ai vândut?

— Nu... l-am pierdut!

Laramie îi dădu drumul acum. Simțea o mare ușurare vorbindu-i lui Duane despre lucrurile astea.

— În Martie s-au împlinit doi ani de când eram tovarăș cu Longstreth într-o afacere de vite. Într-o bună zi preluarăm o cireada, dar partea mea, ce număra vreo 1800 de capete, fu furată. Deveni debitorul lui Longstreth. El mă sili cu plata. Ajunserăm la un proces... pierdui... și rămăsei ruinat.

Lui Duane îi făcea rău să-l privească pe Laramie. Hangiul devenise galben ca un cadavru, iar lacrimile îi scăldau ochii. Laramie fusese înșelat, asta se vedea, dar și taina hangiului era acum foarte limpede pentru grănicer. Dar motivul tăcerii lui Laramie, motivul pentru care sărmanul nu-l trăsese la răspundere pe Longstreth, Duane nu-l putu afla acum. Nădăjduia însă că nu peste multă vreme, va afla și asta.

— Blestemată poveste. Văd însă că știi să pierzi. Nu pierde însă nădejdea, căci roata se învâртеște. Uite, Laramie, am acum nevoie de sfatul d-tale. Am și eu câteva părăluțe pe care n-aș vrea să le pierd la joc. De aceea aș vrea să mă pui în legătură cu un cinstit crescător de vite. Sau cu mai mulți – dacă se

găsesc – ești de mulți ani pe aici și îi cunoști, desigur.

— Cunosoc pe toți. Ai de-o pildă pe Frank Morton și pe Si Zimmer. Prietenii și tovarășii mei din vremuri bune. Pe Frank și Si îi poți lua în toată liniștea. Dar dacă vrei sfatul meu... nu băga acum bani în vite, ce-l puțin azi!

— De ce?

— Pentru că nu trece mult timp și cireada îi este furată aceluia care are curajul să și-o cumpere. Hoții, ca de obicei, rămân de negăsit.

— Și nu se știe cine sunt hoții aceștia?

— Cu neputință de aflat.

— Bine, oameni buni. Dar vă lipsește curajul pe aici?

— Asta nu.

— Atunci ce vă lipsește? Aveți nevoie de ceva?

— Da... de un conducător.

— Bună ziua, Jim! se auzi o voce puternică.

În cameră intră un om înalt, cu o mutră veselă.

— Hallo, Morton! strigă Laramie. Stai să-ți prezint pe cineva, deși nu-i cunosc nici numele.

— Nu face nimic! Prea puțini se învârtesc pe aici, lăudându-se cu numele lor adevărat.

— Mister Morton, Laramie mi-a spus chiar acum că d-ta ai fi omul cel mai potrivit pentru o tovărășie. Am și eu câteva părăluțe și aș vrea să-i bag într-o afacere de vite.

Morton rânji.

— Vorbesc foarte serios.

Morton arată atunci oarecare interes la propunerea tânărului, rămase totuși neîncrezător.

— Străine, eu cred că ești nebun dacă vrei să-ți bagi azi, banii în vite. N-aș vrea să-ți iau banii și s-o șterg pe urmă. Acum vreo 10 ani aveam și eu vreo 25.000 de vite... dar azi!

— Te pomenești că iar vrei să-mi vorbești de hoții de vite. În definitiv, cine-i conduce, oare?

Morton râse înveselit.

— Vă uitați așa la mine, încât îmi vine să cred că și voi sunteți hoți de vite.

Morton începu să râdă și mai tare.

— Nu e de râs. În definitiv, vă ascundeți în găuri de șoarece și vă e teamă să luați o inițiativă. Stați, lipsiți de vlagă, ca niște muieri. Dar știți de ce aveți voi nevoie? De miros de puțin sânge proaspăt. Mă înțelegeți?

— Hm... cred că da. Rândul viitor, când oi mai veni la oraș, te caut, străine! Spunând acestea, Morton ieși.

Ochii lui Laramie scânteiau, râsuflă greu. Apoi se opri în fata lui Duane.

— La dracu'! Dar cine ești d-ta că poți vorbi atâtea?

Duane băgă mâna la sân și razele unei stelute de argint jucară în fata ochilor înmărmuriți ai hangiului.

— Ah, un grănicer!

— Laramie, știi cine e conducătorul bandiților care terorizează Fairdale?

— Nu.

— O știe careva?

— Cred că nici un locuitor cinstit n-o știe.

— Dar bănuiești pe cineva? Ce crezi despre oamenii care se îngrămădesc în jurul tripourilor?

— Majoritatea e de ani de zile pe aici. Unii lucrează. Alții câteodată. Cei mai mulți, fură. Fură tot ce le cade sub labă.

— Cheseldine și cu banda lui au vreo legătură cu ei?

— Dumnezeu știe! Nici unul nu l-a văzut încă pe Cheseldine. Deși Knell, Poggin, Panhandle, Blossom Kane și Fletcher, toată ziua, bună ziua sunt aici. Banda cred că e risipită în tot largul graniței.

— Mai spune-mi ceva, Laramie. De ce sunt oamenii pe aici cu lacăte la gură? Chiar așa sunt, sau e numai părerea mea?

— Oameni și-au pierdut aici averile, fermele, vitele, iar aceia care s-au împotrivit, au fost găsiți morți. Morții nu vorbesc. De aceia sunt toți zăvorâți la gură.

Duane vru să continue convorbirea, de afară se auziră însă tropote de copite și într-adevăr un cal se opri înaintea ușii. Ușa se deschise apoi și în han intră Lloyd Lawson, care ceru tutun.

Era o vizită foarte neașteptată.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut azi, spuse noul venit lui Duane. Dacă o mai încerci odată, o pățești rău de tot! Și o mai repet: ai intrat în casă, numai spre a o vedea pe Ray. Dacă mai îndrăznești așa ceva vreodată, iadul o să aibe parte de d-ta.

— Ai dreptate, dar nu așa cum o crezi d-ta.

— Ray Longstreth nu ține să cunoască un câine așa de scârbos, cum ești d-ta.

Lawson părea nebun de gelozie.

— Lawson, n-o să-ți cer socoteala pentru ocările ce-mi aduci, deoarece crezi că vorbești întru apărarea verișoarei d-tale. Dar, bagă de seamă «HOT DE VITE» ce ești. Cu mine nu poți să glumești prea mult!

Lawson tresări puternic și repede ca fulgerul duse mâna la tocul revolverului, dar un singur pumn al lui Duane, îl trimise la pământ. Lawson se ridică de jos.

— De ce-l lași să fugă? întrebă Laramie, tremurând. Voia doar sa te împuște!

— Nătăfleața ăsta va spune și celorlalți de epitetul ce i l-am aruncat. Și afară de asta, dacă-l împușcam, chestia asta s-ar fi numit «crimă» lucru ce eu ocolesc!

— Crimă!

— Da, pentru mine.

— Dar dacă e adevărat că Lawson e ceea ce i-ai spus d-ta, atunci n-o să aibă odihnă nici ziua, nici noaptea, numai să te răpună. El și cu Longstreth sunt aceia care m-au dus la ruină!

— Baga de seamă, Laramie. Du-te la prietenul d-tale Morton și spune-i că

dansul a început. Îtovărășiți-vă apoi cu vreo 4-5 oameni în care aveți încredere, căci peste puțin voi avea nevoie de ajutorul vostru!

Duane merse apoi din casă în casă, din colț în colț, din local în local, pentru a aduna cât mai multe știri și informații. La căderea întinericului se îndreptă spre ferma lui Longstreth.

Seara era călduroasă. Ușile era deschise. Duane se băgă într-un boschet și nu peste mult timp, auzi fâșâitul unor rochii.

— S-o fi întâmplat ceva, Ruth! o auzi el apoi pe d-ra Longstreth. Tata a venit chiar acum, a trecut pe lângă mine fără să-mi spună o vorbă și a intrat în casă. Părea foarte supărat.

— Unchiul Lloyd era la fel. Pentru prima dată a trecut pe lângă mine, fără să încerce să mă sărute. S-o fi întâmplat ceva? Tii, dar agitată zi a mai fost, Ray!

— Ce să-i faci, iubito. Bărbații sunt atât de sălbatici.

— Ai văzut cum face Lloyd pe îndrăgostitul?

— Frumos compliment pentru mine, verișoara Ruth! râse Ray.

— Cât despre mine, atunci când bea și încearcă să mă sărute, zău verișoară că-l urăsc.

Se auziră pași.

— Hei, fetelor! Era vocea lui Lawson.

— Ce s-a întâmplat, Lloyd? Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de supărat – nici pe tine!

— Am fost insultați. Stați să vedeți! Tatăl tău, judecătorul Owens și cu mine eram tocmai într-o conferință. Când deodată apărură grănicerul acela blestemat, trăgând după el pe Sneker, omul pe care l-a prins aici. Îl arestase pe Sneker, pentru că-l atacase pe Laramie. Sneker, fiind nevinovat, fu eliberat și atunci începu grănicerul să ne insulte. Că legea nu există în Fairdale, că judecata e o comedie, că tatăl tău nu-și face datoria, că-i este frică de hoți și de bandiți, că nu arestează răufăcătorii. Mă rog, așa insulte nici n-am m-ai pomenit!

— Groaznic! strigă Ray, în culmea enervării.

— Grănicerii ăștia sunt o adunătură groaznică. Unii din ei sunt mai răi decât bandiții pe care îi urmăresc. Alți au fost chiar ei, altădată, hoți și bandiți. Flăcăul pe care l-am văzut azi, e cel mai rău din toți. E foarte primejdios. Ține una și bună, să ucidă numai. Vrea să ucidă. Dacă tatăl tău ar fi încercat să se apere, banditul l-ar fi împușcat. Ferească Dumnezeu, dar în fiecare clipă mă aștept să-l văd pe tatăl tău, mort la picioarele mele!

— Groaznic, Lloyd. E groaznic ce spui tu despre omul acesta!

— Ca mai toți grănicerii, flăcăul acesta vrea să devină faimos. A încercat teatrul acela cu Sneker, numai ca să poată să apară înaintea tatălui tău, încercând să ridice împotriva-i tot orașul. Blestemat să fie! Din cauza lui ne vor cădea mulți dușmani pe cap!

— Și ce poate să vă atingă pe voi insulta unui om! Dacă judeci liniștit, constăți că pe nimeni nu-l poate influența asta. Nu fii supărat, Lloyd – și nici tata n-ar trebui să fie. După atâția ani de muncă cinstită să se lase influențat

de un aventurier?

— Copilule, tatăl tău are mulți dușmani pe aici. În decursul anilor a strâns o avere măricică și asta-i poate crea dușmani. Unde mai pui că sămânța aruncată în aer, poate prinde rădăcină.

CAP. 18

În cursul nopții, Duane intră în legătură cu Morton, Zimmer și ceilalți oameni, alcătuind astfel un mănunchi de oameni siguri și credincioși. Toți membrii erau decisi să lupte până la unul.

Noaptea următoare, Duane le petrecu spionându-l pe Lawson. Atunci când acesta nu se afla la Longstreth. În casa lui Lawson veneau nenumărați oameni necunoscuți, cu mutre suspecte, care aveau față de dânsul gesturi amicale. Duane nu reuși însă să recunoască pe careva din ei. Acum, însă, era convins că Lawson și cu prietenii sai, aveau o oarecare legătură cu hoți de vite.

Cât despre Laramie, sărmanul avusese dreptate. 24 de ore după evenimentele de mai sus povestite, hangiul fu găsit îndărătul tejghelei sale, cu un glonte în piept. Pe tejghea se găsi o bucătică de hârtie cu următorul conținut: *Tuturor prietenilor grănicerului, aceeași soartă!*

Prima grijă a lui, Duane fu să-l înmormânteze pe Laramie. Nimeni dintre prietenii săi nu luă parte la înmormântare și nimeni nu prezentă condoleanțe familiei lui Laramie. Doamna Laramie era bolnavă. Atât ea, cât și cei cinci copii rămaseră absolut fără nici un sprijin. Duane închirie o căsuță, mută familia în ea, îngrijindu-se, ca un adevărat prieten, de tot ce aveau nevoie.

În puține zile, Duane deveni o adevărată personalitate în Fairdale. Se spunea că are peste 30 de omoruri pe conștiință iar în ce privește iuțeala cu care își lichida daraverile, lumea îl considera la fel cu Poggin – sau Buck Duane. Toată lumea se întreba curioasă: Pe cine urmărește el? Ce are de gând? Așteaptă pe cineva? Când o să sfârșească odată toată povestea asta?

Când se află că Duane strânge oamenii cumsecade din oraș pentru a alcătui o echipă de sprijin, care să lupte împotriva hoților de vite, Lawson își arată atunci colții de lup. De câteva ori se atentă la viața grănicerului și odată, chiar fu atins. Unii pretindeau că vestitul Poggin va veni în persoană la Fairdale ca să sfârșească odată cu acest grănicer nepoftit.

Sneker dispăru din circulație, iar toată lumea își vedea mai departe de băutură și de joc de cărți.

Tăcerea asta însă nu-l înșelă pe Duane. O veșnicie tot nu putea să ție și era o adevărată minune că ținuse atâta.

Duane vizita adeseori pe doamna Laramie și copiii. Într-o după-amiază, când se afla acolo, le văzu pe d-rele Ray și Ruth. Auziseră probabil și ele de nenorocirea ce dăduse pe capul bieteii femei. Văzându-le, Duane simți o mare bucurie, trecu totuși în cealaltă cameră, preferând să nu fie zărit.

— Am venit să te vizităm, doamnă Laramie, spuse Ray Longstreth

prietenoasă.

Odăița nu prea era luminoasă. Avea doar o mică fereastră și ușile erau închise. Duane putu să vadă însă bine ce se petrecea. Doamna Laramie zăcea în pat. Se cunoștea pe obrazul ei că pe vremuri fusese o femeie frumoasă.

— Așadar, d-ta ești fiica lui Longstreth? întrebă bolnava.

— Da, răspunse fata, simplu. Și asta e verișoara mea, Ruth Herbert. Am venit să vă ajutăm pe dvs. și să vedem de copii, dacă, bineînțeles, ne îngăduiți.

Urmă o lungă tăcere.

— Semenii tare puțin cu Longstreth, spuse bolnava în cele din urmă. Semenii însă mai mult cu mama d-tale. Ca să-ți spun drept, miss Longstreth, nu știu dac-ar trebui să primesc ceva de la d-ta. Tatăl d-tale l-a ruinat pe soțul meu.

— Știu, răspunse fata, mahnită. Țasta e un motiv mai mult pentru care te rugăm să primești ajutorul nostru. Dacă ne-o îngăduiți, asta va însemna foarte mult pentru mine.

Doamna Laramie se lăsă încântată de frumoasele cuvinte ale fetei. Copiii, mai ales, fură aproape imediat câștigați.

— Cine a îmbrăcat copilul, doamnă Laramie? întrebă deodată miss Longstreth. Ținând în brațe cel mai mic copil al văduvei.

— Grănicerul.

— Grănicerul? strigă d-ra Longstreth, uimită.

— Da, el se îngrijește de noi, de când... De când...

— Și nici un alt ajutor? Nici o femeie n-a venit pe aici? Am să-ți trimit eu atunci pe cineva și voi veni și eu din când în când...

— Frumos din partea d-tale. Vezi, Jim avea puțini prieteni în oraș și acum acestora le e teamă să ne ajute. Le e teamă să nu pățească ceea ce Jim a...

— Groaznic! Doamnă Laramie, nu te mai îngriji de toate astea. Ruth, ajută-mi, te rog, nu știu ce e cu rochița copilului.

— A fost pusă pe dos. Cred că dl. grănicer n-a prea îmbrăcat mulți copii până azi, lămuri Ruth.

— Face și el ce poate, răspunse doamna Laramie. Cerul știe ce ne-am fi făcut fără el.

— Atunci, totuși e ceva mai mult decât un simplu grănicer? întrebă d-ra Longstreth cu vocea schimbată.

— E mai mult decât aș putea spune. El la ajutat pe Jim. El ne-a plătit datoriile. El ne-a adus aici. A târguit pentru, noi, a gătit pentru noi și ne-a dat să mâncăm. Pe copii i-a îmbăiat și i-a spălat, iar pe mine încurajat, atunci când credeam c-o să mor. E foarte bun cu noi și sunt sigură că tot ce ne-a spus Jim la început despre el, era cu desăvârșire fals. Se joacă cu copiii, așa cum numai un om bun poate s-o facă. Când îl văd cu copiii în brațe, nu pot crede că e un ucigaș sângeros, așa cum se spune. E bun. Dar nu e fericit. Are ochii triști. Copiii îl iubesc.

Duane nu voi să audă mai multe și de aceea pătrunse în odaie.

— A fost frumos din partea d-tale. Aici e nevoie de mâini de femeie. Eu nu prea știu ce trebuie de făcut. Îmi pare bine, doamnă Laramie, că arați așa de

bine azi. Vezi, doamnă, ți-am spus eu că ne vor vizita prietenii. Cerul se îngrijește întotdeauna pentru așa ceva.

— Cred mai mult în Domnul, decât altădată. Îndată după moartea lui Jim mă întrebam cu groază ce voi face cu copiii, fără ajutor de nicăieri. Acum am însă mai mult curaj...

— Doamnă Laramie, nu-ți mai face griji. Oamenii de bine se vor îngriji de d-ta de acum înainte, interveni și Ray.

— Foarte frumos din partea d-tale, d-ră Longstreth, făcu Duane. Mă așteptam la așa ceva din partea dvs.

Fața ei se roși de plăcere.

— Îți mulțumesc și d-ale, d-ră Ruth, că ai venit. Vă mulțumesc că v-ați gândit la o biată văduvă și la sărmanii ei orfani. Vă sfătuiesc însă să fiți cu băgare de seamă. E primejdios să veniți încoa. Vă spun acum la revedere, căci trebuie să plec!

— O clipă, domnule grănicer! strigă d-ra Longstreth, după ce el ieși. Ți-am făcut o mare nedreptate! spuse ea cu căldură.

— D-ră Longstreth, cum poți grăi așa ceva?

— Am crezut ceea ce Lloyd și tata mi-au povestit despre d-ta. Acum văd câtă nedreptate ți-am făcut.

— Asta mă bucură, dar, d-ră Longstreth, te rog nu vorbi despre vreo nedreptate. Am fost un om al revolverului, dar astăzi sunt un grănicer. Și am o datorie grozavă de îndeplinit, o datorie care de multe ori lovește pe nevinovați.

— Dacă o să mai vii vreodată la mine, te voi primi cu toată cinstea.

— Nu, te rog. Nu...

— Dă-mi mâna și iartă-mă.

Duane luă, tremurând mâna fetei. Era atât de frumoasă și el se simțea atât de mic în fața ei...

— E foarte frumos ce-ai făcut pentru femeia asta. I-ai fost un adevărat prieten atunci când ea, bolnavă și părăsită, n-avea nici de unele. Dar să știi că doamna Laramie nu e singura femeie nenorocită din lume. Și eu sunt nefericită! Și eu am nevoie de un prieten! Vrei să fii prietenul meu? Sunt atât de singură... mi-e așa teamă.. Mi-e teamă... mi-e teamă... Mi-e teamă ceea ce d-ta mai devreme sau mai târziu vei descoperi. Aș vrea să-ți ajut. Lasă-ne viața, dacă nu se poate și cinstea! Trebuie să rămân singură – absolut singura? Vrei să...? Vrei să fii...

Vocea ei se curmă aici și lui Duane îi fu teamă să priceapă. Oare Lawson și Longstreth nu erau aceia pe care el îi căuta? Voia, o voia din tot sufletul s-o ajute... dar...

— Trebuie să rămân credincios datoriei mele! răspunse el cu vocea răgușită.

— Dacă m-ai cunoaște bine, ai ști că eu nu sunt în stare să rog pe cineva să nu-și vadă de treabă... dimpotrivă...

— Atunci – aș vrea să fac ceva pentru d-ta!

— Îți mulțumesc. Mi-e rușine că l-am crezut pe unchiul meu Lloyd Lawson. El minte – minte! Sunt în întuneric... în primejdie. Tata vrea să mă înapoiez în

Luisiana. Lloyd încercă să mă rețină aici. Pe chestia asta s-au certat. Știu că se pregătește ceva groaznic. Am nevoie de d-ta... vrei să mă ajuți? Spune da!

— Da!

Va urma...

RUINĂ TĂCUTĂ

Written by Brian David Johnson • Creative Direction: Sandy Winkelman
Illustration: Don Hudson & Kinsun Lo • Brought to you by Army Cyber Institute at West Point

versiunea în limba română

UNCRIS

**ARMY CYBER
INSTITUTE**
AT WEST POINT

ARMY CYBER INSTITUTE
AT WEST POINT

PENTRU UN VIITOR MAI BUN, MAI PUTERNIC ȘI MAI SIGUR PENTRU FORȚELE NOASTRE ARMATE

Prototipurile SF sunt istorisiri SF bazate pe tendințe viitoare, tehnologii, schimbări economice și culturale. Nuvela pe care o veți citi acum se bazează pe cercetările multidisciplinare privind scenariile periculoase, executate de Army Cyber Institute din cadrul Academiei Militare West Point și Universitatea Statului Arizona. Povestirea noastră nu se îndepărtează prea mult de o viziune distopiană a viitorului. Explorarea acestor teritorii întunecate ne inspiră să construim un viitor mai bun, mai puternic și mai sigur pentru forțele noastre armate. Țelul nostru este să încurajăm acțiunea individuală și să motiveze explorări și cercetări noi.

Tehnologia evoluează din ce în ce mai repede... dar doctrina noastră militară, organizarea, instrucția, conducerea, personalul și modelele educaționale se străduiesc să țină același ritm. Prin urmare, cum facem să inspirăm inovarea militară? Încă din 1920 și 1930 militarii SUA au fost capabili să inoveze cu bugete scăzute și suport limitat, care, în final, au creat un impact imens asupra WW II.

Dar dacă în ultimul secol adversarii noștri au învățat lecțiile inovației militare și le vor aplica în viitoarele conflicte armate? Dacă vor introduce mijloacele electronice și cibernetice ca arme principale pe câmpul de luptă? Dacă vor integra schimbările în organizarea lor? Cât vom face față împotriva lor pe viitorul câmp de bătălie? Cum vom ajuta sau obstrucționa inovația militară?

Lt. Col. Natalie Vanatta
US Army, Cyber

RUINĂ TĂCUTĂ

Acest Prototip SF începe în anul 2027. România și Moldova s-au unit, încălcând linia roșie trasată de Rusia. Tensiunea crește pentru că atât NATO cât și Rusia desfășoară exerciții militare de ambele părți ale frontierei. Când forțele autonome ale ambelor tabere deviază de la planurile prestabilite... roboții se confruntă... declanșând un conflict total.

Lupta se desfășoară rapid. Cu capacități electronice de război superioare, rușii lansează un atac cibernetic care asmute forțele autonome asupra tancurilor manevrate de echipaje umane.

Tancurile rusești pătrund într-un oraș și se îndreaptă spre Ambasada SUA...

DOAR ÎNCĂ 14 ORE
PÂNĂ LA
WEEK-END... NU CĂ
AȘ NUMĂRA...

PROTOCOLUL ACESTA DE
URGENTĂ ESTE O
AIUREALĂ... E CA ȘI CUM
NICI NU NE PUTEM BĂSI
FĂRĂ ORDIN...

BLUE 2 AICI BLUE 1 - TOCMĂM
AM PRIMIT UN APEL DE LA
BLACK 6 CUM CĂ A PIERDUT
CONTACTUL CU OP 1... VREAU
SĂ ÎNADÎNTEZI PÂNĂ LA
LOCAȚIA LUI OP 1 ȘI SĂ
VERIFICI VEHICULUL
AUTONOM GOLD 2.

BLUE 1. FACI
MIȘTO DE MINE?
DOAR CE AM... FOST
ACOLO SUS...

BLUE 2, ROGER... AM
NEVOIE SĂ TE DUCI
CA SĂ VERIFICI DIN
NOU...

ODATĂ DRONELE DE OBSERVAȚIE „ORBITE”,
AU FOST ADUSE ȘI MAI MULTE TANCURI
RUSEȘTI, DEPĂȘINDU-LE CA NUMĂR PE CELE
ALE FORTELOR NATO. DAR PLANUL RUȘILOR
SE CONCENTRA PE UN ATAC DIFERIT*...

*O EROARE DE SOFTWARE ÎN SISTEMUL DE URMĂRIRE AL NATO,
BLUE FORCE, A DEVENIT O VULNERABILITATE... TANCURILE CARE NU
AU FĂCUT MENȚINANȚA ÎNAINTE DE A FI DEPLASATE PE FRONT,
ERAU ACUM AFECTATE...

COMANDA CYBER RUSEASCĂ
LANSEAZĂ AL DOILEA VAL
PENTRU NEUTRALIZAREA
TANCURILOR NATO...

ЗАПУСТИТЬ
ЕГО
СЕЙЧАС!*

*LANSARE
IMEDIATĂ!

FORȚELE NATO NU ȘTIU CĂ SE AFLĂ
SUB ATAC ȘI SUNT NEUTRALIZATE.

NU POT VEDEA
NIMIC... SISTEMUL
MEU ÎN INFRAROȘU
E TERMINAT!

PRIMUL FOC ESTE TRAS: UN VEHICUL AUTONOM
RUSESC DOTAT CU RACHETĂ GHIDATĂ ANTI TANC
TRECE PE LĂNGĂ CEL AMERICAN ȘI ATACĂ
UNITATEA BLUE 2.

AM FOST LOVIȚI
DE DRACU?

SERGEANT,
CONTRAMĂSURILE AU
DEVENIT INOPERABILE
LA ORA TREI.

NU VĂȚ NIMICI
TOTUL E CA ȘI
ȘTERS!

TANCURILE AUTONOME RUSEȘTI PĂTRUND ÎN
LINIILE FORTELOR NATO, SURPRINZÂNDU-LE
NEPREGĂTITE...

TOATE UNITĂȚILE, BLACK
6: LIBER LA ARME, TRAGEȚI
ASUPRA TUTUROR
ȚINTELOR. TERMINAT.

TUNAR, PROIECTIL
ANTITANC,
DISTANȚA.

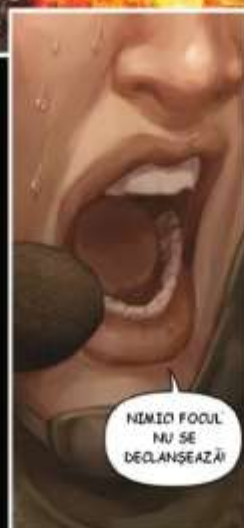

IDENTIFICAT,
DISTANȚA 500.

SUS!

FOC ȘI
CORECTEAZĂ!

NIMICI FOCL
NU SE
DECLANȘEAZĂ!

VEZI LA
CENTRALIZATOR.
WOODY, SCOATE-NE
DRACULUI DE AICI.

BLACK 6, RED 1 -
ĂȘTIA TREC PRIN
SECȚIUNEA BRAVO,
A MEA

HAIDEM,
WOODY!

NU RĂSPUNDE.. NU
POT SĂ-L
CONTROLEZ!

BLACK 6, WHITE 4,
TANCUL MEU NU
RĂSPUNDE LA
COMENZI.. DOAR
SE-NIVĂRTE ÎN
CERCLURI

BLUE 2 AICI BLACK
6.. CE NU MERGE?

COMENZILE DE
CONTROL NU
RĂSPUND

NE
RĂSTURNĂMI!

O, DOAMNE...
NU POT SĂ
IES!

FORTELE RUSEȘTI
CONVERG CĂTRE
CONSULATUL S. U. A.

În timp ce noi suntem cam reticenți în ceea ce privește implementarea capabilităților autonome, nu există nici o îndoială că adversarii noștri vor profita de orice oportunitate pentru ca să ne surclaseze. Dacă eșuăm în implementarea propriilor noastre sisteme în timp ce ei vor dezvolta mijloace inovative pentru a contracara proliferarea sistemelor autonome avansate, acest lucru amenință să transforme cea mai avansată forță tehnologică din lume în cea mai vulnerabilă.

Lt. Col. J. Lane
US Army

Șenilele tancurilor cedează, sistemele de ochire dau rateuri, iar sistemul de direcție se defectează și în prezent la tancurile noastre M1A1. Dar dacă mâine nu va trebui să ne facem griji doar pentru factorii de mediu și mentenanță... ci și pentru un potențial adversar digital care afectează platformele noastre de arme?

În viitor, capabilitățile și operațiunile de război electronic și cibernetic pot să ne afecteze modul cum percepem realitatea? Cum ne vom proteja forțele și cum vom menține superioritatea în teren?

Într-o lume a dispozitivelor și sistemelor interconectate, o vulnerabilitate a unuia poate duce la consecințe devastatoare în altul. Îți faci partea ta de protecție a sistemului tău digital? Ești cu adevărat conștient de acțiunile tale și de potențialele lor consecințe?

Inovăm acum pentru a fi pregătiți să ne confruntăm adversarii în viitor? Acești adversari investesc în sisteme noi astfel încât mâine vom fi depășiți?

Cum trebuie să ne dezvoltăm ca o organizație care să se asigure că finalul din acest Prototip SF grafic nu va deveni niciodată realitate? Lupta interdisciplinară este primul pas în direcția corectă. Ne ajută să punem la punct o forță viitoare care poate lupta și învinge în domeniile sensibile.

